

ФАНТАСТИКА

СЕРИЯ

3000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД

КАКВО Е СВЕТИЯТ ГРААЛ - КЛЮЧ КЪМ ПОРЕДНОТО
ЧУДО, ИЛИ УЖАСЯВАЩА ИСТИНА?

ЗОНА Б

ГРААЛЪТ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ ЗОНА 51: ГРААЛЪТ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Великата китайска стена, гигантските човешки фигури на Великденските острови, египетските пирамиди, НЛО. Каква е връзката между всички тези феномени?

ГРААЛЪТ

Отговорът, намерен от група елитни войници и учени от Зона 51, може да се сравнява с ПРЕНАПИСВАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ИСТОРИЯ, защото той включва намесата на извънземни същества. Разкритията ги отвеждат при Светия Граал, легендарен и мистериозен предмет, в който се крие сила, достатъчна за да бъде спасено човечеството... или да бъде унищожена Земята.

Офицерът от Специалните части Майк Търкот е заплатил с кръв и страдания своя дълг към родината. Изпратен в Зона 51, той се изправя пред най-страшния враг в своята кариера — ИЗВЪНЗЕМНА РАСА, дошла на Земята преди хиляди години. Заплашван от свои и чужди, Майк се бори всеотдайно, за да защити събратята си от надвисналата опасност. Но когато неговата любима Лиса Дънкан попада в ръцете на врага, той е изправен пред избор — да я спаси, или да вземе Светия Граал. Решение, което може да го убие... или да унищожи Земята.

МИНАЛОТО

ПРОЛОГ

*Авалон, Англия
528 г.сл.Хр.*

Гъсти облаци се скупчваха над острова, раздирани от светкавици и разтърсвани от гръмотевици — сякаш боговете показваха недоволството си от сцената, която се разиграваше долу. Голямата равнина на Западна Англия се простираше във всички посоки докъдето стига взорът. В центъра имаше плитко езеро, от което стърчеше Тор, — продълговат остров със стръмни брегове, наподобяващ гигантско укрепление, величествено творение на природата, високо над сто и петдесет метра. На самия връх бе кацнал манастир от дялан камък, чиято кула се извисяваше над острова и равнината. Пред стените на манастира се бяха струпали дузина въоръжени мъже с метални доспехи, наобиколили тялото на водача си, който лежеше подпрян на източната стена на кулата.

Кралят, когото рицарите наричаха Артур, умираше и в това не се съмняваше нито един от оцелелите войни. Твърде дълбоки бяха раните му, прекомерно голяма загубата на кръв. Ала макар отпаднал и слаб, кралят все още стискаше дръжката на меча си Ескалибур. Между незасъхналите кървави петна по острието на меча прозираха издълбаните върху лъщящата му повърхност тайнствени рунически знаци.

Артур лежеше по гръб, бронята на гърдите му бе смачкана и пробита на няколко места. Ярките му сини очи гледаха към небесата. Беше едър мъж, висок над метър и осемдесет, с мускулесто телосложение — прославен и безстрашен воин. Имаше червеникава коса, посребрена на слепоочията и темето. Макар да бе прекарал по-голямата част от живота си на бойното поле, кожата му беше бледа.

Неколцина от рицарите гледаха на изток, към Камлан, откъдето бяха дошли. До тази сутрин все още бе съществувала мъничка надежда гражданската война, която разкъсваше Британия, да свърши с мир. Веднага след зазоряване войските на Артур и тези на Мордред се бяха

разположили от двете страни на полето при Камлан. Малко по-късно двамата водачи се срещнаха, под флага за преговори, в средата на бойното поле. От това, което щяха да си кажат, зависеше съдбата на войниците, които чакаха, стиснали с овлажнели длани дръжките на своите мечове и копия.

И наистина, преговорите изглежда бяха довели до разбирателство, защото двамата предводители си стиснаха ръцете. Ала в мига, когато Артур се извърна, за да се върне при своите войски, Мордред му нанесе подъл удар със скрития в ръкава кинжал. Раненият Артур се обърна и извади Ескалибур от ножницата. Замахна и острието разсече металната броня върху рамото на Мордред. Едва тогава двамата тежко ранени мъже се отдалечиха, а войските им се вкопчиха в яростен бой.

Рицарите на Артур издърпаха коня на своя водач далече от бойното поле, така постъпиха и хората на Мордред. А през това време атаките не секваха, докато полето се обагри в кървавочервено и се покри с трупове.

Малцина бяха живите от двете страни, когато всичко приключи. Много битки бяха виждали рицарите, ала нито една от тях толкова кървава, дори когато се сражаваха срещу дивите шотландци от севера — а тази битка беше между англичани, рицари, заклели се във вярност пред краля. Но днес нямаше милост, ранените бяха доубивани на място, лишените от доспехи оръженосци — посичани на късове, окованите в тежки брони рицари — поваляни на земята и стъпквани безжалостно с копита, удряни с брадви и мушкани с копия през отворите на шлемовете или процепите под мишниците.

Поне Артур бе успял да нанесе тежък удар с Ескалибур на Мордред, и то пред очите на всички. Сега оставаше само да се надяват, че копелдакът е ранен или мъртъв.

Никой на Тор не знаеше кой е победителят в битката и дали войната е свършила. Малко след раняването на краля неговият доверен кръг от телохранители, известен като рицарите на Кръглата маса, бе положил Артур на носилка, за да го отнесе далече от бойното поле, откъдето така и не пристигна вестоносец с послание за победа или поражение.

Рицарите усещаха, че скупчващите се в небето над тях оловносиви облаци ще доведат със себе си буря, но какво вещаеше тя

не знаеше никой, а Мерлин бе далеч, за да разчете небесните знаци. Магьосникът бе изчезнал загадъчно няколко дни преди сражението и сега мнозина проклинаха името му. Повечето от тях си даваха сметка, че епохата на Камелот е безвъзвратно отминала и скоро в Англия ще властват отново невежи варвари.

Войните се отдръпнаха изненадано, когато масивната дървена врата в стената на манастира се отвори със скърцане. Бяха тропали продължително на същата тази врата малко след като пристигнаха, но без резултат. Избраха това място заради легендата, в която се казваше, че островът Авалон бил обитаван от Краля на рибарите^[1] и неговите верни рицари — безсмъртни човеци, които можели да дарят с вечен живот и други, стига да ги сметнат достойни. А нима не е такъв и техният крал Артур?

Ала когато дойдоха тук, откриха само пуст, безлюден остров и една залостена кула.

Но ето че сега на прага се изправи човек, озарен от идещата зад него светлина. Беше облечен с черно расо, косите му бяха докоснати от среброто на времето, оставило своя неумолим отпечатък върху сбръчканото му лице. Старецът дишаше тежко, сякаш идеше отдалеч. И макар в изгърбената му фигура да не се спотайваше заплаха, рицарите неволно отстъпиха, когато им даде знак да му сторят път до мястото, където бе положен Артур. Подчиниха се всички, освен рицарят, приклепнал до краля.

— Ти ли си Кралят на рибарите? — попита Парсивал — най-дръзкият от всички, когато старецът се приближи. Ризницата на рицаря бе опръскана с кръв и покрита с белези от многобройни удари, кръв се стичаше и по лявата му ръка, където го бяха пронизали с нож, малко преди Артур да получи смъртоносната рана. С дясната ръка Парсивал продължаваше да стиска дръжката на меча, сякаш още се кореше, задето не бе отбил удара, повалил неговия крал. Той беше едър мъж, невисок, но плещест, с черна, залепнала на челото коса. Една тъничка червена линия прорязваше бузата му на мястото, където го бе близнало вражеско острие.

— Не съм крал — отвърна непознатият.

— Монах ли си тогаз? — настояваше Парсивал, обезпокоен задето бе допуснал стареца толкова близо до умирация крал.

— И тъй можеш да ме наречеш.

Парсивал огледа расото на непознатия, видя оръфаните му ръкави и овесената на шията верига.

— Обличаш се като Мерлин. Да не си свещеник от старата вяра, от онези, дето се прекланят пред дърветата? С черна магия ли се занимаваш?

— Моите предци — заговори спокойно непознатият — обитават Инисуитрин, който вие наричате Авалон, още от зората на времето. Но ние не почитаме богове, нито практикуваме магьосничество.

— Тогаз сигурно си друид? — подскочи Парсивал. — Говори се, че открай време тоя остров се обитава от друиди. Казват още, че тук пеели вечната песен, ала когато дойдохме, не открихме никого.

— Сега не е време да отвърщам на въпросите ти. — Мъжът коленичи и положи сбръчканите си ръце върху окървавените ръце на краля.

— Ще можеш ли да го изцериш? — попита Парсивал. Само той бе останал близо до крал Артур, другите рицари се бяха отдалечили към ръба на скалата, откъдето надничаха в посока към бойното поле, с надежда да зърнат някакъв признак за победа или поражение. Знаеха, че ако хората на Мордред надвият, не могат да чакат пощада.

— Лечителите — както вие им казвате — мисля, че ще дойдат малко по-късно — рече монахът.

— Какви са тези лечители? — попита Парсивал.

— Не ти трябва да знаеш. Губим ценно време. Остави ме за малко да поприказвам с краля насаме — трябва да му дам опрощение по начин, който само той ще разбере.

— Нали каза, че не почиташ никой бог? — възрази Парсивал.

— Ти го доведе тук, остави сега на мен да сторя каквото е необходимо — сопна се монахът. Той вдигна ръка към Парсивал и произнесе със сдържан глас: — Нищо лошо не ще му сторя.

— Остави ни сами, Парсивал — обади се в този момент и кралят. — Не се страхувай от този човек.

С видима неохота Парсивал се присъедини към останалите рицари.

Монахът се надвеси над Артур, тъй че само кралят да чува думите му.

— Дай ми ключа!

Артур извърна поглед към него. В очите му не се долавяше и следа от болката, която го измъчваше.

— Зная за теб. Казваш се Брин, нали?

Монахът кимна.

— Ти си Наблюдателят от този остров. Един от твоите хора, Мерлин, започна всичко това.

Брин поклати глава.

— Ние го наричахме Мирдин. Но сетне измени на клетвата, която даде. Вече не е от хората ми. Ти обаче трябваше да се досетиш, че сред най-приближените ти има предател.

— Какво искаш? — попита отпаднало Артур.

— Ключа. У мен ще е в безопасност.

— Моите рицари ще го пазят — възрази Артур и премести поглед върху снишаващите се облаци. — Мерлин ми го даде като компенсация за Граала. Не биваше да бъде използван и така стана. Ти дори не знаеш какво може.

— Мерлин въобще нямаше право да изравя нито ключа, нито Граала. Тъкмо заради него бе нарушено равновесието.

— Искях само да помогна — рече Артур. — Да поправя стореното. Да възстановя равновесието.

Откъм групата рицари долетяха развълнувани викове.

— И какво ще стане, ако другите стигнат тук първи? — попита ядосано Брин. — Току-що са видели край брега кораб със знамената на Мордред, който се е отправил насам. *На тях* ли ще дадеш Ескалибур и онова, над което той властва? Обещах да пазя ключа на сигурно място в недрата на Тор. Там никога не ще го открият. А когато твоите хора дойдат в определеното време, ще го получат от мен. Помни, ние само наблюдаваме, не вземаме ничия страна.

— Така ли?

Брин положи длан върху челото на Артур.

— Малко ти остава.

— Няма да го дам на теб.

Брин плъзна ръка надолу и палеца му притисна лявата очна ябълка на краля. Между пръстите му остана малко синкаво стъкълце, невидима досега прозрачна контактна леща. Артур премигна и ококори очи, разкривайки кървавочервения ирис на лявото. Зеницата бе малко по-тъмна от ириса и издължена вертикално като при котките.

Брин завъртя глава и посочи с брадичка рицарите.

— Мога да им покажа какво си в действителност и тогава доброто, което си сторил, ще бъде забравено завинаги. Не като крал ще те помнят, а като чудовище. Представи си само — Чудовището от кръглата маса.

Артур затвори очи и едва сега на лицето му можеше да се прочете болката, която го измъчваше.

— Ами Граалът?

— Вече е в ръцете на хората на Мордред, но те не знаят за какво служи, нито ще успеят да му го отнесат навреме. Мордред също умира. Човек от моя орден е в техния лагер, той ще открадне Граала и ще го скрие далеч оттук. Ще се върнем отново, когато всичко стане каквото беше някога.

— Не ме лъжи, човече.

— Кълна се в моя пръстен... — Брин повдигна металния пръстен на лявата си ръка, върху който се виждаше гравирано човешко око — в честта на моя орден, в сина ми, следващия Брин, следващия Наблюдател от Инисуитрин, че казвам истината и само истината.

Един от рицарите извика, че към острова се приближава кораб, над който се вее знамето на Мордред.

Артур заговори толкова тихо, сякаш на себе си:

— Всичко, заради което дойдох в Англия, бе да възстановя реда и да помогна на твоите хора.

— Тогава остави ме да приключа делото ти — отвърна Брин. — Позволи ми да върна мира, Сянко на Артад.

Рицарят се размърда неспокойно, чул своето истинско име.

— Запази го в тайна. Не знаеш колко време и усилия ми отне да го крия от хората.

— И ще го сторя, само ми дай ключа. Не ни остава много време. Трябва да се прибера в Тор преди да са дошли хората на Мордред.

— Вземи го — промълви Артур и разтвори ръка.

Брин взе Ескалибур и го пъкна под расото си. Когато се готвеше да се изправи, Артур се вкопчи в дрехата му.

— Гледай да спазиш дадената дума, Наблюдателю. Помни, че ще се върна.

Брин кимна.

— Помня го. Писано е, че твоята война ще избухне отново, но следващия път ще обхване цялата планета и когато това стане, зная, че ще се появиш и ти.

На устните на Артур затрептя изнурена усмивка.

— Онази война ще е отвъд пределите на планетата, Наблюдателю. Твоите хора знаят толкова малко. Дори на Атлантида те не разбираха понятия като вечност, вселена и реалност. Мерлин е глупак, щом се опитва да вземе Граала — още не е ударил неговият час.

— Знаем достатъчно — възрази Брин. Изправи се и тръгна забързано към отвора. Масивната врата се затръшна след него.

Парсивал отново се наведе над краля.

— Сир, врагът иде насам. Трябва да ви преместим.

Артур поклати глава, присвил очи.

— Не. Ще остана тук. Но вие вървете. Разкажете на всички какво се опитахме да направим. Разкажете им за доброто, за кодекса на честта. Остави ме сега. Скоро ще умра.

Дотичаха и останали рицари, всички уплашени от думите на своя крал.

— Сир, кълнем се да избием до крак предателите на Мордред. Ще дадем живота си за вашия!

— Не. Това е последната ми дума. Искам да ми се подчините, както сте се подчинявали винаги.

Едва тогава Парсивал забеляза изчезването на меча.

— Ескалибур! Къде е той?

— Взе го монахът — отвърна тихо Артур. — Ще го пази на сигурно място, докато потрябва отново. Аз ще се върна. Обещавам! А сега вървете! Идете си, докато още можете, и разкажете на всички за делата, които извършихме!

Един по един оцелелите рицари се поклониха пред своя крал и изчезнаха зад пелената на бурята. Накрая остана само Парсивал. Той се приближи до краля и коленичи.

— Сир.

Артур не отвори очи.

— Парсивал, ти също си върви. Ти беше моят най-верен рицар, но сега те освобождавам от служба.

— Заклех се, кралю — възрази Парсивал, — да не те изоставя никога. Няма да го сторя и сега, господарю мой.

— Трябва. Няма никаква полза да останеш. Не бива да си тук, когато дойдат за мен.

— Аз ще се бия с хората на Мордред.

— Не говоря за тези роби, дето се подчиняват сляпо и не знаят що е свободна воля.

Парсивал се намръщи.

— Тогава кой ще дойде за теб, господарю?

Артур се пресегна и сграбчи ръката на рицаря.

— Парсивал, има нещо, което можеш да направиш. Нещо, което искам да направиш. Трябва да тръгнеш да търсиш...

— Да, господарю? — подкани го Парсивал.

— Ще търсиш светият Граал.

— Но Граалът е само легенда... — поде Парсивал.

Артур го прекъсна нетърпеливо.

— Граалът съществува. Той е... — кралят млъкна, сякаш търсеше най-подходящата дума. — Той е източникът на всяко познание. Той носи безсмъртие на онзи който разкрие тайните му. Граалът не е като нищо в този свят.

За първи път, откакто бяха отнесли Артур от бойното поле, в очите на Парсивал проблесна пламъчето на надеждата.

— И къде е този Граал, господарю? Къде да го търся?

— Виж, това трябва сам да откриеш. За него се говори на много места, значи е пътувал от едни краища в други... дълги години. Но повярвай ми, Граалът съществува. Внимавай, той ще се пази добре. А ако го намериш... — Артур направи пауза.

— Да, господарю?

— Намериш ли го, не бива да го докосваш! Пази го така, както пазеше мен. Ще изпълниш ли молбата ми?

— Не искам да те изоставям, господарю.

— Няма да ме изоставиш, защото отивам на по-добро място. Направи каквото ти заповядах.

Парсивал се надигна бавно и неохотно и се наведе, все още стиснал в ръцете си тези на краля.

— Господарю, ще започна веднага диренето, за което се разпореди.

Артур му стисна ръката.

— Рицарю мой, има нещо, което не бива да забравяш по време на тази мисия.

— Да, господарю?

— Не се доверявай никому! Около Граала винаги се навъртат измамници. Бъди внимателен. — Той пусна ръката на Парсивал. — Върви сега! Заповядвам ти да тръгнеш!

Парсивал се наведе и целуна краля по челото. Сетне се изправи и тръгна.

Артур остана сам на върха на Тор. Едва тогава отвори наново очи. Вече чуваше викове откъм източните склонове — наемниците на Мордред се катереха по скалистия бряг, — но очите му останаха вперени в небето, в очакване.

От облаците се появи златиста метална сфера, спусна се бързо надолу и увисна на три метра над Артур. Тя остана там в продължение на няколко секунди, след това се стрелна на изток. Откъм тази посока се разнесоха изплашени викове, блеснаха светкавици, сетне всичко утихна. Сега Артур бе единственият жив на планината Тор.

Сферата се върна и отново увисна над краля. Той погледна над нея, все още очакващ, стиснал със сетни сили отлитащия живот. Найсетне от облаците се показа сребрист диск, поне десет метра в диаметър, с плосък връх.

Дискът се приземи на върха, непосредствено до манастира. Отгоре се отвори люк, през който излязоха две необичайно високи жени, облечени в бели дрехи. Очите им бяха червени, също като лявото око на Артур, след като Брин бе свалил лещата.

Жените се приближиха до облегатия на стената крал и застанаха от двете му страни. Едва сега отметнаха качулки, под които се показаха червеникави, късо подстригани коси. Кожата им беше бяла, почти прозрачна.

— Къде е ключът? — попита едната с нисък, режещ глас.

— Взе го един Наблюдател — обясни Артур. — Аз му го дадох. Трябваше да го скрием, за да възстановим мира.

— Сигурен ли си, Сяко на Артад? — попита другата жена. — Все още можем да си го върнем. Не бива да се доверяваме на Наблюдателите. Мерлин бе от техния орден.

— Сигурен съм — кимна Артур. — Направих каквото смятах за правилно. Макар да пробуди силите на злото, Мерлин се бореше за справедлива кауза. Да знаеш каква е съдбата на Граала?

— Беше при наемниците на Мордред, но те не разбраха значението му. Сега е у един Наблюдател. Можем да го вземем от него.

— Не.

Двете жени се спогледаха.

— Мирът трябва да бъде възстановен — повтори Артур. — Още не е ударил часът.

Той се облегна назад, доволен, че поне част от онова, което му бе казал Брин, е истина. Знаеше, че не бива да им разкрива задачата, с която бе отпратил Парсивал. Това бе единственият начин да прокуди любимия си рицар от Тор. Ако Парсивал бе останал тук, щеше да сподели участта на хората на Мордред. Артур знаеше, че неговият рицар никога няма да намери Граала, но поне му бе дал някаква цел в живота, а това бе важно за хора като него.

— А Сянката на Аспасия? — попита Артур.

— Мордред също ще умре в този живот, но там вече има няколко Водачи, които ще се погрижат за духа на Аспасия.

Тялото на Артур се сгърчи от болка.

— Да свършваме тогава. Нямам повече сили. Помни, че аз също съм само сянка.

Двете жени се спогледаха отново и бавно кимнаха.

— Духът на Артад трябва да бъде съхранен — произнесе първата.

Артур кимна.

— Моят дух трябва да бъде съхранен.

Втората жена коленичи до него, стиснала в ръка късо черно острие. С него разряза като масло очукания метален нагръдник на краля и отдолу се показа окървавената му гръд. Върху кожата проблясваше златист медальон във формата на две протегнати молитвено ръце, без тяло. Жената срязва веригата на медальона и го вдигна така, че да го вижда другата жена — и Артур.

— Ние вземаме духа — духа на Артад — произнесе тя.

Кралят кимна отпаднало.

— Духът на Артад ще бъде съхранен. — Главата му се отпусна на гърдите и устните помръднаха отново, но без да се чуе звук.

— Готов ли си да се разделиш с обвивката, която съхраняваше този безценен живот? — попита го жената.

— Готов съм — отвърна Артур със затворени очи.

— От последния път, когато се сля с Ка, има ли нещо, което трябва да ни кажеш?

Артур поклати глава. Знаеше, че когато духът си отиде, няма да остане никакъв спомен за задачата, с която бе отпратил Парсивал. И това бе последната му мисъл.

Черното острие се впи в разголените му гърди, пронизвайки сърцето. По тялото му премина мъчителна конвулсия, след това кралят замря. Жената се изправи и прибра ножа в канията.

Другата жена протегна облечената си в ръкавица ръка над тялото. Пръстите ѝ се сгърчиха, сякаш смачкваха нещо, което се криеше в дланта. Когато ги разтвори отново, върху тялото, лицето и доспехите на краля се посипаха мънички черни семенца. Там, където падаха, те се скупчваха и претъркулваха към откритите места. А когато достигаха кожата, проникваха вътре, прояждайки всичко по пътя — плът, мускули, кости. Само след десет секунди от краля бяха останали само доспехите и дрехите.

Приключили церемонията, двете жени закрачиха бавно към сребристия диск. След като ги прибра на борда, дискът се издигна безшумно и изчезна сред облаците.

Едва сега от небето рухна дъжд, обявявайки пристигането на канонадата от гръмотевици и светкавици, които стовариха гнева си върху Тор. Една ослепителна светкавица удари право в кулата на манастира и я превърна в купчина от камъни и пепел, които засипаха останките на краля.

[1] В оригинала Fisher King. Според легендата това е Пазителя на Светия Граал, поверен му от Йосиф Ариматийски. В епическата поема на Волфрам Фон Ешенбах от 13 век се разказва, че Пазителя на Граала е ранен с копието, с което е прободен Христос на кръста. Раната не заздравява дълги години и кърви, когато се вдигне покривалото на Светия Граал. Единственото спасение е появата на рицаря Парсивал, който след много подвизи изтръгва копието и го донася при Граала. Случва се чудото — раната на краля оздравява, а Парсивал е провъзгласен за един от рицарите на Светия Граал. — Б.ред. ↑

НАСТОЯЩЕТО

1.

Платото Гиза, Египет

Дълбоко под повърхността на платото Гиза Лиза Дънкан положи ръце върху капака на старозаветния кивот. По тялото ѝ премина вълна, която я изпълни със сила. В пространството между двата херувимасфинкса се появи червено сияние, което започна да се разширява, и постепенно я обгърна.

Лиза вече не можеше да чуе гласовете на онези, които бяха останали зад завесата. Кивотът под ръцете ѝ изпълваше целия реален свят. Тя сви пръсти и стисна ръба на капака. Имаше странното чувство, че се е озовала извън нормалния ход на времето, отвъд пределите на всичко, което досега бе познавала, и че дори вече не беше на Земята. Тя повдигна капака. Отвътре бликна златиста светлина и постепенно разсея червеникавото сияние. Капакът щракна и се изправи във вертикално положение. Пътят към вътрешността бе открит.

От седемте чудеса на античния свят само едно е останало запазено до наши дни. На югозапад от Кайро, непосредствено върху платото Гиза, са разположени трите гигантски пирамиди на фараоните Хуфу, Хефрен и Микерин, символично охранявани от Големия сфинкс, чието каменно лице е извърнато на изток, към изгряващото слънце и долината на река Нил — източник за живота в Египет откакто свят светува.

И четирите структури носят върху себе си белезите на времето — ръчно шлифованите варовикови плочи, с които някога били облицовани трите пирамиди, отдавна са откраднати и използвани като строителен материал, лишавайки ги донякъде от тяхното истинско великолепие. Ала едва след построяването на Айфеловата кула пирамидите престанали да бъдат най-високите постройки на Земята.

Когато пътникът се приближава откъм Нил, средната от трите пирамиди, тази на Хефрен, изглежда най-голяма, но причината е, че тя е построена върху по-високото място. В действителност най-висока е

пирамидата, вдигната по заповед на фараона Хуфу — тази, която лежи на североизток. Височината ѝ е сто четиридесет и четири метра^[1], а на площ покрива осемдесет акра, което я прави най-голямата каменна постройка в света. Най-малката от трите пирамиди, тази на Микерин, е висока едва 70 метра.

Страните и на трите пирамиди са ориентирани точно по четирите посоки на света и са подредени по големина от север на юг. Сфинксът лежи в подножието на средната пирамида, но достатъчно на изток, за да охранява и входа на най-голямата — тази зад лявото му рамо.

Откакто хората кръстосват платото под сянката на гигантските каменни постройки, те си остават най-голямата загадка на вековете. Египтолозите разполагат с данни за възрастта и произхода на трите пирамиди и Сфинкса, но за един по-щателен анализ подобна информация е крайно недостатъчна. В нито една от пирамидите не бе открита мумия, което хвърляше съмнение върху най-старата теория, че пирамидите са грамадни мавзолеи. Съвсем доскоро всяко новооткрито помещение във вътрешността им се оказваше празно. Още по-странна е липсата на каквито и да било документи във връзка със строителството

на пирамидите и Сфинкса, дори сред многобройните папируси от различните египетски династии.

Последните разкрития, че извънземни — аирлианците — са посетили Земята в далечното минало и са останали тук, доведоха до преоценка на цялостната човешка история, както и на теориите за построяването на пирамидите. Питър Нейбингър, един от членовете на групата, разкрила тайните на Зона 51, бе стигнал до свое собствено заключение за целта на издигането на пирамидите малко преди да загине в Китай: ако бъдат облицовани отново с шлифовани варовикови плочи, те ще се превърнат в гигантски радарни отразители, чиито сигнали могат да бъдат засечени надалеч в космоса. Това го бе навело на мисълта, че пирамидите са своего рода сигнални кули, предназначени да ориентират космически кораби. Малко след това Нейбингър се бе натъкнал на друго, още по-изумително откритие — че един участък от Великата китайска стена е бил построен във формата на староруническия йероглиф, означаващ на аирлиански ПОМОЩ.

За съжаление Нейбингър не бе живял достатъчно, за да разкрие загадката на Сфинкса. С помощта на друг археолог, професор Джоузеф Муалама от Танзанийския университет, Лиза Дънкан откри, че Сфинксът е гигантски знак за онова, което се крие под повърхността и което бе старозаветният кивот.

Почти на километър точно под тялото на Сфинкса е разположена пещера със сводести стени и с диаметър също приблизително километър. Пещерата се озаряваше от увисналата под тавана ярка сфера, миниатюрно слънце, светец от хилядолетия — още от времето, когато в средата на пода е бил положен за първи път лежащият там предмет.

Това беше точно копие на Сфинкса, но изработено не от камък, а от гладко полиран черен метал, който сякаш поглъщаше светлината. Главата на този сфинкс бе по-голяма, а носът не бе строшен като на неговия по-едър близък на повърхността. Очите на черния Сфинкс бяха рубинени, с издължени червени ириси, които сияеха от някаква вътрешна светлина.

Лапите на черния Сфинкс се протягаха почти на десет метра пред главата, която на свой ред се извисяваше на двајсетина метра над пода на подземната галерия. Тялото бе дълго към шейсет метра, а заедно с краката достигаше общо седемдесет метра. Между лапите, в

пространството под брадата, стърчеше статуя с височина три метра, с приблизително човешки форми, ако се изключеха някои дребни различия — тялото беше твърде късо, а крайниците издължени. Но най-голяма разлика се забелязваше в главата с блестяща бяла кожа, провиснали уши, които почти опираха раменете, и две сияещи, червени очи наред продълговатото тясно лице. Материалът, който покриваше горната част на главата — имитирайки коса, — бе също червеникав.

Пред статуята се беше събрала група войници, които очакваха заповеди. В коридора, водещ към кухнята във вътрешността на черния Сфинкс, стоеше техният командир, известен на всички разузнавания от Близкия изток под името Ал-Иблис. Това, за което бе дошъл, вече се намираще в ръцете на Лиза Дънкан.

На пода, недалеч от него, бяха проснати две тела. И двамата, баща и син, бяха родени под името Каджи. Те бяха Наблюдатели и приживе знаеха тайната на черния Сфинкс. Срещу Ал-Иблис стоеше професор Джоузеф Муалама, археологът, поел щафетата от Нейбингър, опитвайки се да разкрие смисъла на древните загадки и мистерии. Именно благодарение на неговите изследвания за дейността на прочутия английски пътешественик сър Ричард Франсис Бъртън, той и Дънкан се бяха озовали при Големия сфинкс. Оттук по-възрастният от двамата Каджи ги бе отвел при черния Сфинкс, където бащата и синът бяха убити от Ал-Иблис, прекъсвайки нишката на рода, охранявал загадъчните постройки на платото Гиза от хилядолетия.

Ал-Иблис се обърна, когато един от хората му дотича с новината, че отвън се чувал шум на приближаващи се хеликоптери. Кресна няколко отривисти команди и хората му се завтекоха към изхода, подканяйки с насочените си оръжия Муалама да ги придружи.

Сиянието, бликащо от вътрешността на кивота, се отразяваше в лицето на Лиза Дънкан. Върху подложка от черен метал бе положен предмет, наподобяващ пясъчен часовник, дълъг трийсетина сантиметра и широк в двата си края петнайсет. Именно за него съществуваха многобройни легенди — това беше Свещеният Граал.

На външен вид той наистина приличаше на чаша, но Дънкан забеляза, че в нито един от двата му края няма кухня. Тя се пресегна,

изненадана от факта, че ръцете ѝ не трепват, и го повдигна. Граалът беше тежък, сякаш целият бе излят от метал.

Лиза приседна с кръстосани крака на земята до кивота и положи Граала пред себе си, след това му се полюбува в продължение на няколко минути. Беше повече от очевидно защо са му били посветени толкова много предания. Повърхността на Граала бе обгърната от приказно, златисто сияние. Изглежда бе изработен от същия материал, от който и стражът-компютър. От него сякаш се излъчваха вълни на спотаена енергия.

Тя протегна ръка на десетина сантиметра от плоската повърхност. Кожата ѝ настръхна. Лиза приближи ръката си още, докато дланта ѝ опря в метала, и я задържа в продължение на няколко секунди. Отдръпна я рязко едва когато сиянието на металната повърхност се увеличи. В горния край се показва малък отвор. Лиза Дънкан се наведе предпазливо и надникна вътре.

В дъното на отвора се виждаше малка, идеално кръгла вдлъбнатина с диаметър около пет сантиметра. Дънкан сбърчи вежди, после, съвсем бавно, пъхна показалеца на дясната си ръка в отвора. Когато докосна вдлъбнатината, кожата ѝ отново настръхна, но не се случи нищо.

Тя извади пръста си и зачака. След десетина секунди отворът изчезна. Дънкан се замисли, сетне погледна Граала от другата страна. Допря гладката повърхност на долния край и не се учуди, когато тя също засия и се разтвори, разкривайки вдлъбнатина досущ като първата.

Нещо се поставяше в тези отвори, но какво? Докато гадаеше за отговора, несъзнателно напъха ръце в празните джобове на странната дреха, с причудливото име *есен*. Там, където трябваше да са *урим* и *тумин*. Джобовете бяха дълбоки само няколко сантиметра, което означаваше, че размерът на камъните съответстваше на двете отвърстия в Граала.

Изцяло вгълбена в загадката на легендарния предмет, тя така и не забеляза тъничките черни жици, прикачени към капака на кивота, които завършваха с нещо, наподобяващо сплескани розови цветчета.

Въздушното пространство на Средиземно море

Майк Търкот удари плоската страна на черния пълнител в бедрото си и подредените вътре 9-милиметрови патрони изтракаха с добре познат, донякъде успокояващ звук. За всеки случай чукна пълнителя повторно, сетне го пъкна в магазина на автомата, дръпна затвора и вкара първия патрон в цевта. Имаше странното усещане, че между него и останалите членове на групата — войниците от „Група А“ на американските Специални части, руснака Яков и китайската археоложка Че Лу, събрани във вътрешността на извънземния скакалец, който летеше с максимална скорост към Египет — съществува невидима бариера. След като зареди автомата, Майк го преметна на ремък през рамо. Едва тогава се облегна изморено и въздъхна. Протегна ръка и огледа пресния, още незараснал белег на раната.

— Болката е твърде емоционално изживяване — отбеляза Яков.

— Какво? — подскочи учудено Търкот.

Руснакът поклати глава, но не повтори забележката си, защото в помещението отекна друг глас.

— Сър, египетските власти отказват да ни дадат разрешение за навлизане в тяхното въздушно пространство — докладва капитан Билъм, който поддържаше постоянна радиовръзка още откакто бяха напуснали Монголия.

— Майната им — изруга Търкот и неволно стисна юмруци. — Имаме ли сведения от Зона 51 за точното местонахождение на Дънкан?

— Никакви — отвърна Билъм. — Последната информация беше за платото Гиза. Оттогава нищо ново. Разполагаме със сведения от разузнаването, че цялото плато е обкръжено от египетски военни части.

Яков положи ръка на рамото на Търкот.

— Приятелю, не мисля, че сега е времето — как се казваше — първо да стреляме, а сетне да задаваме въпроси. Не знаем къде точно е вашата доктор Дънкан. Може би ще успеем да се доберем с този скакалец до Гиза, хубаво, а сетне какво? Излезем ли навън, ще гърмят по нас като по патици.

Яков беше едър и плещест мъж, с рунтава брада, скриваща половината от лицето му. Беше член на групата, работеща в руското съответствие на Зона 51, известно под името Четвърти отдел, разрушено съвсем наскоро от извънземните. Изгубил „родния си дом“, Яков бе решил да се присъедини към Търкот и Дънкан в търсене на

истината за пришълците и техните последователи, които бяха оплели в мрежите на своите интриги цялата планета.

Яков се надвеси над Търкот.

— Освен това, имате ранен на борда. Не е ли по-добре да го откарате в болница?

Търкот усещаше, че в него са втренчени погледите на всички войници, а също и на Че Лу. Той сведе глава и се загледа през прозрачния под, към сините води на Средиземно море. Учените все още си блъскаха главите над този странен феномен на аирлианската технология, който позволяваше да се вижда през стените на скакалците, като същевременно пътниците остават невидими за външни наблюдатели. Търкот знаеше, че това е само едно от многото чудеса на аирлианците, които хората не можеха да си обяснят. Понякога му се струваше, че той и хората му са като шепя диваци, намерили някакъв странен сложен уред, захвърлен на морския бряг. През тези години бяха открили толкова много неща, някои от тях дори вече използваха, ала без да разбират принципите на тяхното действие. Но по-обезпокояващо бе това, което още не бяха открили и което пришълците продължаваха да прилагат в дейността си на Земята.

Откакто тайните на Зона 51 бяха станали обществено достояние — най-вече гигантският кораб-майка и атмосферните летателни съдове, наричани скакалци, — Търкот имаше усещането, че той и малобройната му група са попаднали във водовъртеж от събития, в основата на които стои съперничеството между аирлианците и техните полувовешки наследници.

От едната страна бяха аирлианците на Аспасия, загинал благодарение на Търкот при взривяването на техния флот, потеглил от Марс, за да си възвърне кораба-майка. Смъртта му обаче по никакъв начин не бе повлияла на усилията на извънземните. На Земята те бяха поддържани от Водачите — мъже и жени, чиито умове бяха преустроени така, че да се подчиняват на директни заповеди, разпращани от стража-компютър. Местонахождението на щаба на Водачите — едно място, наричано „Мисията“, все още тънеше в неизвестност.

Водачите и техните последователи бяха призовани на Великденския остров, където стражът-компютър бе издигнал около острова невидим силов щит и с помощта на нанотехнология —

микроустройства с размери почти на атоми — превръщаше хора и машини във верни последователи на Аспасия.

От другата страна бяха аирлианците, предвождани от Артад. Търкот подозираше, че Артад се намира в състояние на хибернационен сън в подземията на Голямата китайска гробница в околностите на Циан Лин и че той току-що бе предал „ключа“ за тази древна гробница на един от артадовите заместници, клонинг на хибрид между човек и аирлианец, когото наричаха Елек. Неговата група се подвизаваше под името *Онези, които чакат*. Търкот имаше усещането, че чакането им няма да продължи още дълго.

Лексина, водачката на *Онези, които чакат*, и неколцина от хората ѝ се бяха отправили към Китай, за да отключат подземното на гробницата и да проверят какво — или кой — лежи там.

И двете страни, както неведнъж бяха показвали през последните месеци, нехаеха за броя на загиналите невинни хора, докато преследваха своите цели. Досега Търкот и партньорите му бяха намерили многобройни доказателства, че и двете страни са повлиявали различни моменти от човешката история — те бяха предизвикали появата на чумната епидемия през Средновековието, бяха ръководили действията на СС през време на Втората световна война. Понякога Търкот се будеше нощем с мисълта кои ли други епизоди от историята, която бе учил така прилежно в училище, са също плод на интригите и враждите на двете извънземни групи.

На всичко отгоре пипалата им бяха проникнали навсякъде, проваляйки неведнъж опитите на Търкот и хората му да противодействат. Последните месеци бяха белязани с многобройни случаи на предателство и убийства. След всичко това Търкот вярваше само на Лиза Дънкан, а ето че сега го съветваха да я изостави на произвола на съдбата.

Той премести поглед към сержант Болц, ранен по време на спасителната операция в Москва. Медиците на групата се суетяха около него, но беше очевидно, че войникът е изгубил твърде много кръв.

Мислите на Търкот бяха прекъснати от капитан Билъм, командира на „Група А“.

— Сър, ние сме с вас. Каквото и да решите.

Търкот почувства как го облива топла вълна на благодарност от навременната подкрепа.

— Навлязохме в египетското въздушно пространство — обяви пилотът. — На радара се виждат множество „посрещачи“. Лесно можем да ги изпреварим, но ако трябва да кацнем...

Търкот се обърна към Че Лу, сякаш се надяваше мъдростта на възрастната жена да помогне там, където здравият разум не намираше изход.

— Гиза е голям район — произнесе Че Лу. — Била съм там няколко пъти. На платото има още много тайни за разкриване. Подобни неща изискват време.

Търкот си спомни какво ги бяха учили в Школата за рейнджъри — всяко действие, дори погрешното, е по-добро от бездействието.

— Пригответи се за приземяване — нареди той. — Проверете оръжието.

Войниците въздъхнаха облекчено и се заеха да преглеждат автоматите. Яков кимна бавно, надигна се и свали дългия шлифер, който едва ли щеше да му е нужен в пустинята. Отново се наклони към Търкот и пошепна:

— Това не е най-доброто решение, приятелю.

— Ако се забавим, може да нямаме втора възможност — възрази Търкот. После махна на пилота: — Сними се, за да огледаме района. Ще ти покажа къде точно да ни оставиш.

Всички се ококориха, когато само на двайсетина метра от тях профуча един египетски изстребител.

— Дръжте се — предупреди ги пилотът, увеличи рязко скоростта и същевременно се спусна надолу. Скакалецът се носеше ниско над повърхността на платото и разпръсна някаква групичка селяни от близкото селце, тръгнаха за Кайро.

Пилотът отново набра височина, когато се изравниха с града, но само колкото да летят в пространството между по-високите сгради, след това излязоха над Нил и скакалецът се плъзна на метър над водната повърхност.

Вляво вече се показва връхът на Голямата пирамида. Малко след това изникнаха и другите две пирамиди. Всички се люшнаха, когато скакалецът внезапно забави скорост. Търкот коленичи и погледна през пода към платото под тях. Виждаха се заели позицията войници и бронирани коли, разположени в полукръг на равни разстояния от двете

страни на Сфинкса. След това зърна и малка групичка между предните лапи на Сфинкса, сред хората там се открояваше едра, черна фигура.

— Кацни ето там — той потупа пилота по рамото и му посочи Сфинкса. — Искам да ни оставиш върху главата. Всички да приготвят въжетата.

След като се разпореди, той скочи, нагласи стълбичката към горния люк и се закатери.

— Приближават хеликоптери — докладва вторият пилот.

Търкот вдигна люка и се показа отгоре. Вкопчи се в ръба на отвора, а в същото време скакалецът се изравни с главата на Сфинкса и опря в него. Търкот се плъзна по гладката повърхност на извънземния летателен апарат и скочи върху напукания камък. Свали автомата от рамото и се надвеси от ръба, за да погледне надолу.

Видя Муалама в центъра на група въоръжени мъже, облечени в пустинни камуфлажни униформи. До археолога стоеше човек с черно наметало и гледаше право нагоре. Лиза не се виждаше никъде. Търкот размота едно от въжетата и го прекара през карабината на колана си. След това премести автомата под дясната си мишница, а през това време останалите членове на „Група А“ се подготвяха за спускане.

— Хеликоптерите ще са тук след по-малко от минута — осведоми ги вторият пилот по радиостанцията. — Идват от север.

Хората долу вече бяха вдигнали оръжия към тях. Търкот и войниците му на свой ред насочиха дулата надолу.

— Това е международен инцидент — провикна се Ал-Иблис. — Американци нападат Египет. Чудесно. Да го исках, нямаше да се получи по-добре.

— Къде е Дънкан? — попита Търкот.

— Предлагам ви да си предадете оръжията — отвърна Ал-Иблис, без да отговори на въпроса му.

— Трийсет секунди до пристигането на вертолетите — докладва вторият пилот.

Търкот снижи глас така, че да го чуват само членовете на групата.

— Заслепяващи гранати на три, след това се качвате на скакалеца.

— Май няма да ви стигне времето — провикна се отдолу Ал-Иблис. — Тук аз командвам парада.

— Едно — рече тихо Търкот. Той се изправи и разпери ръце, сякаш се предаваше.

— Две. — Вече чуваше бръмченето на приближаващите се бойни хеликоптери и предполагаше, че са в обсега на техните картечници.

— Три!

Шест черни цилиндъра полетяха едновременно надолу и се посипаха върху главите на струпаните пред входа на Сфинкса хора.

Ал-Иблис се ококори от изненада — нима американците щяха да избият всички, дори Муалама?

Гранатите избухнаха. Поразяващата им мощ — да заслепят и оглушат временно жертвата — действаше в пределите на пет-шест метра. Въздействието и върху вражеската групичка беше опустошително.

Търкот скочи от главата на Сфинкса и се плъзна надолу по въжето. Останалите членове на „Група А“ драскаха по гладката повърхност на скакалеца към отворения люк, когато първият от приближаващите се хеликоптери избълва оловен дъжд със скорост три хиляди куршума в минута. Двама от командосите бяха буквално разкъсани от картечния огън и телата им полетяха надолу. Търкот ги видя да падат в пясъка, но остана съсредоточен върху онова, което му предстоеше — той присви крака и дръпна въжето така, че да забави скоростта си на спускане.

Петите му удариха песъчливия под между лапите на каменното чудовище. Хората около него все още бяха заслепени и зашеметени, от ушите на някои се стичаха кървави струйки. Търкот изтича при Муалама, прегърна го през кръста и нареди в микрофона:

— Давай!

Скакалецът започна да се издига — половината от оцелелите войници вече бяха вътре, останалите продължаваха да висят на ръба на люка. Търкот се поклащаше на въжето отдолу, прегърнал здраво Муалама.

Втори хеликоптер изстреля кратък картечен откос и свали една от баретите, преди скакалецът да се озове извън обсега на оръжията му.

[1] Хеопсовата пирамида е висока 146,6 м, а тази на Хефрен — 143,5 м — Б.ред. ↑

2.

*Кратерът Нгоро-нгоро,
Танзания, Африка*

Лъвът бе заел позиция преди два часа и наблюдаваше без да помръдне малкото стадо от газели, които пасяха сред високата трева. Голямата котка вече бе стара и рефлексите ѝ не бяха като в предишни сезони, затова пък действаше с предпазливост, натрупана с годините. Само преди две години лъвът щеше да изскочи от скривалището си, да достигне най-близката жертва и да я повали.

Сега той наблюдаваше с присвити очи, докато една от газелите се отдели неусетно от стадото. Беше най-старата и месото ѝ навярно щеше да е жилаво, но важното беше, че ще го нахрани. През последната седмица уловът не бе много богат.

Лъвът напрегна мускули и заби нокти в податливата почва. Само още няколко крачки и плячката нямаше да му се изплъзне. Но внезапно всички животни от стадото замръзнаха и повдигнаха едновременно глави — не към скривалището на лъва, а към небето близо до ръба на кратера.

След това побягнаха. Лъвът бавно се надигна и изпроводи с уморени очи стадото, което се отдалечаваше чевръсто към езерото Сода в средата на кратера. След това завъртя голямата си глава и потърси онова, което го бе лишило от тъй желаната храна. Жълтеникавите му очи премигнаха, неспособни да възприемат странното летящо създание, което току-що бе изникнало над ръба на кратера.

Беше далеч по-едро от птиците, които бе виждал, дълго десетина метра и широко около половината от това разстояние. От предната част на туловището стърчеше издължена шия, завършваща със змийско лице с големи челюсти, пълни с черни зъби. Очите бяха тъмночервени. Две къси крила се показваха от страните на туловището, но оставаха неподвижни.

Забравил, че е господар на животните, лъвът побягна след газелите, далеч от страховитото летящо създание...

Във вътрешността на летателната машина, намерена в една ниша в горните нива на гробницата Циан Лин в Китай, положил ръце върху контролните уреди, седеше извънземният хибрид Елек. Под него, на двадесетина километра във всички посоки се простираше вътрешната равнина на кратера Нгоро-нгоро, място, където миналото на Земята все още бе запазено непокътнато. Високият каменист кратер беше като естествена преграда, заобикаляща територия с площ стотина квадратни километра. В центъра на кратера се намираше единственият водоизточник, прочутото езеро Сода.

Отдясно внезапно блесна ярка светлина и Елек извъртя дракона, познат от китайските легенди още като Чи Ю, в тази посока. Екранът пред него регистрира още едно проблясване и Елек насочи уверено машината право към него.

— Видя ли ме? — разнесе се глас от радиото, който с еднаква вероятност можеше да принадлежи както на мъж, така и на жена.

— Виждам те, Лексина — потвърди Елек и се приготви да приземи Чи Ю край бреговете на езерото.

Там го очакваха три фигури. В центъра беше Лексина, предводителката на *Онези, които чакат*. От десетилетия тя се опитваше да възроди каузата на Артад — първо действаше от една секретна база в Антарктида, а сега се бе преместила в аирлианската база под дъното на езерото. Но събитията от последните седмици я бяха лишили от цел.

Сега обаче отново идваше време за действие.

От търбуха на дракона се показва къса и тясна стълбичка. Следвана от помощниците си, Лексина се качи на борда.

— Душите бяха преместени. — Елек кимна към другите — наскоро клонирани и преродени тела на Гергор и Коридан, двама членове на *Онези, които чакат*. Предишните Гергор и Коридан бяха получили смъртоносна доза радиация при разрушаването на руската Зона 51 на остров Нова Земя.

— Душите бяха преместени — повтори като ехо Лексина и се настани на седалката до него. — А сега да се погрижим същото да се

случи и с истинския дух на Артад. — Тя протегна дългата си крехка ръка. — Връщаме се в Китай.

*Западен Египет,
Великото пясъчно море*

Търкот усещаше, че губи контрол над ръцете си, когато найсетне скакалецът се спусна върху пясъчната равнина. Муалама, който веднага се строполи уморено, премигна с невиждащи очи.

— До няколко минути ще си възвърнеш зрението — успокои го Търкот. Скакалецът се приземи до тях. В една от прикачените товарни мрежи лежеше окървавено тяло на войник. Майк въздъхна.

— Къде сме? — попита Муалама.

— В пустинята — отвърна Търкот. — Къде е Дънкан?

— В черния Сфинкс, който е под каменния. Тя намери кивота. Предполагам, че засега е в безопасност — Ал-Иблис не може да стигне при нея.

Люкът на скакалеца се отвори и отвътре се подаде Яков, следван от капитан Билъм. Те приближиха увисналото в мрежата тяло.

Търкот се надигна и помогна на Муалама да се изправи.

— Трябва да се качим на борда — каза той. Усещаше, че руснакът го гледа, но реши да не му обръща внимание и насочи Муалама към отвора.

— Загубихме трима души при Сфинкса и още двама при атаката на вертолетите — докладва мрачно Билъм.

— Зная — кимна Търкот.

— Сега накъде, сър? — попита пилотът.

— Дънкан е под Сфинкса. — Търкот провери дали е зареден неговият МП-5. — Ако...

— Не можем да се върнем там — прекъсна го безизразно Яков.

— Сега те са объркани — възрази Търкот.

— Напротив, сигурно са дошли още подкрепления.

— Аз няма да я изоставя.

— Не можем да отидем при нея — повтори Яков.

— Тя е в безопасност — поне засега — намеси се Муалама. — При нея е кивотът, а той няма да позволи там да влезе човек без

подходящата носия.

Търкот нямаше представа за какво говори професорът.

— Нека отидем в Зона 51 — предложи Яков.

Търкот погледна капитан Билъм. Групата му бе намалела наполовина.

— Не виждам какво може да направим — заговори Билъм. — Нямаме план. Не знаем дори къде точно е госпожица Дънкан.

— Сержант Болц е изгубил много кръв — обади се медикът, надвесен над ранения при престрелката в Кремъл войник.

Търкот извади неохотно пълнителя, дръпна затвора, за да освободи патрона в цевта и бавно поклати глава.

— Връщаме се в Зона 51.

*Платото Гиза,
Египет*

Дънкан долови някакъв съвсем слаб шум. Сетивата ѝ бяха изострени до краен предел и всеки дразнител удесеторяваше силата си. Тя остави неохотно Граала в подложката на кивота и се обърна. Главите на четирите сфинкса, поставени върху пръчките, на които бе закачена завесата, скриваща кивота от чужди погледи, бяха извърнати към входа на подземната зала. Рубинените им очи святкаха, сякаш бяха живи.

Макар стройна и добре сложена, Дънкан с мъка издържаше тежестта на одеждите, които носеше. Беше облякла дрехите, с които древните жреци се явяваха пред кивота — красиво извезан и специално изработен костюм. Най-отдолу имаше бяла ленена мантия, върху нея синя риза без ръкави, наречена *меир*, отгоре *ефод* — разноцветно късо палто, закопчано с две каменни брошки, и накрая си бе сложила *есен* — масивен нагръдник от вълнени и златни нишки, с прикрепени към тях скъпоценни камъни. На главата си носеше корона от три метални обръча. Всеки от обръчите, според Муалама, олицетворявал по две неща: трите свята на съществуването — земя, рай и ад, и трите форми на човешко развитие — духовна, интелектуална и физическа.

Само благодарение на тези одежди Дънкан бе преминала проверката на четирите глави. Тя знаеше, че дрехите са изработени по аирлианска технология, която херувимите трябваше да разпознаят, преди да ѝ позволят да се приближи до кивота.

Лиза се обърна с гръб към сандъка, положен върху невисок черен постамент. Старозаветният кивот бе висок и широк приблизително метър и дълъг малко повече от метър и половина. Беше обкован със злато, а двете дълги върлини, използвани за носене, бяха промушени през златните гривни на четирите ъгъла на ковчега — точно както бе описано в Стария завет.

Най-интригуващата част бяха двата херувима-сфинкса на капака. Те бяха точни миниатюрни копия на главата на черния Сфинкс, с рубиненочервени очи. Веднага щом се бе показала зад завесата, главите се бяха извърнали, за да я фиксират с нечовешките си погледи. Сложна автоматична охранителна система, съществувал от хилядолетия, предназначена да пази онова, което се съдържа в кивота.

Дънкан се доближи до завесата и се промуши през отвора. На входа на тунела стоеше висок мъж с черно наметало — без съмнение това бе Ал-Иблис. Зад него имаше още двама въоръжени мъже с пустинни камуфлажни униформи. Ал-Иблис бе закрил лицето си с качулка, така че в тъмното се виждаха само святкащите му очи.

— Дай ми кивота — произнесе той.

— Къде е професор Муалама? — попита Дънкан.

— Изведох го отвън. Той е мой пленник. Ако не ми предадеш кивота, ще наредя да го убият.

— Ами убий го тогава — отвърна студено Лиза.

Последва продължително мълчание.

— Ти нямаш представа какво държиш — рече спокойно Ал-Иблис.

— Държа кивота, в който се намира Граала.

Ал-Иблис се изсмя, звукът бе като скърцащи надолу по склон спирачки.

— Но не знаеш какво е Граалът, нали?

— Стига ми да знам, че е у мен, а ти го искаш. Дам ли ти го, няма да притежавам нищо. А това ще е глупаво. Не мисля, че трябва да ти имам доверие.

— В такъв случай сам ще си го взема. — Ал-Иблис махна с ръка и двамата мъже зад него се хвърлиха напред, с готови за стрелба оръжия.

Бяха направили само четири крачки, когато двете глави от близката страна на завесата изпуснаха ослепителни червеникави лъчи, които ги удариха в гърдите. Чу се неприятно цвърчене и двамата нещастници се строполиха на земята, с прогорени в гърдите дупки.

— Това беше глупаво — отбеляза Дънкан.

— Беше само проба — отвърна невъзмутимо Ал-Иблис. — Смятах, че след толкова много години охранителната система може да не работи. Дори аирлианската технология се разваля. Хайде, ела тук. Дай ми тези дрехи, за да мога да взема Граала. В противен случай ще наредя да убият твоя приятел — много бавно. Имам хора, които знаят как да предизвикват болка.

— Ако ти дам дрехите, аз ще съм следващата жертва.

Ал-Иблис бръкна в джоба си и извади 9-милиметров пистолет.

— Послушай ме или си мъртва — рече той, насочил оръжието към главата ѝ. Ръката му не трепваше.

— Ако ме застреляш, как ще достигнеш тези неща? — тя посочи дрехите си. — Нищо няма да спечелиш.

Ал-Иблис кимна.

— Е, добре. И двамата държим по някой коз. Имам опит в подобни ситуации. Май ще се наложи да повдигна залога. Ти... имаш ли някаква представа колко важен е Граалът?

— Известна — повдигна рамене Дънкан.

— Коя си ти? — попита Ал-Иблис. — Заради Граала ли дойде?

— А ти кой си? — отвърна тя с въпрос, като издържа на погледа му.

— Наричат ме Ал-Иблис.

— Кой те нарича така? — Дънкан бе чувала името, но не знаеше много за човека, който го носи.

Ал-Иблис обмисляше въпроса, сякаш никога досега не му го бяха задавали.

— Хората от пустинята. Но в последно време го използват и разузнавателните агенции, които ме смятат за терорист. Както обикновено, далеч са от истината.

— А ти как се наричаш? — прекъсна го Дънкан.

— Искаш да знаеш кой съм, така ли? А може би трябва да попиташ *какво* съм аз? Краят на нашата среща е близък, тъй че това едва ли има значение. Може би тогава ще разбереш колко си слаба и безпомощна, ще приемеш неизбежното и ще застанеш на моя страна. Това е единственият разумен избор.

Високият мъж отметна назад качулката си, откривайки бледо, издължено лице и чифт черни като опали очи от двете страни на клюновидния нос. Той се усмихна, разкривайки два реда дълги, хищни зъби.

— Това тяло е само облекло, с което ходя по Земята. Аз съм Сянка.

— Сянка на какво?

— Трябва да попиташ на кого.

— На кого?

— Можеш да ме наричаш Сянката на Аспасия.

Дънкан поклати глава.

— Аспасия е мъртъв. Загина на борда на „хищния нокът“.

— Там загина съществото, наричано Аспасия. Но както ти казах, аз съм негова Сянка. Притежавам съзнанието му, копирано преди много години. — Той вдигна ръка към гърдите си и я задържа там няколко секунди. — И тъй като аз — моето съзнание — съществувам от много години, аз съм повече, отколкото той е бил някога. Не съм ли прав? — попита, но не изчака отговора й. — Добре стана, че той умря. Той беше — как да го кажа — изгубил връзка с реалността? Остарял? Като древните египетски богове, на каквито се правеха някога той и последователите му. Щеше да изглежда твърде старомоден в тези нови времена. Така че аз съм този, който ще поведе хората към победа.

— Твоите *хора* също загинаха с Аспасия.

— Не, това не бяха моите хора — Водачите, „Мисията“ — те бяха, които ми създаваха проблеми тук, на Земята, от хилядолетия, докато Аспасия и последователите му се криеха на Марс. Но сега удари нашият час.

— Удари за какво?

— Да управляваме. Да станем богове, каквито бяха някога Аспасия и другите. Богове на новата ера, на новия свят, свят, където технологията е по-важна от вярата — а ние владеем тази технология.

— А аирлианците на Марс? Онези, които останаха да контролират стража в Сидония? И те ли са ваши съюзници?

— *Който са останали?* — повтори Сянката на Аспасия с надменна усмивка. — Какво знаят за това да бъдеш изоставен, лишен от власт и сила в продължение на хиляди години? Те спяха дълбоко, докато аз се борех тук да оцелея, умирах отново и отново, за да бъда прероден! Сега нямат друг избор, освен да ми се подчиняват.

— Винаги има избор — възрази Дънкан.

— Свобода на избора? — Сянката на Аспасия поклати глава, за да покаже какво мисли по въпроса. — Ти си невежа и наивна и въобще не разбираш за какво говорим. Приказваш ми тук за свобода на избора, а сигурно дори не подозираш каква си всъщност.

— Какво искаш да кажеш?

— Не ме интересува дали ще откриеш онова, което търсиш. Има и по-важни неща от твоите жалки цели.

Дънкан не разбра какво има предвид Ал-Иблис и се зачуди дали не се опитва да я подведе.

— Как започна всичко това? — попита тя.

— Няма значение как е започнало — отвърна Сянката на Аспасия. — Важен е краят. И той ще настъпи съвсем скоро.

— Защо аирлианците дойдоха тук?

— Това не е важно.

— А защо ти си тук? За какво ти е притрябвал Граалът?

— Нямах ни най-малка представа какво държиш — заговори Аспасия. — Ако ти...

— Зная повече, отколкото си мислиш — прекъсна го Дънкан, раздражена от презрението в думите му.

— Значи не си тази, за която се представяш. Трябваше да се досетя. Ти откри на света Зона 51, ти спря „Меджик-12“. Твоят капитан Търкот уби Аспасия и унищожи аирлианския флот, но всичко започна заради теб. Ти пращаше Търкот там, където е нужно. Той знае ли, че е бил играчка в твоите ръце? Знае ли коя си в действителност? А ти знаеш ли коя си? — Не изчака отговора ѝ. — Имаше и други като теб преди, такива, които нарушаваха крехкото равновесие и предизвикваха мъка и смърт. Добре се беше прикрила, доктор Дънкан, но повече няма да останеш скрита.

— Дрънкаш глупости — отвърна Дънкан. — Побъркал си се от старост, трябва да те застрелят като бясно куче.

На устните на Сянката на Аспасия се появи зла усмивка.

— Опитваш се да ме предизвикаш. Много добре. Но аз съм живял твърде дълго и съм срещал по-опасни противници от теб. И въпреки това сега съм тук, макар че отдавна трябваше да съм на прах.

Дънкан скръсти ръце върху своя *есен*.

— Така си мислиш. Аз стоя там, където искаш да си ти. Така ли разговаряше с онези древни врагове, както говориш с мен? Те държаха ли онова, което искаше?

— И да е тъй — за какво ще ти послужи? — попита Сянката на Аспасия. Очите му се плъзнаха нагоре-надолу по одеждите ѝ. — Ти получи ли всичко, което искаше? — И този път той не изчака отговор. — Когато откриеш, че не си, ще си поговорим отново.

След тези думи Сянката на Аспасия се обърна и изчезна в тунела, който водеше навън. Дънкан се върна зад завесата и погледна към Граала. Наведе се и отново постави ръка върху единия му край. След няколко секунди там се появи отворът с вдлъбнатината. Сега вече знаеше, че Сянката на Аспасия бе имал предвид точно този отвор, когато я бе попитал дали има всичко, което ѝ е нужно. Трябваша ѝ камъните, за да задейства Граала, и извънземният го знаеше. Дали не бяха у него? Ако е така, как да ги вземе? А може би бяха скрити някъде, също като останалите извънземни артефакти?

Сега помещението ѝ се струваше по-малко, а тежестта на земните пластове над нея — почти осезаема. За момент беше в безопасност, но Аспасия бе прав — тук тя бе безсилна да предприеме каквото и да било.

Вдигна глава нагоре, погледът ѝ премина през тавана и се зарея отвъд него, към небето над пустинята. Лиза знаеше, че Майк Търкот ще дойде да ѝ помогне. Тази мисъл обаче не я успокояваше както порано. Тя се извърна отново към Граала, разтревожена и смутена от думите на Сянката на Аспасия.

Имаше нещо, което се мерзелееше на границата на нейното съзнание, но колкото и да се опитваше, не успяваше да го измъкне оттам. Загледана в Граала, тя почувства, че странният предмет е ключ към онова, което се въртеше в ума ѝ.

3.

Зона 51, Невада

Плоска кафеникава пустиня, прекъсната внезапно от стръмни, скалисти планини, оформяше най-негостоприемната, част от южните части на Невада. На около сто и осемдесет километра северозападно от Лас Вегас, в подножието на планинска верига с височина до две хиляди метра, се гущеше Езерото на конярите. Някога в него може би действително е имало вода, но сега коритото му беше пресъхнало и там се ширеше просторна бетонна площадка, най-дългата в света. Мнозина смятаха, че Зона 51 е била разположена край Езерото на конярите заради отдалечената от цивилизацията, негостоприемна природа, която я заобикаляше — подходящо местенце, където разни секретни държавни организации да крият неща, недотам подходящи за очите на простосмъртните граждани.

Истината обаче беше друга. В първите дни на Втората световна война един военен разузнавателен екип се бе натъкнал в гигантска пещера под Планината на конярите на нещо толкова изумително и невероятно, че правителството незабавно бе взело решение да го запази в най-дълбока тайна. Причудливият неземен обект, оказал се кораб-майка, притежаваше колосални размери — над километър дължина и ширина три четвърти километра, — заради които нямаше никаква възможност да бъде преместен, поне докато не бъдат разкрити принципите на действие на неговите двигатели.

С откриването и на други извънземни летателни апарати — общо девет на брой, кръстени *скакалци* — подземната инсталация край Езерото на конярите нарасна по размери и бе засекретена още по-строго. Обектът край авиобазата Нелис получи кодовото название Зона 51. До разкриването на „Меджик-12“, управляващото тяло на Зона 51 от момента на нейното основаване, правителството на Съединените щати нито веднъж не призна за нейното съществуване, въпреки че в Интернет периодично се бяха появявали многобройни снимки на

наземните постройки. Но днес, както имаше възможност да се убеди от въздуха Майк Търкот, секретността бе отдавна забравено понятие.

По целия път край езерото бяха подредени микробуси на различни новинарски агенции. А като си помислиш само, че на времето бе достатъчно да те заловят да се катериш по склоновете на планината, за да попаднеш в затвора, или още по-страшно — в лапите на „Ландскейп“, вътрешната охрана, подчинена на „Меджик-12“. Ала въпреки присъствието на пресата в сърцето на една доскоро строго охранявана територия Майк чувстваше, че са все много далече от *истината*.

Скакалецът се спусна към един от склоновете на Планината на конярите, където се отвориха вратите на големия хангар. Веднага щом се приземи, отвътре се показва Търкот, следван от Яков, Че Лу и войниците от специалната група. Зрението на Муалама се бе повъзстановило и той крачеше, макар и колебливо, до китайската археоложка.

При появата на Търкот откъм вратите на хангара се завтекоха фоторепортери и оператори с камери. Търкот се опита да се скрие зад скакалеца, но и тук го посрещна гора от насочени към него микрофони. Той си запроправя безкомпромисно път към майор Куин. Репортерите засипаха и двамата с въпроси за аирлианците, Водачите, *Онези, които чакат*, „Мисията“, атомната експлозия в Китай и местонахождението на Лиза Дънкан.

— Разкарай тия хора от тук! — извика Търкот на Куин.

Майорът вдигна рамене и посочи неколцината сержанти от военната полиция.

— Това е всичко, с което разполагам.

Търкот се обърна. Капитан Билъм тъкмо излизаше от скакалеца и помагаше да нагласят на носилката ранения при престрелката в Москва старши сержант Болц. Че Лу бе изчезнала в джунглата от микрофони и камери.

— Опразнете хангара — нареди Търкот на Билъм.

Забелязал колебанието, което се изписа на лицето на капитана, Търкот измъкна решително пистолета си от кобура. Това му осигури няколко квадратни метра свободно пространство. Той вдигна оръжието, насочи го през отворената врата към небето над пустинята и гръмна няколко пъти. Възцари се тишина, сред която се чува

приглушените проклетия на журналистите, които заплашваха да го дадат под съд. Търкот свали пистолета и го насочи към жената пред него.

— Разполагате с трийсет секунди да напуснете хангара.

Репортерката понечи да каже нещо, но видя изражението на Търкот и това, че ръката му не трепва. Тя се извърна и тръгна към изхода, а другите я последваха. Веднага щом журналистите се озоваха отвън, войниците дръпнаха вратите.

— Какво, по дяволите, става тук? — кресна Търкот. — Къде е охраната?

Майорът не приличаше на кадрови военен. Беше нисък, с оредяла русолява коса и големи очила, закрепени на носа му. Истински книжен плъх, както би го определил някога Майк. Въпреки това им бе оказал неоченима помощ в борбата с извънземните, както и при смяната на властта в Зона 51.

— Това ни е охраната — Куин махна с ръка отново към сержантите от военната полиция.

Когато дойде тук за пръв път, Търкот бе назначен в една от елитните части, използвани за охрана на района на зоната. По онова време те разполагаха с най-модерна екипировка и обучени войници. Даже след разпускането на „Меджик-12“ системата за безопасност продължаваше да функционира безукорно, охранявайки базата от възможни нападения на аирлиански шпиони. Целта бе да се предпази Зона 51 от съдбата, сполетяла руската база на Четвърти отдел, разположена на остров Нова Земя.

— Какво става тук? — попита Търкот.

— Тази сутрин получих нови разпореждания от Пентагона. Изтеглят целия персонал на „Найтскейп“ и „Ландскейп“ и ми оставят само шепа военни полицаи. Опитах се да се добера до някого, до когото и да било във Вашингтон, за да отменят заповедта, но там изглежда цари пълен хаос. Истината е, че никой не знае какво става. Все пак успех да измоля попълнение, но докато пристигне, ще трябва да се справяме с това, което ни е подръка.

— Виждам дългата ръка на Водачите зад всичко това — намеси се Яков и повдигна яките си плещи. — Или на *Онези, които чакат*. Няма съмнение, че тези две групи са проникнали и във вашите висши ешелони на властта. Искат да направят Зона 51 уязвима. Унищожиха

нашата, сега вие сте наред. — Руснакът беше метнал на рамо раница, съдържаща малкото, което сполучиха да спасят от архивите на руската станция. Без Копието на съдбата, което — както предполагаша — е ключ към най-долното ниво на Циан Лин.

— Какво стана с доктор Дънкан? — попита Куин.

— Муалама знае къде е — обясни Търкот. Искаше да вкарат скакалеца в обезопасения хангар преди да изнесат отвътре тялото на убития войник. — Нареди да затворят всички врати.

Куин даде необходимите разпореждания и големите врати на хангара бяха залостени. След това им даде знак да го последват към големия товарен асансьор, който водеше към Куба — командния и контролен център.

— Работим над ръкописа на Бъртън. Засега никой не е в състояние да определи на какъв език е написан.

— Акадски — каза Муалама. Африканският археолог бе прекарал значителна част от живота си в изучаване пътя на сър Ричард Франсис Бъртън около света. Муалама им обясни, че в ръкописа на Бъртън са събрани всички сведения, които той е узнал за дейността на извънземните.

— Какъв е този акадски? — поинтересува се Търкот.

— Далечен предшественик на арабския — отвърна Муалама. — Говорели са го в древния Вавилон. Бъртън е бил изумителен човек. Представяте ли си, той е знаел двамайт и шест езика.

— Единственото, което съумяхме да разчетем, е предисловието и писмото в началото на ръкописа, предназначено за жена му — оплака се Куин.

— Къде точно в Гиза е Дънкан? — попита Търкот.

— В подземията на Сфинкса — отвърна Муалама и им разказа какво са открили там.

Вратите на асансьора се разтвориха и те се озоваха в Куба. Всички застинаха, когато внезапно започна да мига червена светлина.

— Какво има? — поиска обяснение Търкот.

— Това е датчикът на системата за безопасност — успокои го Куин. — Някой от вас носи подслушвателно устройство.

Първият порив на Търкот бе да погледне към Че Лу. Знаеше, че тя е била под контрола на *Онези*, които чакат в Циан Лин, но не беше сигурно, дали са й поставили някакво устройство. Пък и какво

значение, след като местонахождението на Зона 51 вече не беше тайна за никого.

Търкот премина пръв — не се чу сигнал. Че Лу беше втора — отново нищо. Последва я Муалама — пак без резултат. Търкот втренчи поглед в руснака и въпросът, както в случая с Че Лу, отново бе: *защо? И кога се бе случило това?*

Яков прекрачи прага и червената лампа запримигва отново. Куин извади малък преносим детектор и зашари с него по тялото на руснака. Спря, когато стигна шията.

— Тук е.

— Но как? — попита Търкот.

— Каквото и да е — заговори Яков, — нямаше го миналия път, когато бяхме тук. Следователно са ми го поставили след това.

— Катенка — досети се Търкот. А и не можеше лесно да забрави някого, който се бе опитал да го убие. Катенка беше агент от ГРУ, бивша любовница на Яков, но в действителност се оказа, че работи за *Онези, които чакат*. Тяхна група им бе поставила клопка в Москва.

Яков кимна.

— Да. Тя имаше и възможност, и мотив. — Той си свали сакото.

Търкот поклати глава и направи опит да обърне всичко на шега.

— И за миг не мога да те оставя сам, а?

— Прав си, приятелю. Сигурно така са ни открили и онези войници в Залата на познанието. — Той прокара пръст по яката си и измъкна миниатюрно черно цилиндърче. — Ето го. Нищо екзотично. Стандартно руско производство. Обхват към пет километра, но достатъчно интензивен сигнал, за да могат да ни проследят в тунелите под Москва. — Той хвърли устройството на пода и го смачка с ток. — Продължаваме ли?

Търкот разглеждаше замислено руснака. Напълно възможно бе Катенка да му е поставила „бръмбара“, но откакто за пръв път бе стъпил в Зона 51, се бе натъкнал на толкова много случаи на предателство, че не беше съвсем сигурен. За момент видя в друга светлина аргументите на Яков да напуснат Египет и да се върнат тук.

— Идваш ли? — Яков и останалите го очакваха нетърпеливо.

Търкот разтърси глава, за да се отърве от споходилите го подозрения и всички тръгнаха към Куба. Централната зала имаше размери тридесет на десет метра. Вградените в стените ѝ монитори я

караха да прилича на центъра за управление на полети в НАСА, но Търкот забеляза, че три четвърти от фотойлите пред екраните пустеят.

— И тук имаше съкращение на персонала — подметна Куин, забелязал погледа му. — Някой наистина се опитва да ни изправи до стената. Дано скоро пристигнат попълненията. Знам все пак някои вратички.

Търкот познаваше Куин като експерт в манипулирането на тежката бюрократична машина. С малко опит, познаване на обстановката и бързо ориентиране Куин бе в състояние да им осигурява всичко, от което се нуждаят. Беше го правил и преди, за „Меджик-12“, което накара Дънкан и Търкот да го оставят на работа тук и след разпускането на групата.

Търкот насочи вниманието си към големия централен екран, по който непрестанно се стичаха колонки от информация.

— Кое е най-спешно? — попита той, докато разглеждаше и останалите монитори.

Куин се настани в креслото, което някога заемаше ръководителят на „Меджик-12“. Намираще се на една площадка в дъното на залата, откъдето се виждаше всичко, което става. Освен тихото бръмчене на климатиците из залата се чуваше само постоянният ромон на включените компютри. Целият подземен комплекс бе разположен върху грамадни амортизатори и окачен на големи пружини, които му осигуряваха пълна безопасност дори при директно ядрено попадение. Търкот едва бе успял да избегне подобен инцидент, докато преговаряше с *Онези, които чакат* за Копието на съдбата.

— Агенцията за национална сигурност е проследила драконоподобния летателен апарат с *Онези, които чакат* — същите, дето ти отнеха копието в Монголия.

— *Драконоподобният летателен апарат* се нарича Чи Ю — обясни Че Лу. — В моята страна той е описван в много легенди. В една от тях например се казва, че когато Ши Хуанчжоу управлявал северните части на Китай, Чи Ю се разпореждал в южните. Двамата се срещнали в битка, в която Ши Хуанчжоу надвил над чудовището и го взел за пленник.

— Което в действителност... — подхвана Търкот, но Че Лу го прекъсна.

— Предполагам, че Ши Хуанчжоу е бил Артад, един от водачите на извънземните. А Чи Ю е машината, използвана от другата страна — Водачите, — за да всява ужас в продължение на много години. Накрая Ши Хуанчжоу я пленил и след това накарал да я поставят в подземието на Циан Лин.

— Сега тази машина пак ли е в Циан Лин? — попита Яков.

— Не — поклати глава Куин, докато пръстите му бягаха по клавиатурата. На екрана се появи карта на Източна Африка. — Виждате ли червената точка? За кратко е спряла в кратера Нгоро-нгоро, а сега следва североизточен маршрут, който вероятно ще я отведе в Циан Лин. Предполагам, че китайците ще я засекат на своите радари и ще се опитат да я прехванат. Приблизително време на полета до китайската граница — 15 минути.

— Защо точно в кратера Нгоро-нгоро? — зачуди се Яков.

— Там намерих скиптъра — обади се Муалама. — Освен това Бъртън е прекарал значителна част от времето си в тази част на света.

— Интересно ми е да видя как ще реагира моето правителство на тези събития — промърмори Че Лу и си спечели един втренчен поглед от Търкот. На международната сцена Китай открай време беше загадка, а след разпространяването на новината за аирлианците страната се бе затворила напълно за външния свят. След толкова много случаи на предателства Търкот неволно се запита дали Че Лу случайно бе разкопала гробницата при Циан Лин малко след разкритията за аирлианците. А също и дали бе случайно съвпадението с откритията на Муалама.

— Ако *Онези*, които чакат открият Артад в подземията на гробницата — заговори той, — тогава вече ще бъде наистина интересно как ще реагират всички. Все още не знаем какво наистина се е случило между аирлианците. — Той се обърна към Куин. — Нещо друго?

Майорът чукна поредния клавиш. На екрана се появи карта на югоизточната част на Тихия океан.

— Великденският остров продължава да е затворен в силов щит. Останките на оперативни групи 78 и 79, заедно със самолетносача „Стенис“ са се отдалечили на триста километра северно от острова. Не разполагаме с никаква връзка с подводницата „Спрингфилд“. Предполагаме, че е останала от другата страна на щита, което

означава, че сме я изгубили. Официалната политика е на внимателно изчакване, което никак не се харесва във Флотата. Трябва обаче да добавя, че последните съобщения от борда на „Спрингфилд“ съдържаха доста интригуващи данни. — Той увеличи един район от картата на Великденския остров. — Според нас подводницата е открила отвор в силовата стена. При сблъсъка на „Вашингтон“ с островния бряг килът на кораба е прорязал тесен канал в дъното, който е останал под долната граница на полето.

— Възможно ли е да минем по него? — попита Търкот.

— Вероятно — отвърна Куин. — Но както казах, официалната политика е на внимателно изчакване.

— С това едва ли ще помогнем на Кели Рейнолдс — възрази Търкот. — Можеш ли да повикаш „тюлените“?

— В момента нямам достъп дори до военната полиция.

— Това е, защото Пентагонът знае кой и защо го иска. Но все още разполагаме с извънредни пълномощия от онзи президентски декрет, забрави ли?

— В такъв случай ще изпратя запитване за група „тюлени“. Но какво да искам от тях?

— Да проникнат на Великденския остров — Търкот посочи екрана. — Тъкмо работа, за каквата са обучени „тюлените“. Нека се промъкнат под щита, да разузнаят какво става оттам, да спасят Кели и да изчезват. Аз ще ги придружа на борда на един от корабите на Оперативна група 79. Не вярвам да срещнем сериозни възражения от Флота. Бас държа, че те също искат да узнаят какво е станало с „Вашингтон“.

— Заслужава си да опитаме — кимна Куин.

— А платото Гиза? — смени темата Търкот.

— Според сателитното наблюдение остава затворено в плътен кордон от египетски части. Египетското правителство е отправило официална нота до американското за нарушаване на суверенна територия.

— Трябва да се върнем отново там.

— Май няма да е толкова лесно — възрази Куин.

— Разбира се, че няма да е лесно. Но винаги има начини.

— Къде е ръкописът? — попита Муалама.

— В заседателната зала — посочи Куин.

— Трябва ми една минута — каза Търкот.

Куин кимна и влезе в заседателната зала. Яков постави едрата си длан на рамото на Търкот.

— Добре ли си, приятелю?

— Не — отговори Търкот.

— Щях да се разтревожа, ако ми беше отвърнал иначе. Никой от нас не е добре. Но това го разбират само умните. Особено сега.

— Особено сега — повтори Търкот. — Дай ми една минута и ще съм с вас отново.

— Добре.

Търкот почака, докато Яков и Че Лу излязат. После прекоси залата и спря пред тоалетната. Вътре нямаше никой. Облегна се на вратата, усещайки неимоверната тежест на напрежението от последните дни. Протегна ръка и загледа белега от старата рана. Спомни си бременната жена, простреляна миг преди да сграбчи дулото на автомата, когато германецът — водач на тяхната група — внезапно бе започнал да стреля по всички. Само секунда по-рано и жената още щеше да е жива.

Търкот прокара пръсти по грубата повърхност на белега, припомняйки си всички ужасяващи подробности от своя провал. В съзнанието му се появиха и злощастните събития от последните часове, заради които бяха загинали трима души. Въздъхна, разкърши рамене, дръпна вратата и се върна в заседателната зала. Вътре освен Куин, Че Лу и Яков имаше още един човек — Лари Кинсейд, техният специалист по операции в космоса. Лари разглеждаше цял куп фотографии. Той се обърна и двамата си стиснаха ръцете.

Куин спря при отсрещния край на масата и натисна копчето на скрития зад стената видеоекран. Търкот седна в коженото кресло пред екрана, до него се настани Яков, а Че Лу и Муалама се разположиха отляво. Екранът стана млечнобял, след това до средата се плъзнаха две черни линии и спряха.

— Това е прологът на ръкописа на Бъртън. Виждате сканиран образ — обясни Куин.

Куин се наклони напред и посочи един от клавишите на клавиатурата.

— С този се прелиства — обясни той.

Търкот се пресегна и натисна клавиша.

ТЪРСЕНЕТО НА ЛЕГЕНДИ

Пролог:

Аз, Ричард Франсис Бъртън, живях дълъг и удивителен живот, който сега вече се приближава към мрака. Написаното върху тези страници е събирано в продължение на трийсет и шест години, след като животът ми се измени по начин, за какъвто не можех и да мечтая. Опитах се да внеса известен ред в записките си, но тъй като храня определени съмнения за успеха на това начинание, оставих на моята любима съпруга Изабел да довърши работата след смъртта ми. Без нея никога нямаше да се справя, нито животът ми щеше да има стойност, ако нейният светъл дух не озаряваше съществуването ми и не ме пазеше от погрешни стъпки.

Бях въввлечен в тази чудата история през година 1854 в град Медина, когато някои интересни сведения за първи път стигнаха до слуха ми. Говореше се, че в града имало странник, който знаел много за тайните на миналото. Хората се бояха и същевременно се прекланяха пред него. Това не ме разколеба, напротив. Отрано научих, че човек трябва дълго да се скита из тъмнината, за да открие светлина.

Потърсих този човек, когото шепнешком наричаха Ал-Иблис, и получих разрешение да го посетя. Някои казваха, че бил магьосник, други — че е създание на нощта, с което нередко майките плашат децата си. Според

трети той бил религиозен водач, но от коя секта — не се знаеше.

И действително тази странна личност имаше някакво злокобно излъчване, но бързо забравих страховете си, когато той спомена за някои странни и чудни неща. Насочи ме към Гиза, платото на трите големи пирамиди и Сфинкса. Каза ми да потърся човек на име Каджи, който знаел много тайни и щял да ми покаже нещо, дето не са го зървали очите на бял човек. Даде ми и един медальон, за да си осигуря доверието на този Каджи.

В замяна Ал-Иблис поиска да му разкажа какво съм видял, но аз знаех, още докато напусках неговия дворец, че няма да се върна, нито пък бих желал да го срещам повече.

Указанията му бяха точни, защото когато посетих платото, воден от споменатия Каджи, успях да се спусна в едно подземие, където видях нещо толкова невероятно, че и до ден днешен не мога да повярвам на очите си, и ми бе разказана една още по-невероятна история. Така че всички усилия в моя живот от онзи момент до настоящия, когато пиша тези редове и усещам диханието на приближаващата се смърт, са били посветени на това да намеря Истината. Това знание се превърна в моя *таригат*, в духовния път, водещ към истината.

Едва успях да се спася още на първата крачка към познанието, защото Каджи се опита да ме остави да умра в подземие то на платото и тогава разказът щеше да е далеч по-кратък.

Началото на този път, както научих по-късно, е свързано с едни разумни същества, които не са човеци, нито пък са от тази планета. Те пристигнали на Земята от звездите далеч преди зараждането на човешката история и хилядолетия воювали помежду си, с което променили и нашата цивилизация, при това невинаги към добро.

Много неща научих за тези същества — аирлианците — и за техните последователи сред нас. След като преживях шока от новината за тяхното съществуване и видях доказателства за това в черния Сфинкс, скрит в

подземиата на платото Гиза, поставих си за задача да научи колкото се може повече за тях.

През следващите години пътувах много и надалече, четях, събирах легенди и се взирах в света около мен. Най-удивително бе, че сега вече разполагах с нов поглед към човешките митове и легенди, опитващи се да обяснят неизяснени събития.

Човечеството нерядко бе превръщало в свещени предметите, които аирлианците бяха оставяли, давайки им различни наименования. Винаги съм смятал разказите за светини и мощи най-малкото за наивни, сега вече знаех със сигурност, че са такива, но по друга причина. Това, което открих, бе, че легендите са всъщност разкази за действителни събития от далечни епохи, преди времето, което учените наричат началото на света.

На тези страници ще напиша за Граала, Копието на съдбата, Ескалибур, кивота и други предмети, забулени в мистика и възпявани в легенди.

Много от това, което ще запиша сега, не може да бъде нито доказано, нито потвърдено. То произхожда от писмени документи, които преведох с огромни усилия от езици, неговорени и забравени от векове, и от писмености, за които учените ще кажат, че вече не съществуват. Други сведения съм събирал от предания, разказвани в тъмни стаи от мъже и жени, за които мога да твърдя, че не са съвсем човеци, а казаното от тях може да бъде подлагано на съмнение, но аз вярвам да е истина, защото съвпада с неща, дето съм ги видял с очите си. Мисля също, че това, което пиша, трябва да е вярно, защото твърде много усилия бяха положени, за да бъда спрял и възпрепятстван по моя път.

Историята започва още преди основаването на Рим, преди гърците да издраскат с писмените си знаци каменните плочи, дори преди да бъдат построени пирамидите — преди зората на нашето време.

Търкот се пресегна и натисна клавиша, но нищо не се случи.

— Това ли е всичко? — обърна се той към Куин.

— Това е само прологът — обясни майорът. — След тези няколко страници има други, написани са обаче с различен почерк.

Муалама се наклони напред.

— Знаете ли кой е сър Ричард Бъртън? Познавате ли неговия живот? Противоречията, които са го заобикаляли?

— Не бих казал — отговори Търкот. Гореше от нетърпение отново да се впусне в действие, да тръгне към Гиза и да спаси Дънкан. Не разбираше какво толкова е очаровало Муалама в този старинен ръкопис.

— Бъртън е превел „Кама сутра“. Както и „Приказки от хиляда и една нощ“. Бил е нещо повече от преводач на творбите на други. Бил е прочут изследовател. Дръзвал е да посети места, които хората са смятали за недостъпни. Отишъл да търси изворите на Нил право в сърцето на Африка. Съществува общоприето становище, че неговата жена, Изабел, е изгорила ръкописите му след неговата смърт. — Муалама посочи екрана. — Излиза, че е изгорила единственото копие на *този* ръкопис.

— В следващите няколко страници се разказва какво се е случило в нощта, когато Бъртън умрял — обясни Куин. — И защо жена му е направила това, което е направила. Наистина е много интересно.

— Дай го на екрана — нареди Търкот. Почеркът на следващата страница наистина бе различен, както и цветът на мастилото.

Моят любим е мъртъв. Тялото му е още топло.

Пиша тези редове, за да ви предупредя. Ако ги четете и държите в ръцете си ръкописа, значи сте прокълнати, също както и моят скъп Ричард.

Както съпругът ми бе предположил още преди много години, злото същество, което го прати да извърви този пълен с опасности път, неговият „таригат“ ни посети снощи, малко след като Ричард завърши ръкописа. Аз го преписах, което правя винаги след като Ричард привърши с писането. Тогава Ричард ми заяви, че е изпълнил целта на живота си.

Онова ужасно същество се появи по тъмно. Имаше бледо лице и прегърбено тяло, загърнато в черно наметало. Очите му — нима мога да забравя тези очи? Ако заради греховете си — а те не са малко, според онези, които ме познават — бъда изпратена в пъкъла, предполагам, че ще срещна там същия страшен взор. Но къде е пъкълът? Питам се, защото вече не вярвам в Рая.

Отплеснах се. Умът ми не е жив като някога. Ричард лежи бездиханен долу в гостната.

Съществото поиска ръкописа — цялата информация, която Ричард бе събирал зрънце по зрънце през всичките тези четири десетилетия.

Беше нощ. Ричард лежеше в леглото, а болестта разкъсваше последните живи клетки на измъченото му тяло. Бършех потта от челото му, когато чух вратата да се отваря с трясък. Изтичах нагоре по стълбите и надникнах от терасата. Съществото вдигна глава към мен и тогава за първи път срещнах тези очи.

Те ме пронизаха. Знаех, че пушките на Ричард са в неговия кабинет, но не можех да се помръдна. Създанието се изкачи бавно по стъпалата, като от време на време спираше и се подпираше на перилата.

Носеше дълго черно наметало, покрито с прах по краищата и тук-там с лекета. Когато се приближи до мен, усетих дъх на смърт и разложение. Наметалото се разтвори и отвътре се показа съсухрена ръка, стиснала закривен кинжал. Почувствах хладното острие да се опира в гърлото ми. Помислих си, че ще ми пререже шията, никога досега не бях усещала толкова силно туптенето на артериите си.

— Съпругът ти, мръснице — просъска създанието.
— Искam само него.

Щях да поклатя глава, но се опасявах, че ножът ще ми пререже гръкляна.

— Не е тук — едва отвърнах.

— Лъжеш, кучко. И ти си мръсница, като всички останали.

Стреснах се, когато чух гласа на Ричард от другата стая.

— Знаех си, че някой ден пак ще се срещнем.

Не можех да си обясня откъде е намерил сили да се надигне от леглото. Струваше ми се, че съм го предала. Трябваше да се хвърля върху ножа и всичко да свърши на стълбите. Може би кръвта ми щеше да умиротвори страшното създание. Веднъж се запознахме с един човек на име Брам Стоукър, който ни разказа за създания от мрака, които смучели кръвта на своите жертви. Ричард беше заинтригуван и остана да си говори с него цяла нощ, а аз не издържах и отидох да си легна. Ричард му разказал няколко индиански легенди за чудовища, наричани вампири, и за други подобни, за които бе слушал предания, докато пътешествал по света. Ако наистина съществуваха подобни създания, това със сигурност бе едно от тях. Но Ричард изглежда не се боеше, че съществото е на прага на нашия дом.

— Остави жена ми на мира. Тя няма нищо общо с това. И нищо не знае.

Съществото дръпна ножа от гърлото ми и го прибра под наметалото с движение, по-бързо от погледа ми.

— Не ме е грижа какво знае. Тя е като всички жени. Мръсница. Не струват пукнат грош. Заслужава само смърт. Дори нещо по-лошо от смъртта.

Но той все пак се отстри от мен и доближи мъжа ми, като че ли привличан от омраза.

— Ал-Иблис — произнесе Ричард, сякаш името беше зловец проклетие и аз разбрах, че това е съществото, на което бе посветил доста страници в ръкописа. Сега вече си дадох сметка, че това, което допреди малко смятах за сборник от предания и легенди, е истина. Светът, който познавах от разказите на родителите ми и от проповедите в църквата, не бе истинският свят.

— Сър Ричард Франсис Бъртън — просьска създанието. — Чух, че онази мръсница, кралицата, те е

направила рицар. Доста места видя, откакто се срещнахме в Медина. Но така и не се върна при мен, макар че обеща.

— Ти ме излъга — рече Бъртън.

Съществото се изсмя, звук като драскащи по кюнец нокти, от който кожата ми настръхна.

— Излъгал съм те? Аз говоря само истината. Нали аз те пратих в Гиза, при Каджи? Но какво значение има? Ти никога не ще узнаеш истината.

— Зная повече, отколкото някога — отвърна Ричард. — Научих и имената на много от вас.

Създанието се засмя, разкривайки два реда жълтеникави зъби.

— Тъй ли? А знаеш ли как ме наричат сега?

— Във вестниците си Джек Изкормвача — отвърна Ричард, а името накара дъха ми да секне. Бях чела за жестокостите, вършени от този страшен убиец. Вече знаех, че съм обречена. Лекарите смятаха, че извършва зловещите си ритуални убийства, защото мрази жените. Сигурно ги убиваше със същия кинжал, който бе опрял преди малко в шията ми.

— Изкормвача?! — повтори съществото. — Глупаци. Аз не изкормвам. Само изрязвам, с точност, каквато вашите хирурзи не могат да постигнат, но те пренебрегват този факт и ме обвиняват, че убивам невинни.

— Нашите хирурзи се опитват да спасяват живота на хората — възрази Бъртън.

— Аз също спасявам живот. — Съществото обърна черния си, закривен пръст към гърдите. — Моя.

— Ти живееш от хиляди години — Ричард изглеждаше по-скоро заинтригуван, отколкото уплашен. И друг път го бях виждала такъв, в опасни моменти, когато останалите, бяха готови да се превият пред страха. Единственият му интерес е да узнае повече. Но сега не бяхме в джунглата, а в нашия дом. Заедно с това същество. Нямахше съмнение, че е дори по-опасно, отколкото бе предполагал Ричард. — Защо се боиш за живота си тъкмо сега?

— ТОВА е живяло хиляди години! — съществото бръкна в пазвата и извади амулет, окачен на тънка метална верижка. Имаше формата на две ръце, вдигнати като за прошка. — А това... — то се тупна по гърдите — ще умре скоро.

За първи път почувствах нещо друго, освен омраза, в гласа на зловещото създание. То извърна глава и погледна към входната врата.

— Те ме следят. Искат да ида с тях. Да се преродя, така му казват. Но аз не желая. Не искам да умра!

— Защо мразиш толкова жените? — попита Ричард. — Защо ги убиваш и разпорваш телата им?

— Защото не съм роден от жена. А тъкмо жена ме преследва и иска от мен да се преродя. Те са зли. Зли, такива са. Трябва ми свежа кръв — трябва да сменя износените части на тялото си. Но не мога... — Той млъкна, сякаш объркан от някаква мисъл.

— Кажи ми истинското си име.

В Индия съм виждала Ричард, изправен срещу втурнал се към него тигър, с опряна в рамото пушка да чака последния възможен момент преди да натисне спусъка само защото иска да надникне в очите на животното. Ако пушката бе засякла, сега той нямаше да е тук. Той винаги живееше на ръба. Затова и аз му отдадох живота си. Коя жена може да устои на такъв мъж?

— Моето истинско име? — Създанието измина няколко крачки и застана срещу Ричард, с гръб към перилата. Стоях, без да имам сили да помръдна, на площадката. Виждах съвсем ясно, че Ричард е на края на силите си, подпрял рамо на рамката на вратата. Знаех, че ще остане там, докато изтръгне от създанието всичко, което го интересува.

Съществото го разглеждаше така, сякаш е превъплътена загадка.

— Аз съм Сянка. Поне за такъв бях създаден. Сянка на някой, който е съществувал. Създаден съм по негово нареждане. Някога, много отдавна, ме наричаха Луцифер.

Побиха ме тръпки. Вече знаех, че нещата, открити от Ричард, ще променят цялата човешка история, но Луцифер!

— Казвах, че съм бил захвърлен. Не, не бях захвърлен, бях оставен. Знаеш ли как се чувствах? Да бъдеш създаден, дори да не си истински, а след това да те оставят да вършиш онова, което ТОЙ е наредил, макар че ти си много повече от него? Повече, отколкото той ще бъде някога.

— Името му — не отстъпваше моят мъж. — Онзи, чиято сянка си ти. Как се казва?

— Нищо няма да ти говори — отвърна създаването. То отново погледна уплашено към отворената врата. Кожата по лицето му се гърчеше така, сякаш под нея пълзяха червеи. — Те идват за мен. Лакеите. Жените. Мръсниците, които служат на „Мисията“. Идват да преродят Сянката, което за мен означава смърт. — Той пристъпи към Ричард.

— Трябва ми Граалът — рече създаването с тих глас. — Искам да ми кажеш какво си научил за Граала! Само той може да ме спаси.

— Първо ми кажи името.

— Аспасия — просъска то. — Той е първородният. Аз съм само негова сянка.

— Аспасия — повтори Ричард. — Чувал съм това име. Зная кой е той.

Създаването — Сянката на Аспасия — пристъпи напред и се надвеси над Ричард.

— Граалът. Кажи ми къде е! — То млъкна и втренчи поглед в лицето на съпруга ми. — Не знаеш, нали? Ти дори не знаеш какво е? Търсил си нещо през всичките тези години, без да имаш представа каква е целта ти!

Останах потресена, че злоещото създание е способно на чувства. В този момент откъм улицата долетя приглушен тропот на копита и аз се обърнах. Съществуването също ги чу.

То извади ножа и скочи към мен. Нямах време даже да се предпазя с ръка. В следния миг острието бе опряно отново в гърлото ми.

— Сега ще я разпоря и ще извадя вътрешностите ѝ на показ, та да види светът каква мръсница е тя! Къде е Граалът? — съскаше творението на мрака.

По стълбите затропаха тежки ботуши. Влязоха трима мъже с черни наметала, следвани от висока жена. Тя пристъпи напред и вдигна ръка с разтворена длан.

— Ела с нас.

Съществото се извъртя, поставяйки ме като щит пред себе си.

— Не искам да бъда прероден. Искам да живея моя живот!

— Ти никога не си имал свой живот — отвърна жената и пристъпи към нас. — Ти си само слуга и досега ни служеше добре. Ние всички сме слуги. Време е да се преродим.

— Никога! — изпищя създанието като ранено животно. — Ще окъпя света в кръв, ще пролея толкова, колкото никога не е виждал! Ще разкрия на хората истината за тяхното съществуване, ще ги лиша от техните богове, ще поругая религиите, ще отрека жалката им наука.

— Твърде дълго си чакал — жената беше само на шест крачки от нас. — Умът ти се е повредил. Трябваше да дойдеш още първия път, когато те повиках. Полицията в тази страна вече те издирва. Не бива да им позволяваме да те хванат. — Гласът ѝ поомекна. — Ела с мен. Можем да сме заедно, както някога.

— Да ме хванат? Тези нещастници? Аз никога... — подхвана създанието, но гласът му премина в хъркане. Краката му се подгънаха и то се строполи на земята, а ножът остави тънка кървава резка върху рамото ми. Обърнах се — зад мен стоеше моят верен Ричард, с тояга в ръка.

— Ела, Изабел! — рече той и протегна ръка, докато с другата държеше вдигната тоягата. Скрих се зад него, чувствайки се в пълна безопасност.

Сянката на Аспасия се надигна от пода, стенойки от болка. Ножът се стрелкаше между Ричард и жената от

стълбите.

— Искам да живея! — изпищя създанието.

— Време е да се преродиш — произнесе жената. — Помниш ли, преди много време ти беше Озирис, а аз — Изида? Може пак да сме двамата, ако дойдеш при мен. — Тя говореше с тих, успокояващ глас, сякаш се обръщаше към дете.

— Ти ме предаде! — изкрещя създанието и се хвърли с изумителна бързина. Ножът се заби в шията на непознатата и от гърлото ѝ бликна кървав гейзер. Докато съществото се опитваше да измъкне ножа, жената го притисна в обятията си. Едва сега другите трима успяха да го съборят на земята, върху издъхващото тяло на тяхната предводителка.

Ричард ме държеше здраво, все така вдигнал тоягата. Усещах, че целият трепери от изтощение, и се чудех откъде намира сили да стои прав.

Мъжете извиха назад ръцете на създанието и му поставиха белезници, но дори сега то продължаваше да се съпротивлява. Те го сграбчиха за краката и го повлякоха надолу по стълбите, без да ги е грижа, че главата му се блъскаше в стъпалата.

Като видя това, Ричард ме пусна и доближи до проснатата окървавена жена.

— Отнасят го в „Мисията“, нали?

Тя сякаш не го забеляза.

— Дойде и моето време да се преродя.

— Беше друга предния път, когато те срещнах — рече ѝ Ричард.

Тя продължаваше да не го забелязва. Сетне неочаквано се пресегна, бръкна с пръсти в раната на шията си и я разкъса, а кръвта рухна с удвоена сила. Издъхна само след няколко секунди, без да ни каже нищо.

Един от мъжете се върна и заизкачва стълбите, като вземаше наведнъж по две стъпала. Той коленичи до тялото на жената, увери се, че е мъртва, след това бръкна в пазвата ѝ и извади малък амулет, изобразяващ две протегнати

нагоре ръце — същия, какъвто имаше и Сянката на Аспасия. Мъжът прошепна бързо и тихо няколко думи, досущ като свещеник, бързащ за закуска.

Извади нещо изпод наметалото си, вдигна ръка и го разпиля върху тялото. Приличаше на черен пясък. Гледах втрещена как кожата започна да се топи, разяждана от пясъка, който унищожаваше с еднаква бързина мускули, сухожилия и кости. Ричард понечи да се приближи, за да наблюдава всичко отблизо, но аз го задържах.

След минута от тялото нямаше и следа, останаха само дрехите. Мъжът ги събра накуп, пхна ги под мишница, след това се изправи и ни изгледа.

— Постъпихте глупаво. Трябваше да го оставим да ви убие и тогава да си го приберем.

— И защо не го направихте? — попита Ричард.

— Ти и без това скоро ще си мъртъв. Освен това си прочут. Убийството ти щеше да предизвика голям шум. Съветвам те да не разказваш никому за случилото се тази нощ. Нека тайната умре с теб, Бъртън. Инак ще причиниш страдания на онези, с които живееш.

Той си тръгна, а ние го изпратихме с поглед.

Не бях преживявала такъв ужас и се надявах да ми е за последно.

А сега трябва да си почина.

Не, първо ще довърша. Трябва да изпиша думите, преди тялото на Ричард да е изстинало.

Ти, читателю, трябва да знаеш какъв ужас връхлита всеки, който търси истината. И за рисковете, които крие този ръкопис.

Когато стъпките на непознатия утигнаха, аз помогнах на Ричард да се върне в леглото. Повече не стана. Умря три часа по-късно в обятията ми, изтощен от болестта и от усилията, които му струваше инцидента. Беше истински щастлив, такъв не го бях виждала от доста време, защото, както ми каза, посещението на страховитото създание само потвърждавало, че всичко, което бе узнал през изминалите години, е истина.

Изчаках, докато прислугата се върне на заранта. След това взех копието от ръкописа на Ричард и го изгорих в градината, като се постарях всички да ме видят. Слугите сигурно са ме сметнали за побъркана. Бях си превързала ръката на мястото, където ме поряза ножът. Очите ми гледаха обезумяло — Ричард, смисълът на моя живот, си бе отишъл. Гледах как пламъците поглъщат легендите, преданията и тайните, събирани от моя мъж през близо четири десетилетия. Знаех, че прислугата ще разкаже на всички, че съм изгорила ръкописите му. Така вече никой нямаше да дойде и да ме заплашва.

Но аз запазих оригинала. Дължах това на Ричард. Не можех да изгоря смисъла на неговия живот. Давах си сметка, че ще има и други като него, които търсят истината и се борят със злото. На тях този ръкопис щеше да е полезен. Те щяха да узнаят, че легендите са истина, да прочетат за онова, което е открил Ричард, и за другото — за което се е досещал. Щяха да научат за какво си е дал живота.

Засега обаче трябваше да го скрия. Знаех към кого да се обърна. Наблюдателите — те щяха да ми помогнат.

Ще дам този ръкопис на онзи, комуто Ричард обеща превода на свитъците. А ти, който четеш тези редове, който и да си, спомни си за Ричард и за мен.

Търкот натисна отново клавиша, но не последва нова страница. Сетне бавно отдръпна ръка и се обърна към Яков.

Руснакът кимна.

— Трябва да пийна нещо.

Майор Куин вече беше извадил бутилката с водка. Постави я на масата и подреди до нея няколко чаши. Руснакът напълни всяка от тях догоре и ги раздаде на Търкот, Кинсейд, Куин, Че Лу и Муалама. След това вдигна своята.

— За сър Ричард Франсис Бъртън и за жена му Изабел — храбра съпруга.

Търкот опря чашата в устните си и отпи. В заседателната зала се възцари мълчание — всеки бе погълнат от мислите си.

— Трябва да се върнем в Гиза и да спасим Дънкан — заяви накрая Търкот. — Това сега е най-важната задача. — Той посочи Куин. — Искам всички сведения от разузнаването за онова, което става на платото. И попълнения на мястото на изгубените хора. — Сетне се обърна към Муалама: — Напиши ми подробен доклад за черния Сфинкс и за пътя, по който сте стигнали до него. Не пропускай да споменеш Ал-Иблис — с какви сили е разполагал.

— Ами ръкописът? — попита Муалама.

— Какво смяташ да правиш с него? — попита Че Лу.

— Да го превода.

Търкот сбърчи вежди.

— Нали каза, че е написан на древен език, който никой не знае?

— Акадски — потвърди Муалама. — Изучавал съм го.

— И защо? — попита Яков.

— Защото знаех, че и Бъртън го е изучавал.

— Защо не ни каза по-рано? — попита Търкот. Готов бе да се закълне, че одева Муалама твърдеше, че не можел да разчете ръкописа.

— Не бях сигурен дали ще успея — обясни Муалама. — Но като гледам сега — той посочи ръкописа, — мисля, че ще се справя.

— Мислиш, че ще се справиш? — повтори Търкот и се почеса неволно по лявото слепоочие, където отново почувства старата болка. Лиза Дънкан бе изгубена в Гиза, опитът им за атака се провали, Великденският остров бе недостъпен, трябваше да предаде копието на *Онези, които чакат*. Толкова много противоречиви събития без никакъв видим изход.

Търкот огледа събраната около масата група: Муалама, стиснал в ръка ръкописа на Бъртън, Че Лу, с непроницаемо лице, Яков, който срещна погледа му и повдигна многозначително вежди, майор Куин, както винаги кипящ от ентузиазъм, и Кинсейд — надвесен над снимките от Марс. Липсваше му Лиза.

Помисли си, че му трябва съвсем малко време, за да подреди всичко в главата си. Щяха да имат полза от превода на ръкописа, но от друга страна му се щеше да държат под око чернокожия археолог.

— Първо напиши доклада за Гиза — реши той, вдигна ръка и удари по масата. — Връщаме се на платото. Този път ще измъкна Лиза

Дънкан каквото ще да стане.

4.

Великденският остров

Самолетоносачът „Вашингтон“, най-голямата оръжейна система, създадена някога от човека, стърчеше, безпомощно заседнал в плитчините край северния бряг на острова. Статуите на моите гледаха с безразличие към кораба, в сравнение с който дори най-високите от тях бяха като джуджета, макар теглото им да надхвърляше двеста тона.

Статуите бяха сякаш единствените, които не вземаха участие в трескавата активност, кипяща на борда на авионосца и навсякъде из острова. На различни места върху кораба пълзяха малки черни петна — наномашини, всяка една построена на молекулно ниво, които работеха неуморно върху корпуса, сглобявайки разкачените елементи, като понякога дори извършваха подобрения на оригиналния дизайн.

Стражът от Великденския остров използваше принципите на нанотехнологията, за да трансформира както машините, така и хората, които бе заловил. Нанотехнологията е вид производство на молекулно ниво. С нейна помощ стражът бе в състояние да разглоби машините до най-дребните им детайли и след това да ги реконструира. Освен това стражът бе моделирал нановирус, който проникваше в мозъците и телата на хората и ги вземаше под свой контрол.

От двете страни на летищната площадка в средата на острова полагаха своя робски труд мъже и жени. Движенията им бяха плавни, почти естествени, тъй като последната версия на нановируса обединяваше съзнанията им в сляпо подчинение на заповедите, изпращани от извънземната машина.

Всъщност стражът постоянно използваше хората, за да усъвършенства своя нановирус. Тези, които не се представяха добре при експеримента, бяха погребвани, за да се предпазят от болести останалите роби.

Дълбоко в недрата на вулкана Рапа Кару Кели Рейнолдс продължаваше да се притиска към стената на стража. Високата три метра златиста пирамида сега бе епицентър на всички дейности на

острова, между които бе поддържането в активно състояние на силовото поле, а то неутрализираше опитите на хората да нанесат удари с различни видове оръжия.

Кели бе отслабнала с десетина килограма от деня, когато пристигна на острова. От доста време стражът бе престанал да забелязва присъствието ѝ. За него Кели бе изпълнила предназначението си. Може би щеше да ѝ постави нови задачи в близкото бъдеще, но точно сега имаше по-важни занимания.

Макар стражът да не забелязваше присъствието ѝ, обратното не беше вярно. Кели бе съумяла да освободи тялото си от нановируса като подаде до стража команда, останала незабелязана от висшите контролни ешелони. Тя все още бе в състояние да следи голяма част от онова, което ставаше със стража, но опитът ѝ да възприеме потока от информация и даваните команди напомняше на опит да се пие от буен планински поток — толкова много преминаваше покрай нея, до което така и не съумяваше да достигне. Все пак успя да прати едно-единствено съобщение до Зона 51, но не можа да постигне нищо повече. И се стараше да следи действията на извънземния компютър.

Едно беше ясно от събраната информация — реконструирането и повторното построяване на „Вашингтон“, метаморфозата на щурмовата подводница „Спрингфилд“ и разпространението на нановируса сред заловените хора — всичко това говореше недвусмислено, че стражът-компютър се готви за съкрушителна война. Подготовката щеше да му отнеме известно време, но част от силите вече навлизаха в завършващ стадий. Кели си даваше сметка, че хората извън силовото поле нямат понятие какво става на острова заради непрогледния щит, в който бе обгърнат.

Освен това сполучи да засече някои от съобщенията, които стражът изпрати — до Водачите, „Мисията“, аирлианците на Марс, координирайки усилията на всички. С една крайна цел.

Назряваше тотална война. Този път докрай, защото стражът възнамеряваше да остави живи само своите роби.

Западен Китай

Никога досега лейтенантът от китайските военновъздушни сили не бе виждал подобно радарно обозначение. Беше по-малко от знаците на пътническите самолети и начинът, по който често менеше посоката, навеждаше на мисълта, че може би е хеликоптер. Ако беше вертолет, трябваше да е доста големичък.

Той сграбчи микрофона, за да изпрати предупреждение:

— Внимание. До неидентифицирания летящ обект, навлязъл в китайското въздушно пространство! Незабавно посочете принадлежност и курс! Край!

Преброи до три, което бе стандартната процедура, и отново включи микрофона:

— Неидентифициран летящ обект, напуснете китайското въздушно пространство незабавно или ще бъдете свален. Това е последно предупреждение!

Лейтенантът отброи още три секунди, след което се свърза с най-близката авиобаза.

Два СУ-27 бяха изпратени светкавично в отговор на неговото съобщение. След последните събития в околностите на Циан Лин и разделянето на държавите на изолационисти и прогресивисти, китайската армия, особено тези нейни подразделения, които бяха разположени в крайграничните зони, се намираше в състояние на повишена бойна готовност.

Водещият пилот майор Фукан Чимсар, както можеше да се съди по името, бе представител на етническата смес, характерна за тази част на Китай. Като потомък на монголски и китайски предци той едва ли беше най-подходящата кандидатура за авиобазата Каши. Стара, но изпитана тактика на китайското командване бе да изпраща военния персонал на служба далеч от родния край, за да се избегнат каквито и да било колебания, в случай че се наложи войниците да потушават с огън някой бунт на местното население. Но тъй като Чимсар бе един от малкото китайски пилоти, обучени да летят на руския прехващач СУ-27, командването трябваше да се примири.

Веднага щом се издигнаха над летището и набраха известна височина, Чимсар включи допълнителната тяга и достигна ускорение от 2М. Провери на радарния екран дали пилотът от втория самолет,

капитан Ханксия, го следва на полагаемото разстояние, след това поиска инструкции за местонахождението и посоката на движение на набелязаната цел. Нарушителят бе навлязъл в китайското въздушно пространство откъм Афганистан. Чимсар осъзнаваше, че би могъл да идва отвсякъде, откакто потъналата в размирици полудива страна бе оставила на произвола контрола на въздушното си пространство.

Нарушителят прелетя над северните предпланини на Хималаите, докато двата прехващача бързо скъсяваха дистанцията. Лейтенантът от службата за радарно проследяване докладва, че нарушителят е променил леко курса си на север, над Таримския басейн, където същевременно се е снижил, очевидно опитвайки се да се скрие от радарите. Но междувременно радарът на първия самолет бе засякъл целта, възползвайки се от преимуществото на по-високото си положение. Нарушителят се намираше на осемдесет километра право пред него.

Според инструкцията пилотът първо трябваше да прехване в мерника на ракетите „въздух-въздух“ неидентифицирания обект и след като получи потвърждаващ сигнал от радара, да стреля. Тези заповеди не подлежах на промяна, не оставяха място за съмнение. В китайската армия от военнослужещите се изискваше абсолютно и безпрекословно подчинение.

Когато през 1992 г. китайците закупиха от Русия няколко изтребителя СУ-27, те поискаха да бъдат снабдени с общо 144 ракети АА-10, от типа „въздух-въздух“. Чимсар знаеше, че преименуването на ракетата в Р27 не водеше автоматично до промяна на нейния произход. Разбира се, той никога не си бе позволил да изкаже гласно тази мисъл. На думи китайското правителство постоянно обвиняваше северния си съсед в какви ли не зловредни намерения и действия, което на дело не им пречеше да купуват от него оръжие при всеки удобен случай. На разстояние от четиридесет километра Чимсар получи потвърждение, че целта е прехваната и е въведена в паметта на бордовия радар. Макар все още без пряк визуален контакт, той и придружаващият го самолет заредиха своите ракети.

На разстояние тридесет километра Чимсар вдигна предпазителя на малкия червен пусков бутон. За миг си спомни за инцидента, при който руснаците бяха свалили един корейски пътнически боинг, и за американския изтребител, прострелял ирански самолет. Той знаеше, че

ако не стреля, съществува реална опасност да бъде свален от собствените си зенитни оръдия, когато се връща в базата Каши. Единствената друга възможност бе да избяга, но самолетът бе снабден с ограничено количество гориво — крайно недостатъчно, за да се добере до някоя страна, където би могъл да размени модерния изтребител и познанията си срещу свободата. Освен това, бяха им намекнали неведнъж, че ако някой от тях посмее да избяга, близките му ще бъдат измъчвани жестоко, преди да се простят с живота си.

Чимсар натисна копчето и от двете крила се отдели по една ракета. Другият самолет последва примера му. Четири димни следи се понесоха със скорост, по-голяма от тази на звука, към невидимата цел.

Останалата част Чимсар проследи на своя дисплей.

— Имаме няколко попадения — докладва той, след като две от дирите изчезнаха внезапно. Малко по-нататък същото се случи и с другите две ракети, което му се стори странно, но Чимсар пропусна да го съобщи.

— Приблизително местоположение на сваления обект? — попита лейтенантът.

За времето, необходимо на ракетите на преодолеят тридесет километра, изтребителите бяха изминали петнадесет. Краткият разговор при скорост от 2М добави още осем километра. Двата прехващача се снижиха рязко и забавиха скоростта до осемстотин километра в час, като описаха кръг на височина триста метра над плоската, пустинна равнина.

Чимсар обичаше да лети ниско над земята, където скоростта се усещаше истински. Очите му бяха втренчени право напред. Внезапно пред него изникна висока пясъчна дюна, която се приближаваше стремително.

В този миг Чимсар се вцепени, защото иззад дюната се показва най-странното нещо на света. Успя да го мерне само за секунда при скоростта, с която се носеше, сетне го подмина, но нямаше никакво съмнение, че е дракон, обърнат към тях със зейналата си пасть.

— Обратен завой! — нареди Чимсар.

Не последва отговор от Ханксия.

— Обратен завой! — повтори Чимсар, чийто самолет вече извиваше назад.

— Разбрано, обратен завой и поворот надясно — чу се разтрепераният глас на Ханксия.

Докато пръстите му бягаха по контролното табло, Чимсар извика още веднъж изображението в паметта си.

— Ами той беше от метал — произнесе пилотът гласно, след това се стресна. — Капитане! Правим обратен завой. Разбрано?

— Разбрано, другарю майор.

— Това е машина — говореше Чимсар, докато изравняваше полета. Той хвърли поглед на дисплея. Нищо. Драконът навярно използваше пясъчната дюна, за да се крие от радара. — Сега си отваряй очите — нареди той на Ханксия, когато дюната изплува на осем километра пред тях.

— Другарю командир, аз мисля... — последва остро статично прашене и писък, след който настъпи тишина.

Чимсар реагира инстинктивно. Завъртя прехващача надясно, изгуби височина, включи допълнителната тяга и насочи носа почти нагоре. Усети, че грамадното натоварване го смазва в креслото.

С невероятни усилия успя да извие глава настрани и обхвана с поглед небето. Изведнъж забеляза дракона, който без видими следи от двигатели, се издигаше на четири километра от него, като бързо скъсяваше дистанцията помежду им.

Чимсар премести щурвала напред, преминавайки от стремително изкачване в безконтролно падане и завъртя носа към дракона, който бе само на пет секунди полет. От подобно разстояние можеше да използва само едно оръжие. Чимсар стисна копчето на трийсетмилиметровото оръдие и почувства, че самолетът се разтърсва, блъвайки в продължителен откос дългите дващест сантиметра куршуми. Всеки пети куршум беше трасираещ и ръката му местеше ръчката така, че огнената диря да прекоси гърдите на дракона.

Ослепителен лъч светлина бликна от очите на чудовището и се стрелна към самолета на Чимсар със скорост, надвишаваща тази на куршумите. Той освободи спусъка и се завъртя наляво, разминавайки се на косъм с лъча.

Без да изключва допълнителната тяга и използвайки спускането, за да набере още скорост, Чимсар успя да изравни полета на триста и петдесет метра височина при скорост от деветнадесет хиляди

километра в час. Летеше право към Каши, твърдо решен, че за него въздушният двубой е приключил.

Не само че беше признал поражението си, но и горивните индикатори сочеха, че лети на резервни запаси — заради ограниченията, които бяха наложени на всички пилоти.

5.

Платото Гиза, Египет

Дънкан плъзна ръка по капака на кивота и едва сега почувства тъничките жички, които се извиваха отгоре. В първия миг си помисли, че са част от гравюрата, но когато ги зачегърта, те се отделиха. Три дълги метални нишки, завършващи с миниатюрни клеми, под формата на рози.

Докато разглеждаше жичките, стори ѝ се, че е виждала нещо подобно и преди. Тя вдигна ръце и свали короната от главата си. На всеки от трите обръча, от които се състоеше короната, имаше мъничка вдлъбнатина — обратен образ на фигурите, с които завършваха жичките.

Тя извади всяка една от клемите и я постави в съответстващата ѝ вдлъбнатина на обръча, като забеляза, че бяха изработени от един и същ материал. Първите две си паснаха съвсем точно. Поколеба се, преди да постави и третата, като се питаше какво ли ще последва, но беше завладяна от нетърпеливото желание да продължи. Сложи и последната клема на мястото ѝ и капакът се озари в златиста светлина, която я обгърна.

Дънкан повдигна короната и я постави на главата си.

Възкликна, когато видя платото Гиза от птичи поглед, обрамчено от плодородна, зелена земя, но без пирамидите и Сфинкса. Видението се смени и този път зърна приземен на платото „хищен нокът“, чийто щръкнал, закривен връх стърчеше високо в небето. От „нокътя“ изстреляха лъч надолу към скалите на платото, прогаряйки тъмен отвор в него. Появи се още един „нокът“, под който висеше черният Сфинкс, прихванат в поле от златиста светлина. „Нокътят“ спусна бавно сфинкса в отвора, а през това време от първия космически кораб слизаха мъже и жени, натоварени с припаси.

Дънкан усещаше, че умът ѝ е претрупан от информация, която пристигаше далеч по-бързо, отколкото бе в състояние да я възприеме. Това, на което бе свидетелка, бе повече от видение. Тя откри, че знае

доста за онова, което става пред очите ѝ. Изглежда кивотът я снабдяваше с допълнителна информация под формата на неизживени спомени.

Тя се пресегна и смъкна короната от главата си. Едва сега почувства, че е изтощена до смърт, краката ѝ се подкосиха и Лиза се строполи върху капака на кивота.

Околностите на Великденския остров

Това беше най-тежкото поражение, нанасяно на американския флот от времето на Пърл Харбър. Гордостта на Флота, самолетоносачът „Вашингтон“ бе изгубен безвъзвратно. Подобна бе участта и на подводницата „Спрингфилд“.

Загубата на авионосеца и придружаващите го кораби бе лишила Оперативна група 78 от нейната мощ, тъй като предназначението на оцелелите кораби — два ракетни крайцера, три разрушителя, две фрегати, още една подводница от клас „Лос Анджелис“ и два снабдителни съда — бе всъщност да охраняват самолетоносача. Пристигането на „Стенис“, кораб близък на „Вашингтон“, бе възстановило бойната ефективност на оперативната група, която сега се намираше на триста километра северно от Великденския остров, под командването на капитан Робинет.

Нареждането да останат на позиция и да не предприемат нищо, не се понрави на капитана, нито на хората, които командваше. Когато получи нареждане да подготви една група „тюлени“ за проникване на Великденския остров, където да извърши разузнаване, той не се подвоуми да се захване незабавно за работа. Робинет знаеше, че трябва да поиска потвърждение на разпореждането от командването на флота, но предпочете да не го прави — може би защото се боеше да не получи отказ. Вместо това си позволи да оглави лично подготвяната група от „тюлени“, която се намираше на борда на неговия кораб.

Зона 51, Невада

След като хапна набързо в столовата, Търкот се върна в заседателната зала и през последния половин час крачеше нервно напред-назад. Яков седеше на един стол и полюшваше крака от облегалката, стиснал полупразна бутилка водка. Наложил се да вдигне голям шум, за да измъкне бутилката от Куин, но Търкот забелязал, че за последния половин час нивото на течността в шишето бе спаднало едва с три сантиметра — колкото руснакът да си навлажни устните.

Търкот бе готов да тръгне незабавно, но все още не беше пристигнало попълнението на загиналите барети, нито данните от разузнаването за онова, което ставаше на платото Гиза.

Търкот забелязал да влиза познато лице в стаята, смени посоката и тръгна редом с Лари Кинсейд от Лабораторията за реактивни проучвания.

Кинсейд носеше дебела папка под мишница.

— Отивам да взема новите снимки от телескопа „Хабъл“.

— На Марс?

Кинсейд кимна.

— Сидонийския регион? — Търкот стесни района до мястото, където бе разположена базата на аирлианците.

— Аха.

Тъкмо когато стигнаха коридора, Търкот се пресегна и препречи пътя на другия с мускулестата си ръка.

— Пазиш някаква тайна ли, или има друга причина да си толкова мълчалив?

Кинсейд спря.

— Никакви тайни. — Той му подаде папката. — Нещо става на Марс, но не зная какво.

— Ново оръжие?

Кинсейд поклати ядосано глава.

— Вие военните само за това си мислите — дали не е оръжие. Онези от „Меджик“ прекарваха цялото си време в гадаене — тези аирлиански артефакти не са ли някакво страшно оръжие? Или пък руснаците — не са ли узнали нещо за някое извънземно оръжие? А когато най-сетне го откриха — само че бяха германците, — ние им го откраднахме и създадохме атомната бомба. Но никой не се безпокои за важните неща.

— Да го разбирам ли като *не*? — попита Търкот, опитвайки се да се усмихне насила. И друг път беше работил с хора под стрес и знаеше, че нещата могат да излязат бързо изпод контрол.

— Твърде много кафе пиеш — поклати глава Кинсейд. — Не зная какво е това и съм готов да изляза от кожата си, за да разбера. А представяш ли си — точно в този момент онези глупаци от правителството искат да ми отнемат правото да ползвам телескопа! Че какво по-важно могат да гледат от тези извънземни машини на Марс, кажи ми? Открай време си заравяме главите в пясъка всеки път, когато някой произнесе думата *пришълец*, а сега хората искат да си извадят главите и да се преструват, че нищо не се е случило.

Кинсейд въздъхна, преди да продължи.

— Не зная, Майк. Възможно е да вадят ново оръжие. Но нищо не можем да направим засега. Ще ми се да погледам с какво се занимават през най-добрия инструмент, с който разполагаме.

— Говори с Куин — посъветва го Търкот. — Той ще ти намери някоя задна вратичка да се промъкнеш до телескопа.

— Надявам се. — Кинсейд дръпна вратата и влезе в командния център. Търкот се завъртя на място и спря. Зад него, на няколко крачки по-нататък в коридора, стоеше Яков.

— Трябва да си по-внимателен с него. Човекът е на ръба на силите си от изтощение. Всички сме така. — Руснакът се приближи и го мушна в гърдите с едрия си показалец. — Спомни си какво се случи с нас двамата, когато мислехме с това, а не с това — и той си посочи главата.

— Недей... — поде Търкот, но млъкна, когато видя, че професор Муалама наднича от заседателната зала. — Какво има?

— Преведох първите две глави от ръкописа на Бъртън.

— Доста бързичко си се справил — отбеляза Търкот.

— Подготовката ми не е отишла напразно.

— Хубаво — кимна Търкот.

— Мисля, че ще ви се стори доста интересно — продължи Муалама. — Не бива да забравяте, че Бъртън е бил по-известен с преводите си на други произведения — „Кама сутра“ и „Хиляда и една нощ“ например, — отколкото със собствени текстове. Този ръкопис е написан с негови думи, но немалка част също представлява превод.

Търкот влезе в заседателната зала, следван от Яков. Куин побърза да събуди Че Лу.

— Между другото — подхвърли Муалама и посочи една снимка, прикачена към таблото — това е Бъртън.

Търкот спря и се наведе към снимката. Бъртън изглеждаше ужасно — лицето му беше покрито с белези, косата му разчорлена над чифт искрящи очи.

— По време на първата експедиция със Спики ги нападнали бербери. Тогава го пронизва копие през двете бузи — обясни Муалама.

— Спики? — попита Търкот.

— Джон Спики, друг английски пътешественик. Двамата няколко пъти се отправяли из Африка да търсят изворите на Нил.

Имаше още една снимка — голяма каменна постройка, която наподобяваше палатка.

— Това пък какво е?

— Гробницата на Бъртън. Построена е с формата на бедуинска палатка. Така поиска жена му. По думите ѝ Бъртън се боял от пълния мрак. Затова в една от стените е вграден прозорец с рисувано стъкло, през който да проникват слънчеви лъчи. Веднъж Бъртън ѝ признал, че се страхува от тъмнината и затворените помещения.

Търкот кимна, припомнил си как се бе почувствал, когато се озова в капана на подводницата. Мисълта, че е жив погребан в един метален ковчег, му се стори непоносима.

Муалама прекъсна мислите му.

— Компютърът е готов да прожектира следващите страници от превода.

Търкот вдигна глава. Че Лу и Яков вече се бяха настанили на седалките. Той се приближи и натисна клавиша. На екрана се появиха първите думи.

РЪКОПИС НА ФРАНСИС БЪРТЪН: ПЪРВА ГЛАВА

ОТ МЕДИНА ДО ГИЗА, НАЧАЛОТО НА МОИТЕ ПРОУЧВАНИЯ

1853–1855

За първи път срещнах Ал-Иблис в Медина. Обстоятелствата на тази наша първа среща нямат особено значение за моя разказ. Тази история е за извънземни същества, техните последователи и как всичко това оказва влияние върху човешката цивилизация. Какви са заплахите за нашето бъдеще.

По време на срещата Ал-Иблис нито веднъж не спомена каква е целта на неговите дирения, едва по-късно научих, че става въпрос за Граала. Той ми намекна обаче, че търси легендарната Зала на познанието. Носят се слухове, че в това място се съхраняват истини за отдавна отминали времена.

Ал-Иблис ме изпрати като хрътка да открия точното ѝ местонахождение и ми обясни как най-безопасно се стига до нея. Очакваше от мен да се върна и да му издам тайната. Дори сега, след толкова много години на проучвания и пътешествия, все още не мога да твърдя със сигурност дали Граалът и Залата на познанието не са едно и също нещо. Моето лично мнение е, че Граалът съдържа в себе си всички летописи.

Ал-Иблис бе този, който ме насочи към платото Гиза и ме посъветва да търся човек на име Каджи. От думите му останах с впечатление, че този Каджи е някакъв пазач. Няма да се спирам повече на Ал-Иблис, тъй като той се появява отново в историята ми и тогава ще го опознаете такъв, какъвто го опознах и аз.

Заминах за Гиза по времето, когато Спики трябваше да се върне в Англия. Според мнозина това е един от най-неуспешните периоди от моя живот — докато Спики събираше оваците за откриването на езерото Танганайка и твърдеше, че от него водела началото си река Нил, аз бях далече от Англия, лишен от възможността да получа своя дял от славата.

Затова пък се бях захванал със задача, която ме изпълваше с трепет и вълнение. Срещнах се с Каджи. Подробностите за това как го убедих да ме отведе в Залата на познанието също нямат особено значение. Достатъчно е

да кажа, че двамата отидохме при Голямата пирамида, тази, която е кръстена на фараона Хуфу, или Хеопс. Спуснахме се в подземията и там навлязохме в един тунел, който води право под нея. Каджи използваше пръстен, но някакъв специален пръстен, за да отваря скритите врати. Тръгнахме по някакъв тунел, прокопан под платото Гиза, наричано от Каджи Акерско плато.

Някъде по това време Каджи спря на едно място, където пътищата се разделяха. Единият тунел според него водел към най-страшното оръжие, способно да разруши цялата планета. Но ние тръгнахме по другия път. Слизахме все по-надолу в недрата на земята. Той ми разказа, че тунелите са били прокопани по времето на *нетеру* — боговете на Древен Египет. В началото ми прозвуча глупаво, тъй като *нетеру* са само легенда, персонажи от древна религия. Сега вече му вярвам.

Каза ми, че се движим по Пътищата на Росту и още веднъж нарече платото Акерско. Накрая пристигнахме до една подземна галерия, в която видях най-изумителното нещо на света. Още един грамаден сфинкс, но изработен от черен метал — *б'джа*, божествения метал, така го нарече Каджи. Черният Сфинкс беше огромен, може би дори по-голям от този на повърхността. Освен това този тук бе охраняван от статуята на *Шемсу Хор*, пазача на Хор, с червеникава коса и рубинени котешки очи, вдигнат на постамент между едрите лапи на черното чудовище.

Каджи ми каза, че за да влезем вътре, ни е нужен ключ, какъвто обаче нямахме. Добави, че било време да си вървим — обещал да ми покаже Залата на познанието, но не и това, което е вътре. Тръгнахме си и поехме обратно по Пътя на Росту.

Но Каджи ме измами. Беше намислил да ме остави да умра в подземията, за да запази тайната. Аз обаче предугадох намеренията му и в края на краищата той бе жертвата, когато го притисна тежка, каменна врата. Двамата останахме затворени в едно неголямо помещение.

Преди да издъхне, Каджи ми разказа една невероятна история. Призна ми, че е *уаджет* — един от очите, или Наблюдател. И кого наблюдавали?

Онези, които не са човеци. Аирлианците. Пришълци, пристигнали на Земята преди много, много години. Разказа ми как извънземните воювали помежду си и много от тях загинали. Как последователите им продължили тази вражда през вековете. Разказа ми и други неща преди да умре, които ми помогнаха в моите дирения през следващите години.

Накрая избягах. Каджи бе споменал, че има и втора врата към Пътя на Росту. Открих тайния проход на пода на помещението, в което бяхме затворени. Там имаше шахта, от която полъхна свеж въздух и се дочу боботене на подземна река.

Нямах друг избор. Не исках да умра като моя водач в тъмнината. Трябваше да се върна при Изабел в Англия.

Скочих в шахтата. Падах секунда или две — стори ми се цяла вечност. След това се ударих в една наклонена страна на шахтата и се запързлях надолу. Опитах се да забавя спускането си, но камъкът, с който бе облицована стената, притежаваше невероятна, неземна гладкост.

Пързлях се дълго, толкова дълго, че изгубих всякаква представа за време.

Когато паднах във водата, бях толкова изненадан, че едва не се удавих. Добре, че течението почти веднага ме изхвърли на повърхността. Вдигнах ръце и докоснах каменен таван почти над реката. Молах се таванът да не се спусне надолу, но вместо това дъното на реката се издигна неочаквано или по-скоро водата се разля настрани, тъй като тунелът се бе разширил. Краката ми се удариха в пода, аз се преобърнах и се опитах да се задържа. Още много пъти ме събаря водата, преди да сполуча да се изправа, надвивайки силата на течението. Сега водата ми стигаше до пояса.

Намирах се в непрогледен мрак, какъвто, надявам се, никой не би познал до момента на своята смърт. Последвах

течението, молейки се да ме изведе до коритото на река Нил.

Търкот спря да прелиства и погледна развълнувано останалите.

— Това е! Ето как ще я измъкнем! През Втората врата към Пътищата на Росту и от там до Залата на познанието.

— Приятелю — произнесе Яков с дълбок, уверен глас. — Може би първо трябва да дочетем текста. Все още не знаем как господин Бъртън се е измъкнал.

Търкот се извърна нетърпеливо към екрана.

Вървах около половин километър. Бях привикнал да определям механично разстоянието чрез броя на крачките. Разбира се, когато вървиш затънал във вода до пояса, резултатът не е съвсем достоверен.

Както и да е, измина известно време, преди да усетя, че не съм сам. Не мога да определя по какъв начин разбрах, че в тунела има още някой, но често съм бил спохождан от това чувство и зная, че мога да му се доверя. Нещо ме следваше на известно разстояние в тунела. Тръпки ме побиха при тази мисъл, сякаш зад мен протягаше мразовитата си ръка самата смърт.

То — каквото и да беше — ме следваше на равно разстояние. Дочувах леки звуци — дрънчене на метал в камък, но не знаех какво ги причинява. Споходи ме странната увереност, че ще бъда в безопасност дотогава, докато се отдалечавам от залата. Реша ли да свърна обратно обаче, моят преследвач щеше да ми се изпречи на пътя.

— За какво говори сега? — изръмжа недоволно Яков.

— Вероятно въображението му се е възбудило от тъмнината — обясни Търкот. — В края на краищата, малко преди това едва не се е разделил с живота си. Намирал се е в непрогледен мрак, напълно изгубил ориентация за време и място.

— Бил е храбър мъж — рече Яков. — Човек, който отива там, където другите не смеят. Не би написал нещо, породено само от въображението му. Наистина е знаел, че някой го следва.

Но Търкот вече имаше друга идея.

— Какво е разстоянието от платото Гиза до Нил?

— Не зная — повдигна рамене Яков.

— Била съм там — намеси се Че Лу. — Мисля, че до реката има няколко километра.

— Божичко, бихме могли...

— Нека първо дочетем разказа — прекъсна ги Яков и отново поля със студен душ ентусиазма на Търкот.

Продължих напред, а нивото на водата оставаше непроменено. Виках, за да повдигна духа си, и чувах ехото на гласа си да се отразява в стените. Не спрях да броя крачките, за да запазя някаква представа какво разстояние съм изминал.

След известно време почувствах, че невидимата заплаха изостава и че ще ми позволи да се измъкна. Но водата започна да се покачва и течението се ускори. Тунелът се стесняваше. Скоро докоснах стената отляво. Продължих напред, като плъзгах ръка по влажните камъни. Когато водата ми стигна до брадичката и таванът на тунела бе само на петнайсетина сантиметра над главата ми и продължаваше да се снижава, осъзнах, че отново ще трябва да се оставя в ръцете на съдбата.

Поех няколко пъти дълбоко въздух, след това се гмурнах в развълнуваната река. Водата изпълваше тунела от долу до горе. На няколко пъти се ударих в стените на тунела и се претърколих, без да имам представа кога ще мога отново да изплувам на повърхността.

Вече започвах да губя съзнание, изчерпал напълно резервите от въздух в дробовете си, когато долових лека промяна. Отворих очи под водата и забелязах бледа, трепкаща светлина.

Намирах се извън тунела. Виждах над себе си осветената повърхност. Размахвах крака, усещайки че след миг ще изгубя съзнание. Изскочих отгоре и поех шумно въздух. Почти веднага долових миризмата на големия град и в онзи миг тя ми се стори прекрасна.

Бях излязъл в Нил, малко по̀ на юг от Кайро и северно от платото Гиза.

Ако четете тези редове, значи вие също се интересувате от Залата на познанието. Тя е много добре скрита. Трябва да призная, че бях твърде развълнуван, когато се спускахме през тунелите от Голямата пирамида и не запомних онзи път. Дължа ви извинение за това. Един истински изследовател трябва да внимава откъде минава.

Но когато Каджи ме изведе от подземната зала, вече се стараех да запомня всяка стъпка. Не зная доколко това може да ви е от помощ, защото става въпрос за пътя от Залата на познанието до малкото помещение, в което се озовах затворен — откъдето няма никакъв начин да се отвори каменната врата към тунела, но ще се постарая да бъда максимално точен в обясненията си.

Извървахме сто и двадесет крачки надолу към тунела в мрак, който поглъщаше всякаква светлина. Отляво имаше врата, нея Каджи отвори с помощта на пръстена. Завихме надясно, направихме сто и седемдесет крачки и стигнахме до една врата, която се показва едва когато Каджи опря пръстена в стената отлясно. След тази врата преминахме още седемдесет крачки до нова скрита врата отлясно, зад която бе помещението, където Каджи се опита да ме затвори. Неведнаж през моите експедиции съм използвал тази система за измерване на разстоянието и зная точно, че сто и седемдесет мои крачки се равняват на сто метра.

— Ако тунелът, през който е избягал, излиза на север от Гиза — заговори разпалено Търкот, — следователно тази подземна река извира южно от платото. Ето как ще проникнем — като следваме течението!

— Но как ще намериш галерията, в която се намира този черен Сфинкс? — попита Яков.

— Ще я намеря — обеща Търкот. Той вдигна слушалката и се обади на майор Куин в Куба, като му нареди да събере пълна информация за платото Гиза и най-вече за хидрографските проучвания на коритото на река Нил в околностите.

— Но по какъв начин ще отворим вратите, за които говори Бъртън? — не се предаваше Яков.

— Трябва да се сдобием с пръстена на онзи Наблюдател — отвърна Търкот. — Вече имахме един от Харисън, Наблюдателя, който загина в Южна Америка, но Дънкан го взе, когато тръгваше за Гиза. Трябва ни друг.

— Значи ни трябва друг Наблюдател — кимна Яков.

— Нали знаеш, изникват, когато най-малко ги очакваш — подметна Търкот. — Те са... — той спря и погледна Муалама. — Всъщност, какво те накара да се захванеш с живота и пътешествията на Бъртън?

— Ами, той е много интригуваща личност и...

— Как намери толкова бързо скиптъра? — прекъсна го Търкот, ядосан, че не е попитал по-рано.

— Нали ти казах. В ръкописа имаше чертежи, които...

— Но преди спомена, че не си могъл да разчетеш ръкописа. А ето че сега го преведе. Значи си ни лъгал.

— И се опита да запазиш в тайна скиптъра — добави Яков, засилвайки подозренията на Търкот.

— Защо остави Дънкан да отиде при кивота? Защо не го направи сам?

— Наметалото ставаше само на нея.

— Правиш само каквото искаш и когато искаш, така ли? — Търкот стана и се приближи към Муалама. — За кого всъщност работиш?

— За никого не работя.

— Не ти вярвам — отсече Търкот.

Че Лу се надигна и застана между двамата.

— Мисля, че трябва да работим един за друг, не един срещу друг. Търкот посочи с пръст Муалама.

— Да, но той си има собствени планове. Само че дотук — той се обърна към Куин. — Искам да му забраните достъпа до всякаква информация. И най-вече до ръкописа. Поставете го под наблюдение.

— Чакайте! — подскочи Муалама, завладян от паника при мисълта, че ще му отнемат достъпа до ръкописа.

— Да? — обърна се към него Търкот.

— Мога да ви кажа къде има Наблюдатели.

— И откъде знаеш? — попита Търкот.

Муалама бръкна в пазвата си и извади медальон, окачен на верига. Върху медальона бе гравирани знакът на Наблюдателите.

Търкот неволно стисна юмруци.

— Значи си Наблюдател?

— Аз бях Наблюдател — поправи го Муалама.

— И какво се случи? — попита Яков.

— Все още ли пазиш пръстена си? — добави Търкот.

— Нямам пръстен. Само членовете на първия орден имаха пръстени. Аз съм от втория орден. — Той отново вдигна медальона.

— Каза, че вече не си Наблюдател — поде Че Лу.

— Събирах информация, но първият орден не одобряваше действията ми. Искаха от мен да държа под око един определен район и да не надигам много глава.

— Защо се отказа да бъдеш Наблюдател? — продължи с въпросите Че Лу.

— Омръзна ми да ме третират като човек втора ръка — обясни Муалама. — Моите предци са били вербувани от първите Наблюдатели, *уаджетите*. В тази организация съществува строга йерархия, разделение между истинските наследници на *уаджетите* и тези, вербувани в следствие — първия и втория орден. Искан да узная истината.

— Истината за какво? — обади се Яков.

— За това кои са Наблюдателите. И защо се занимават с тази дейност.

Търкот се наведе напред.

— И узна ли истината?

Муалама кимна.

— Научих доста неща.

— Разкажи ни — подкани го Че Лу. — Кои са Наблюдателите? Как са започнали?

— Твоята информация ще ни помогне ли да се сдобием с пръстен? — попита Търкот, чиито мисли постоянно се връщаха към предстоящата мисия.

Муалама почеса посивялото си теме.

— Започнах, когато жена ми разбра, че е болна от рак на гърдата. Наложил й се да мине по целия път — операция, химиотерапия, експериментални лекарства. Нищо не помогна. Когато умря, аз изгубих... — Той разпери ръце, в търсене на най-подходящите думи. — Изгубих вярата си. Жена ми беше християнка. До последния си дъх вярваше, че отива на по-добро място. Но аз, който знаех за аирлианците, не бях сигурен в какво да вярвам. Тогава пожелал да узная истината. От един друг Наблюдател, далечен роднина на Каджи, бях чул, че Бъртън е бил в Гиза. Открих сведения за пътешествията му в Танзания, където живеел. Ето защо започнах да го изучавам. Тръгнах по стъпките му из целия свят, посетих много места, където е бил и той, опитвайки се да узная всичко, което е научил. — Муалама поклати глава. — Странно, оказа се, че се е натъкнал на хранилище на Наблюдателите само на няколко километра от неговия дом в Англия.

— Къде? — подскочи Яков.

— Гластонбъри Тор, близо до равнината Солсбъри, в Югоизточна Англия. Бъртън отишъл там през 1864 г. с Джон Спики, негов спътник от пътешествията по Нил. Наблюдателите преди това се опитали да убият Бъртън и предполагам, че е взел Спики, за да му помага. Или вероятно е искал и друг да узнае истината, ако го сполети нещастие. Докато Бъртън е бил консул в Западна Африка, е имало опит за покушение на живота му, след като организирай експедиция за издирване на Лунните планини, известни сред местното население като Рувензори. Разположени са дълбоко във вътрешността на континента. Не за пръв път му се случвало подобно нещо и нямало да е и за последен. Когато узнах, че Бъртън и Спики са ходили в Гластонбъри, аз също отидох там. Бях заинтригувал от факта, че Спики е умрял на следващия ден, според вестниците случайно се прострелял, но аз видях в това дългата ръка на Наблюдателите. Предполагах, че Бъртън и Спики са открили нещо важно, което е предизвикало подобна реакция. Пристигнах в Тор по тъмно и веднага зърнах назъбения,

строшен пръст на каменната кула да стърчи от един хълм. Изкатерих се горе, защото знаех, че по това време ще съм сам. Знаех какво търся и с помощта на фенерче не след дълго намерих малка вдлъбнатина в една от каменните плочи отстрани на полуразрушената кула. Поставих медальона във вдлъбнатината, но нищо не се случи. Бях отчаян, продължих да търся наоколо, но не открих друго подходящо място, тъкмо щях да си тръгна, когато чух шум от триене на камък в камък. Откъм една сумрачна част на кулата се приближи фигура, облечена с черно наметало. Приличаше на монах, имаше дълга бяла брада и бледа кожа. Вдигнах ръка и му показах медальона си, а той на свой ред ми показа пръстена.

— Откъде са се взели тези пръстени? — попита Търкот.

— Търпение — рече му Муалама. — Скоро ще стане ясно. Наблюдателят ми даде знак да изгася фенерчето. „Какво търсиш?“ — попита ме той. Предварително бях обмислял какво да кажа, ако срещна друг Наблюдател, и стигнах до извода, че истината е най-доброто решение. Казах му, че съм далеч от къщи и дияр познание. Изглежда налучках правилния отговор, защото той ми се усмихна. „Аз съм този, който съхранява нашето знание“ — обясни ми тогава. Каза ми също, че се нарича Брин. Спомних си, че на старошотландски това означава *дошъл от хълмовете*. Попита ме за моето име. Открих му го, както и откъде идвам. Тогава все още не ме смятаха за изменник — в онази нощ щях да стана враг на Наблюдателите. Някой от вас бил ли е в Гластонбъри?

Всички поклатиха едновременно глави.

— Незабравимо местенце. Намирахме се на висок двеста метра хълм, щръкнал над околната равнина като сочещ в небето пръст. Истинска загадка е как се е появил подобен хълм наред просторната равнина. Според легендите в древни времена на хълма са живели друидите и там пеели своята вечна песен. Сменяли се постоянно, денем и нощем, зиме и лете, за да не секва песента, която — пак според една легенда — поддържала Тор жив. Попитах Брин за Тор. Той ми отвърна: „Някога Тор бил заобиколен от вода. Земята около нас се намира под морското равнище и това място е било остров. Наричал се Авалон.“

„Но това е митично място! — възразих аз. — То не съществува!“

„Чувстваш ли земята под краката си? — попита ме той. — Значи съществува! Авалон е бил тук! Много прочути хора са стояли върху този къс земя. Тук е смъртното ложе на Артур. Донесли го след последната битка, битката за Камлан. Мерлин също е посещавал хълма много пъти.“ След това Брин ми разказа и за други легендарни личности, които са се изкачвали на Тор: Брон, Краля на рибарите, който управлявал Тор преди идването на Артур. Още по-рано бил Йосиф Ариматейски, дошъл направо от Светите земи. Според някои при едно от пътешествията си насам той дори водел със себе си младия Христос.

— Аха! — възкликна Яков, неспособен да контролира реакциите си.

Муалама погледна руснака.

— Казвам само това, което съм чул и видял.

— Продължавай — подкани го Яков. — Просто всеки път, когато чуя нещо шокиращо, си мисля, че ще е за последно. Но досега все не познавам.

— Зная как се чувстваш — кимна Муалама. — Брин ме поведе и двамата се спуснахме през един отвор във вътрешността на полуразрушения манастир. Приблжихме се към останките на кулата, която стърчеше нагоре към обсипаното със звезди небе. Брин вдигна ръка и произнесе няколко думи, които не можах да чуя. След това коленичи и опря пръстена в каменния под. Една голяма и тежка плоча се спусна надолу две стъпки, след това се отмести встрани, разкривайки стълбище, което изчезваше надолу в мрака. Като гледах тази черна дупка, усещах, че ме побиват тръпки. За първи път от много години насам се запитах дали действително искам да узная истината и няма ли да е по-добре, ако си остана невежа. Дори малкото, което бях научил, вече бе като непосилно бреме за душата ми.

Брин не ме чакаше. Наведе се и заслиза надолу в мрака. Ботушите ми кънтяха върху каменните стъпала. Въздухът бе студен и влажен. Каменните плочи, с които бе облицован коридорът, бяха съвършено шлифовани. Малко по-надолу те отстъпиха място на солидна скала. Стените й бяха гладки, тунелът прорязваше сърцевината на хълма с лекота на забит в масло нож. Погледнах надолу и видях, че стъпалата са износени съвсем малко в средата. Единствената светлина идеше от газената лампа на Брин и от моето

фенерче. Малко по-нататък Брин спря на една площадка. Стълбището правеше завой под прав ъгъл и продължаваше надолу, но ние спряхме пред гладка стена. Той постави пръстена върху нея и отвори поредната тайна врата. Даде ми знак да мина първи и аз прекрачих вътре. Брин застана зад мен, след това чух вратата да се плъзга. Брин се наведе и постави лампата на пода. Попитах го къде се намираме. Отвърна ми, че мястото имало много названия от различни епохи. Някои го наричали *гробницата на Мерлин*. Според други това било преддверието към отвъдния свят. Попитах как той го нарича, а той ми отвърна простичко: „Това е моят дом.“ Продължихме нататък. В центъра на кухнята имаше голям кристал, висок поне два метра. Преди да го доближим обаче, Брин сви надясно и тръгна покрай стената. Тук отвори една врата, хитроумно скрита между две колони от кристал, зад която се показва още един подземен тунел. Вървахме около километър, преди Брин да спре. Отново постави пръстена на стената и отвори поредната врата. Този път той вървеше отпред. Озовахме се в неголямо помещение, дълго десет метра и широко пет. В центъра бяха струпали дървени писалища, а стената отдясно бе скрита от рафтове, напомнящи винарските, само дето вместо шишета там бяха подредени пергаментови свитъци. Виждах съм подобно нещо в един стар манастир във Франция — наричаше се скрипториум, стая, където монасите педантично преписват древни текстове. Брин ми каза, че свитъците били архиви за дейността на нашия орден и че в тях се разказвало подробно за *уаджетите*. Намирахме се под града, точно под мястото, където бе построено новото абатство. Оглеждах се, онемял от почуда. И в най-смелите си мечти не си бях представял, че мога да се натъкна на подобно откритие. Брин махна с ръка към стената. „Написани са на различни езици. Прегледал съм доста от тях, но повечето така и не можах да разчета.“ Приближих се към тази съкровищница сякаш ме привличаше гигантски магнит. Докато се ровех, Брин ми разказа всичко, което знаеше. Той не бил от активните Наблюдатели, занимавал се главно с архиварска дейност. Каза ми, че в днешните модерни времена задачата била напълно компютризирана. Неговата работа била да наглежда старите записи и да осигурява достъп до тях за другите Наблюдатели. От него научих, че *уаджетите* били прогонени от Гластонбъри Тор преди хилядолетия. Докато говореше, разтворих нетърпеливо първия свитък. Беше изпъстрен със

знаци, които отдалеч напомняха египетски йероглифи, но бяха различни. Сетих се, че написаното е на старорунически. Брин ме посъветва да погледна под първия свитък. Повдигнах го и отдолу се показва друг — този път написан на келтски. Каза ми, че това бил превод, направен през Средновековието. Докато плъзгах поглед по редовете, помолих го да ми разкаже за *уаджетите* — за първите Наблюдатели. По думите му *уаджетите* били жреци в Атлантида. Служели на аирлианците и ги почитали като свои богове. Построили храм, в който не допусkali да влизат простосмъртни. Пирамида от червен камък се издигала на върха на храма. Вътре, в центъра, на специална маса бил положен кивотът, в който се съдържал Граалът — почитан като преносител на вечния живот, здравето и познанието.

— Тази червена пирамида — прекъсна го Търкот, — не бях чувал досега за нея. Стражът-компютър, който видях, бе също пирамида, но от злато. — Той погледна към Яков. — На теб да ти е позната?

Яков поклати глава.

— Не. Дали това не е някакъв главен страж?

— Може би — съгласи се Муалама. — На жреците не било позволено да докосват пирамидата, нито да я поглеждат. Кивотът също оставал затворен за тях. Аспасия, водачът на аирлианците, обещал на *уаджетите*, че ако му служат вярно, ще дойде ден, когато силата на Граала ще им принадлежи и всеки от избраниците ще получи вечен живот. Безсмъртието, неизменният дар на боговете, бил скрит в кивота и се съхранявал от Граала. Можете да си представите колко послушни са били жреците.

— Почти като съвременните религии — отбеляза Че Лу.

— Заради обещанията, които криел в себе си Граалът, *уаджетите* го почитали, но им било забранено да черпят от енергията му. Казано им било, че ще настъпи време, когато ще получат достъп до Граала и неговата щедрост, но все още било рано за това. Така продължавало поколения наред и всяка поредна вълна от *уаджети* вярвала на обещанията. Умирали, предавайки на децата си своята вяра. Ала никой не виждал с очите си Граала и постепенно взело да се надига недоволство. Така накрая дошли тези, които въпреки обещанията на аирлианците вече не желаели да им служат. Те искали да получат познанията веднага, искали да се възползват от силата на Граала сега, преди да умрат, и вече не били склонни да чакат и да се

надяват на чудо в някакво далечно, необозримо бъдеще. Мислели, че ако получат достъп до Граала, те самите ще станат богове. Но аирлианците били твърде силни. Всякакви опити за опълчване били потушавани незабавно и жестоко. Човекът имал свое място, също както пришълците. Но сетне се появил Артад и с него избухнала гражданската война между аирлианците. *Уаджетите* и народът на Атлантида воювали на страната на Аспасия и мнозина загинали. Оцелелите били предадени. Аирлианците сключили примирие помежду си, Аспасия и последователите му станали изгнаници на Марс, а Атлантида била разрушена от Артад. Мнозина от *уаджетите* били избити, животът бил подарен само на малка група, която получила задача да превърне местното население във верни слуги на Аспасия.

Муалама плъзна поглед по лицата на присъстващите.

— Представяте ли си как са се чувствали? Предадени, с избити семейства и разрушени домове. Тогава решили да основат организация и да свикат среща на една планина в Северна Англия — на Тор. Тук оцелелите след потапянето на Атлантида споделили преживяванията си. Разбрали също, че малко преди Аспасия да си тръгне, неколцина от най-ревностните *уаджети* били вкарани в храма и подложени на трансформация от неговия страж — златистата пирамида.

— Водачите — досети се Яков.

Муалама кимна.

— Наредили им да преместят кивота и Граала на безопасно място. Те били създателите на „Мисията“. Освен това на сборището узнали, че съществуват и други, наречени *Онези*, които чакат — наемници на Артад, които трябвало да подготвят завръщането му. И така, оцелелите решили никога вече да не вярват на аирлианците. Заклели се да се посветят на тази задача, за да не допуснат човечеството да бъде измамено и предадено повторно. След това се разпръснали по новите си домове. А Тор останал като съкровищница на събраното от тях познание. Както вече ви казах, според Брин в модерните времена информацията се съхранявала в компютри. Фактически подземният скрипториум бе само една реликва от миналото. Струва ми се, че старецът се чувстваше самотен. Попитах го дали е чувал за Бъртън. Каза ми, че преди много години дядо му пуснал Бъртън да влезе. Бъртън носел пръстена на Каджи и прочел

много от архивите на Наблюдателите — дори взел някои от свитъците за превод. Успял да избяга, преди другите да го открият.

— Пръстените? — попита Търкот.

— Всички *уаджети* притежавали пръстени, които им осигурявали безпрепятствено проникване в храма. При изработването им била използвана айрлианска технология.

— Все още не си ни казал как да се сдобием с пръстен — посочи Търкот. — Всъщност, оказа се, че си ни мамил. Защо да ти вярваме сега?

Муалама не обърна внимание на въпроса.

— Докато двамата с Брин разговаряхме, разнесе се звън. Според Брин това означавало, че някой е поставил своя пръстен или медальон на стената — както бях направил аз. Отиде да види кой е, а аз използвах времето, за да прегледам документите.

Муалама замълча.

— После? — подкани го Търкот.

— Оказа се, че Наблюдателите са държали под око Тор, знаели са, че Брин е стар и изкуфял. Някой — не зная кой — хвърли възпламенителна граната в скрипториума и затвори вратата. Свитъците се подпалиха веднага. Помещението се изпълни с пламъци и дим. Лежах на пода, заобиколен от огън. Дрехите ми пламнаха, но аз не смеех да мръдна, вдишвайки последните остатъци от кислород. Най-сетне всичко, което можеше да гори, изгоря. Бях пострадал сериозно. Вратата се отвори и някой влезе. Човекът се приближи до мен и коленичи. Съобщи ми, че ме чака болезнена смърт като разплата за моето предателство. След това ме остави да издъхна. Но ме беше подценил. Още щом излезе, аз скочих на крака и го последвах. Използвах болката, за да черпя сили.

Търкот си спомни за жестоките белези от изгаряне по гърба на едрия негър. Сега вече разбираше какво бе преживял Муалама.

— По-нататък в тунела съгледах Брин и някакъв непознат. Вървах след тях, докато излязоха на повърхността, тук изчаках да се отдалечат. Едва тогава си позволих да подам глава и да вдишам от нощния въздух. Усетих, че ризата ми е изгоряла. Докато слизах надолу към колата, се спънах и паднах. Едва не завих от болка. Най-лошото бе, когато се опитах да седна. За малко да припадна. Видях светлините на тяхната кола и си казах, че трябва да издържа още малко. Последвах

ги. Подкараха изток и аз реших, че отиват към Лондон, но после завиха на север. Когато пътят премина покрай два каменни часовоя, две изправени скали, разбрах къде се намирам — Ейвбъри. Бяхме вътре в кръга от камъни, които заобикалят мястото. Тук колата пред мен напусна шосето и пое по един страничен път. Изгасих светлините и ги последвах. Отпред изникна висок хълм. Останах като гръмнат, когато колата пое право към него и изчезна вътре, сякаш погълната от мрака. Чаках дълго, но никой не се показваше. Едва тогава тръгнах да потърся медицинска помощ. Но вече знаех къде е базата на Наблюдателите: хълмът Силбъри, във вътрешния кръг от камъни на Ейвбъри. Ето там ще намерите вашите пръстени.

Търкот се обърна към Куин.

— Нека ми приготвят скакалец. И цялата информация, която можеш да намериш за този хълм.

— Ръкописът? — попита Муалама.

— Ако информацията, която ни даде, е достоверна — ще го разберем скоро, — ще ти позволя да продължиш с превода му. Но ако те заловя отново в лъжа, или пак скриеш нещо от нас, ще наредя да те приберат на топло.

Търкот напусна стаята, следван от останалите, и Муалама остана сам. Африканецът погледна купчината листа и лицето му се изкриви в странно изражение, сякаш не знаеше къде се намира. По тялото му премина тръпка, той изпъна гръб и се прилепи към облегалката. От устните му се откъсна мъчителен стон и чернокожият вдигна ръка към тила си, където беше източникът на болката. Той премигна и обърканото изражение изчезна. Премести ръка към лявото си ухо, а когато я отдалечи, по дланта му имаше кръв. От отвора на ухото се стичаше тъничка, тъмночервена струйка.

Муалама попи кръвта и избърса ръката си с кърпичка.

След това се захвана отново да пише.

6.

Околностите на Великденския остров

Придържайки се към теорията, че безшумното проникване е за предпочитане пред използването на сила, особено след като противникът бе успял да им отнеме такова мощно средство за унищожение като цял един самолетносач от клас „Нимиц“, командирът на отряда „тюлени“ реши, че само двама от хората му трябва да се опитат да проникнат под щита, заобикалящ Великденския остров. А и без това „тюлените“ работеха по-ефикасно в малки групи, а отряд от двама бе най-малобройното оперативно звено.

Избраниците бяха младши лейтенантите Макгрю и Оливети. И двамата бяха отлични специалисти и притежаваха боен опит от операции в Гренада и от „Пустинна буря“.

Планираше се проникването да се осъществи на три стъпки. Първо, един хеликоптер „Чинук“ щеше да отнесе двамата и една надуваема лодка от борда на „Стенис“ до позиция на осем километра извън силовото поле. Хеликоптерът щеше да ги спусне близо до острова, откъдето с помощта на лодката щяха да се приближат максимално до невидимата стена. Тук щяха да изпуснат въздуха на лодката и да я приберат в раница, преди да се потопят и да потърсят отвора. След като преминат от другата страна, отново щяха да надуят лодката и да продължат към брега. На обратния път щяха да използват същия метод, а когато се отдалечат достатъчно, щяха да пратят сигнал до хеликоптера да ги прибере.

Двамата „тюлени“ бяха запознати с местонахождението на стража под Рапа Кару и разполагаха с точни карти на подземните тунели. Нищо повече не знаеха за онова, което става отвъд силовия щит.

Капитан Робинет им бе поставил две задачи: първо, да разузнаят какви ги върши противникът и най-вече — каква е съдбата на „Вашингтон“ и „Спрингфилд“, и след това — да спасят Кели

Рейнолдс. След като получиха тези инструкции, Оливети и Макгрю се качиха на своя Чинук и отлетяха право към южния хоризонт.

Циан Лин, Китай

На десетки километри около черния щит, с диаметър в основата пет километра и височина два, имаше само изгорена, безжизнена земя. Драконът увисна във въздуха на петдесетина метра от щита. Вътре седеше Лексина, положила малка черна сфера в скута си. Върху повърхността на сферата бяха изрисувани шестоъгълници и всеки от тях светеше едва забележимо, обозначен от изписаните вътре старорунически символи. Лексина натисна последователно четири от знаците. Щитът внезапно изчезна, откривайки мрачния масив на Циан Лин, планината гробница.

Елек премести напред контролния лост и драконът се стрелна към хълма. Лексина отново плъзна пръсти по сферата и в склона пред тях се появи голям, кръгъл отвор. Преди да влязат в тунела, който се спускаше надолу към централното складово помещение, Лексина задейства отново силовия щит. Драконът се приземи на пода на голямата подземна кухня. От търбуха му се разгъна малка рампа и по нея слезе Лексина, стиснала Копието на съдбата, а след нея вървяха Елек, Коридан и Гергор.

Черни метални подпори се извиваха под тавана на голямата кухня, наоколо бяха разхвърляни различни по големина контейнери, един от които доскоро съдържаше дракона, а в друг, също отворен, имаше голям, въртящ се цилиндър, който генерираше силовото поле.

Лексина подмина двата отворени контейнера и се насочи към една врата, зад която започваше широк тунел, а другите членове на *Онези, които чакат* я последваха. Когато стигнаха едно разклонение в три посоки, Лексина сви надясно и започна да се спуска надолу.

Тя спря внезапно, когато тунелът на двайсетина метра отпред се озари от мълновато, червеникаво сияние. Сиянието постоянно се менеше, приемайки накрая някаква призрачна, човекоподобна форма. Лексина коленичи, а останалите последваха примера ѝ, без да откъсват очи от странното видение, чиито ръце и крака бяха по-дълги от

човешките, тялото бе скъсено, а главата — покрита с червеникава коса. Рубиненочервените очи гледаха втренчено право в Лексина.

Фигурата повдигна дясната си ръка с разтворена напред длан и заговори с нисък, дълбок глас на приятен, музикален език. Обръщението продължи около минута, след което видението бавно се стопи.

Лексина постави калъфа пред себе си и го отвори. Тя извади отвътре Копието на съдбата и го вдигна, като го държеше за късата дръжка под самото острие. След това се изправи, насочила острието напред, и тръгна колебливо навътре в тунела. След няколко крачки спря, заслепена от внезапно проблясване.

Тя премигна, нагаждайки котешките си очи към червения сноп светлина, който извираше от едната стена и се губеше в насрещната, точно под върха на острието. Лексина внимателно свали върха, докато копието пресече лъча. Подобно на многостенен кристал, металното острие разпръсна в продължение на няколко секунди светлината във всички посоки из тунела, след това червеният лъч изчезна.

Лексина пристъпи още няколко крачки, озова се в пространството отвъд лъча, след това даде знак на останалите да я последват. Държеше острието пред себе си, тъй като не беше сигурна дали по-нататък няма да се натъкне и на други смъртоносни капани. Също като войници, които пресичат минно поле, проправяйки си път с детектор, малката група се спускаше надолу през главния тунел, който водеше към най-долното ниво на Циан Лин.

Зона 51

— Силбъри Хил е най-големият вдигнат от човека землист хълм в Европа — докладва Куин, който вече бе раздал снимки на присъстващите. — Висок е над четирийсет метра и покрива площ от пет акра.

— Не ти ли напомня за нещо друго? — обърна се Търкот към Че Лу.

— За Циан Лин — кимна тя. — Аирлианците предпочитат да крият базите си под земята.

Куин наведе глава в знак на съгласие.

— Никой не знае защо и как е бил построен Силбъри. Според легендата съществува там откакто свят светува. Местните хора го избягват, дори в наше време.

— Наблюдателите са завзели няколко стари аирлиански поста — съобщил Муалама. — Също като Водачите и Онези, които чакат. Сигурен съм, че Силбъри е само умалена версия на Циан Лин.

— Е, добре — реши Търкот. — Отиваме там!

— Приятелю... — подхвана Яков с глас, в който се долавяше нещо.

— Какво?

— Какво смяташ да правим?

— Ще си набавим пръстен на Наблюдател, за да можем да спасим Дънкан.

— Защо? — повдигна вежди Яков.

— Защо ли? — повтори Търкот, който не беше сигурен, че е чул правилно. Изведнъж лицето му се обагри в алено и той стисна юмруци. — Няма да я изоставим. Ние сме група и никой...

— Но, скъпи приятелю — прекъсна го Яков, вдигнал помирително ръце. — Послушай ме за момент. Когато бяхме в Москва, действията ми се ръководеха от тук — той си посочи сърцето — и видя какво стана. Повярвах на Катенка и тя ни предаде. — Търкот не беше забравил случая в московските подземия, когато приятелката на Яков бе извадила оръжие срещу тях.

— Да не искаш да кажеш... — поде той, но руснакът отново го прекъсна.

— Не казвам нищо за доктор Дънкан. Това, което ме безпокои, е много по-масабно. И двете страни в тази война на извънземни се опитват да ни унищожат. Ето какво не ми дава покой. Какво общо има между Гиза и Великденския остров? Или Циан Лин, или „Мисията“? Там ли водят всички нишки? Нямаме представа къде се намира „Мисията“, а всички си даваме сметка колко е опасна.

Търкот го гледаше объркано. Мислите му бяха погълнати изцяло от предстоящата операция и просто не можеше да схване накъде бие руснакът. Яков изглежда се досети, защото се надигна и седна до него.

— Допуснахме много грешки. Аз допуснах много грешки. Една от тях бе, че повярвах на Катенка. Но имаше и други. Нека се опитаме да не грешим повече. Съгласен ли си с мен?

— Да — прошепна Търкот, опитвайки се да потуши яростния пламък в гърдите си.

Яков кимна.

— Бавно и мъчително научаваме някои от истините, които се съдържат в ръкописа на Бъртън. Не забелязахме неща, които можеха да ни помогнат и по-рано. Трябваше да знаем за Наблюдателите. За „Мисията“. За *Онези, които чакат*. За Водачите. За всички, преди да ни заварят неподготвени. А това ни струваше скъпо и прескъпо. Спомни си загиналите в Южна Америка. Двете взривени американски совалки. Моите приятели от Четвърти отдел.

Яков посочи с палец през рамо към компютрите. Край един от тях бе седнал Муалама, вгълбен в разчитането на ръкописа.

— Посланието на Бъртън. За теб то е само възможност да спасим доктор Дънкан. Но за какво се говори всъщност в него?

— За Граала.

Яков кимна.

— Точно така. Мисля, че той е — както вие казвате — *повратната точка* в тази гражданска война. С други думи, нещо много, много важно. Може би самата война между аирлианците е избухнала заради него. Във всеки случай ръкописът е в състояние да ни даде известна представа за неговата важност.

— Какво е Граалът? — обърна се Търкот към Муалама. — Освен това, което знаем за него, имам предвид крал Артур, последната вечеря и прочее. Ако той наистина е толкова важен, може би държим в ръцете си всичко, което ни е нужно.

Муалама се наклони напред, за да може да вижда и двамата мъже.

— Граалът е стара легенда, която е възникнала на много места. Често тази легенда се свързва с историята за старозаветния кивот. Известно е, че по време на управлението на Ерусалим, рицарите тамплиери са знаели местонахождението на кивота. Легендите често водят към истината, но този път е дълъг и лъкатушещ. Така че Граалът може да е много неща. Или нищо.

— Бил е достатъчно важен, та Бъртън да посвети живота си на него — заяви Търкот. — Очевидно е означавал много и за Сянката на Аспасия, щом толкова много го е искал.

— Съгласен съм — рече Муалама. — Старите легенди са много объркани и подлежат на различни, дори противоречиви тълкувания. Някои наистина вярват, че старозаветният кивот и Граалът са едно и също нещо.

Забелязал обърканите изражения на Яков и Търкот, Муалама побърза да разясни:

— Кивотът всъщност не е ковчег. Също както Граалът не е само метална чаша или купа. Но каквото и да са те, не им пречи да са едно цяло. А може всяка от частите да изпълнява собствена функция. В края на краищата, хилядолетия наред цивилизованото човечество е благоговееело пред тези предмети. Някои от историите, които са се разказвали за тях, не са нищо повече от дезинформация. Прах в очите. Знаете ли като какво са ги описвали различни източници? — Той не дочака отговор. — Граалът например е бил смятан за небесен камък — нещо, което сега не ни изглежда толкова далеч от истината, нали? Разбира се, преди човечеството да узнае за присъствието на аирлианците на Земята, учените са го мислели за метеорит. Но може би той наистина е звезден камък, донесен тук от пришълците. Има дори една легенда, според която този камък е даден на човека по време на битката между Луцифер и християнската Света троица. Сторили са го ангели, които не застанали на нито една от двете страни. Според друга легенда, подобна на тази, Граалът е скъпоценен камък, паднал от короната на Луцифер, след като той въстанал срещу всемогъщия Господ Бог и бил сразен. Не забравяйте, че отначало Луцифер също е бил ангел. Бъртън го споменава в ръкописа си като име, дадено на Сянката на Аспасия. Ако се преместим напред в епохата на Христос, не можем да подминем, разбира се, легендата, че Граалът е чашата, от която Христос е пил по време на Тайната вечеря. Повечето хора вярват, че това е първото споменаване на Граала, но в действителност той съществува отпреди Христа. Има една юдейска легенда — среща се в Стария завет и е свързана донякъде с Граала — за два предмета, наречени *тумин* и *урим*. Това са топки от прозрачен материал, пълни с горяща вода. Предполага се, че са направени от огъня на слънцето. Та тези *тумин* и *урим* трябвало да бъдат заровени в една пещера заедно с кивота, или може би те самите са кивота, кой знае? От друга страна, не е изключено да става въпрос за съвсем различни предмети. Може би рубинената сфера, която открихте в Голямата цепнатина в Етиопия, е

тъкмо една от тези прозрачни топки, пълни с горяща течност? Не бива да забравяме, че примитивните хора са описвали явленията според собствените си понятия.

Друг начин да се анализират преданията е като се проследят нюансите в езика, който е използван. Една от думите, използвани за Граала, е *сангреал*. Някои учени разделят тази дума на две — *Сан Греал*, което естествено означава Светият Граал. Но ако я разделим по друг начин, ще се получи *санг реал*, което означава *кралска кръв*. — Муалама се засмя. — Тази теория не се радва на особена популярност в наши дни, тъй като подсказва идея, противна на християнството. Кралската кръв е потомството на Христос. Тези, които възприемат *санг реал* като истинско значение на Граала, всъщност твърдят, че Христос е имал дете от Мария Магдалена. Има такива, които вярват в съществуването на тайно общество, съхранило кръвното наследство на Христос до наши дни, и че потомците му са вземали важно участие в различни повратни исторически моменти.

— Шегуваш се, нали? — попита Търкот.

Макар че Муалама се усмихваше, гласът му остана сериозен.

— Не се шегувам. Просто ви разказвам някои от преданията и историите, свързани с Граала и кивота.

— Струва ми се, че кръвта наистина играе някаква роля във всичко това — вметна Яков. — Бъртън я споменава в ръкописа си, когато говори за вампирите. По време на изследванията ми в Четвърти отдел често попадах на разработки, свързани с човешката кръв. Говори се, че дълги години КГБ провеждал експерименти с кръв от различни източници, в които търсели определени щамове. Вече знаем, че нацистите са използвали кръв от един Водач, която инжектирали на някой от лидерите им — но с каква цел?

Търкот кимна.

— Дънкан вярваше, че Вернер фон Сеект е преживял толкова дълго само защото във вените му имаше останки от аирлианска кръв — дори след много години. — Той се обърна към Муалама. — Какво друго знаеш за Граала?

— Добре познати са келтските и артуриански легенди, свързани с него. Те обаче датират от времена преди появата на крал Артур. В едно келтско предание например се говори за Калдрон — или Граала от Оуен, даряващ неизчерпаеми познания на онези, които пият от него.

Казано е също, че Калдрон може да връща живота. Има и друга легенда, в която Граалът се свързва с копието на римския легионер Лонгиний — копието, с което е бил прободен Христос на кръста.

— Вече знаем, че в тази легенда има зрънце истина — кимна Яков. — Копието на съдбата се оказа поредният аирлиански артефакт.

— Значи сте съгласни с ръкописа — че Граалът и кивотът са също аирлиански артефакти? — попита Търкот.

Муалама кимна.

— Да, при това много могъщи, след като са предизвикали гражданска война и са на път да я подновят.

— И каква е функцията им?

— Виж, за това все още нямам отговор. Но всички легенди от различни източници са единодушни по въпроса, че Граалът — както и да изглежда в действителност — дарява здраве, мъдрост и безсмъртие на онези, които го притежават.

Търкот се замисли.

— Но ако Граалът е в черния Сфинкс с Лиза, имаме повече от една причина, за да я измъкнем оттам.

— Да, приятелю — съгласи се Яков, — само исках да проверя дали разсъждаваш с главата си. Защото това означава, че не тя е най-важното нещо там, макар сърцето да ти говори друго. Ако се наложи, трябва да спасяваме първо Граала, а сетне нея. Съгласен ли си?

Търкот погледна втрещено Яков, преглътна и излъга:

— Съгласен съм.

7.

Южният Пасифик

Високите десет метра вълни се удряха яростно в стоманения корпус на гигантския кораб и отстъпваха, без да го засегнат. По-дълъг от футболно игрище и по-висок от Емпайър стейтс билдинг, супертанкерът „Джар Вайкинг“ бе най-големият плавателен съд, конструиран в досегашната човешка история.

Една обиколка на главната палуба надхвърляше километър, а Йохан Веркуист вече приключваше шестата, когато приближаваше носа. Тичаше равномерно, без задъхване, отскачайки леко от металния под на палубата. За човек на седемдесет и шест години, с репутацията на третия богаташ в света, Йохан беше наистина в отлична форма. Всяко плаване на „Джар Вайкинг“ от нефтените полета до техните жадни за гориво потребители увеличаваше неговото богатство, но този път целта на пътуването беше различна.

Веркуист спря при носа и погледна назад. Мостикът беше на близо половин километър — точно четиристотин и петдесет метра — от него. Сините му очи огледаха стотината нещастници на палубата — стадото на Денисън, — които бързаха да се порадват на слънцето и свежия въздух, преди да ги свалят в трюма и да изкарат следващата смяна. Поне десет хиляди души бяха натикани в грамадното пространство под краката му. Преди да се захванат с тази работа, бяха продухали резервоарите, след което ги бяха преустроили в многоетажни жилищни помещения.

Йохан си бе поставил цел и я преследваше със същото усърдие, с каквото бе преследвал всички предишни цели в живота си — трябваше да я осъществи на всяка цена.

„Мисията“ бе тази, която го бе направила такъв, какъвто беше сега, и когато „Мисията“ — в лицето на Водача Денисън — искаше нещо в замяна, не му оставаше друго, освен да го изпълни безпрекословно. Пък и за какво повече да мечтае човек, постигнал всичко на този свят? Имаше за какво, разбира се, и Денисън го бе

размахал като морков пред носа на Веркуист. Възможността да му продължи живота. Денисън, естествено, не обясни как точно ще стане това, но дори самата идея запали ентузиазма на Веркуист.

Старецът присви очи, когато от групата се отделиха неколцина, облечени в еднакви кафяви дрехи и водени от самия Денисън. Върху лицето на Водача не се четеше нищо.

Следвайки инструкциите му, Веркуист бе разпоредил на капитана на кораба да качи на борда голяма група прогресивисти — хора, които вярваха, че бъдещето на човечеството е неразривно свързано с аирлианците — от различни пристанища в Близкия изток. На уговорените места ги очакваха параходи, фериботи, яхти и всякакви други съдове, натъпкани с вярващи.

Веркуист се обърна с гръб към мостика, пренебрегвайки приближаващия се Денисън, и се загледа в тъмносинята вода и далечния хоризонт. Крайната цел на пътуването — Великденският остров — вече беше близо. Там пътниците щяха да срещнат отредената им съдба — каквато и да бе тя. Раждаше се един нов свят и Веркуист предчувстваше, че в него „Мисията“ ще играе решаваща роля. И ако откарването на десет хиляди заблудени души, за сметка на милиони долари загуба от нереализирания транспорт на гориво, бе цената, която трябваше да заплати, той я смяташе за доста ниска. Особено ако бе вярно онова, което му обеща Денисън.

— Мистър Веркуист — гласът на Денисън бе безличен като изражението му. Веркуист бе чувал проповедите му обаче и знаеше, че в такива моменти той наистина съумяваше да завладее своята публика. И как иначе той и останалите Водачи щяха да прилъжат толкова много нещастници да зарежат всичко и да тръгнат към едно пълно с неизвестност бъдеще.

— Да?

— В трети отсек е избухнала епидемия от холера. — Денисън произнесе новината безгрижно, сякаш говореше за времето. — Там повечето пътници са пакистанци. Вероятно някой от тях е пренесъл заразата. И сега тя се разпространява.

Веркуист се намръщи. Намираха се далече от всякаква помощ.

— Бихме могли да повикаме по радиото... — поде той, но Денисън го прекъсна.

— С никого няма да се свързваме. Това не е решение.

— Но тук нямаме достатъчно лекарства, за да...

— Вече наредих да херметизират отсека.

— Искате да кажете — да го поставят под карантина.

— Херметизирахме го — повтори натъртено Денисън. — А сега кажете на капитана да го напълни с вода.

Веркуист се облеци, чудейки се дали събеседникът му говори сериозно, макар да съзнаваше, че е така.

— Не мисля, че капитанът ще се съгласи — рече той.

— Тогава го направете сам. Цялото е повече от някоя негова част. — Денисън се обърна и си тръгна, явно смяташе разговора за приключен.

Околностите на Великденския остров

Двумоторният хеликоптер СН-47 „Чинук“ се снижаваше плавно към повърхността на океана, на няколко километра северно от щита, заобикалящ Великденския остров. Задната рампа бе спусната и на платформата бе поставена надуваемата лодка, а до нея стояха в готовност Макгрю и Оливети. И двамата носеха водолазни костюми, а на лодката имаше резервни бутилки.

Търбухът на хеликоптера почти опря повърхността, а рампата разпени морето отзад. Оливети тласна лодката и тя се плъзна по рампата. Двамата мъже я последваха. Изкатериха се вътре и веднага запалиха извънбордовия двигател. След като се отдалечиха малко, вертолетът се издигна и пое обратно към „Стенис“.

Макгрю беше слаб и жилест, с мускули като въжета. Прякорът му беше *Попай* заради яките му ръце и склонността да се нахвърля срещу всеки с главата напред, без да мисли за последствията. Оливети бе едър, тих мъжага, с оредяла коса, с която той много се гордееше, независимо от плешивината, доминираща изпъкналото му теме.

— Готови, Попай? — попита той.

— Ама че шантава мисия — отвърна Макгрю, загледан към хоризонта, където трябваше да е Великденският остров. — Хайде да се захващаме.

Двамата разполагаха с толкова информация за онова, което ставаше на острова, колкото въобще бе известна на командването. Те

познаваха точното местоположение на трите вулкана — Рапа Паруку на изток, Рапа Ариа на северозапад и Рапа Кару на югозапад. И трите имаха езера в кратерите си, единствените източници на прясна вода на острова. Знаеха също така, че има само две подходящи за десант плажни ивици, останалата част от брега се състоеше от непристъпни скали. Тази, която бяха избрали, бе разположена от северната страна — точно до мястото, накъдето се беше насочил и „Вашингтон“, преди да изчезне. В този район би трябвало да се намира отворът под силовия щит. След като преминаха под него, първата им задача бе да проверят състоянието на „Вашингтон“. Следващото място, което трябваше да посетят, бе най-южно разположеният вулкан — Рапа Кару. С височина над триста и петдесет метра, той доминираше над тази част на острова и от него се откриваше великолепна гледка към международното летище. След като проверят ситуацията на летището, двамата щяха да се спуснат във вулкана, да намерят стража-компютър и Кели Рейнолдс — ако е още жива — и да разрушат извънземния обект.

Повече по навик Оливети сверяваше местонахождението им на глобалната позиционираща система, докато с другата ръка придържаше руля на малката лодка. Нямаше грешка в посоката. На хоризонта право пред тях вече се виждаше връхът на черния щит.

Платото Гиза

Лиза Дънкан усети хладен камък под бузата си. Тя отвори очи и видя, че лежи на пода. Болеше я главата и трябваше да мине известно време, преди да си спомни как се е озовала тук.

Дочу гласа на Сянката на Аспасия, който я викаше отново. Забеляза, че двете глави на Сфинкса се завъртяха, следователно някой бе влязъл в помещението. Лиза се надигна, мъчейки се да преодолее треперенето на краката си.

— Откри ли най-сетне, че ти липсва нещо? — попита Сянката на Аспасия.

— Открих, че кивотът съдържа историята на аирлианците на нашата планета.

— Миналото не е важно — рече Сянката. — Ти си като дете, което гледа в тъмното, не знае какво вижда там и не може да определи

дали това, което съзира, има някакво значение.

— Къде са камъните *тумин* и *урим*? — попита Дънкан.

— Много умно — одобри Сянката на Аспасия. — Тъкмо в момента ги издирвам и аз.

— Значи не знаеш къде са, така ли?

— На сигурно място — отвърна той. — Намират се в Негев.

— Израел?

— Много пъти са пренасяни, за последен път са били в едни етиопски монаси в манастир край езерото Танга. Но сега вече са на сигурно място, евреите ги държат в един бункер, където са и атомните им оръжия. Смята се за най-строго пазеното място на Земята. — Той я надари със зла усмивка. — Научих обаче, че мястото не било чак толкова сигурно.

— И ще ги вземеш?

— А след това ще се спазарим. Аз ще притежавам нещо, което ти трябва, ти също. Веднъж почти ги държах в ръце, но това беше много, много отдавна.

— Колко отдавна?

— Крача по тази земя отпреди да е започнала историята на човечеството.

— Как може да живееш толкова дълго? — попита Дънкан.

Сянката на Аспасия посочи слепоочието си.

— Това тук — познанията, опитът — живеят толкова дълго, колкото и Сянката. — Той се тупна по гърдите. — Само тялото, обвивката, притежава ограничен живот. Това го имам от четирийсет и пет години. Скоро ще настъпи време да се местя. И тази обвивка взе да се износва.

— Не разбирам.

Сянката на Аспасия извади изпод черното си расо окачен на верига амулет.

— Ето я същината на Аспасия — това съм аз. Нарича се *Ка*. Мисли го за нещо като устройство за записване на нечий живот, на всички спомени. Но то е много повече от това. Когато дойде време да се премествам, или да се преродя, както го наричате вие, ще отида в „Мисията“. Там тази *Ка-огърлица* ще получи цялата информация до последния ми час, а тялото ще бъде унищожено. С нейна помощ ще възродят съзнанието ми в ново тяло и животът ще започне отново.

- Щом можеш да го направиш, тогава защо ти е Граалът?
- Защото Граалът може много повече.
- Какво по-точно?
- Това не мога да ти кажа.

Зона 51

Докато скакалецът се отделяше от пода на хангара, Търкот се зае да изучава внимателно информацията за Силбъри Хил, събрана с помощта на Куин от различни източници. Веднага щом излязоха на открито, пилотът набра височина.

— Вярваш ли на Муалама? — попита го Яков.

— По тялото му има следи от изгаряне — отвърна Търкот.

— Но той не ни каза, че е бил Наблюдател, при това от доста време.

— Трябва ни пръстен от Наблюдател — заяви Търкот. — Ако в Силбъри не намерим подходящ обект, значи ни е лъгал.

— Имаш ли план? — попита Яков. Двамата бяха сами на борда, ако не броим първия и втория пилот.

— Още не.

— Какво ще кажеш да почукаме чинно на стената на хълма и да ги помолим да ни услужат с някой пръстен?

— Защо ти не го направиш? — тросна се Търкот.

— Приятелю, мисля, че заради дърветата не виждаш гората.

— Погледни — Търкот повдигна една снимка. — Виждаш ли ето тук, че в хълма има вдлъбнатина?

— Да — Яков пое снимката.

— Спомняш ли си, в Циан Лин имаше отвор колкото да влиза и да излиза скакалецът?

— Аха.

Търкот чукна с пръст по снимката.

— Ето от това място ще влезем и ние.

8.

Великденският остров

Като стари „тюлени“ Попай Макгрю и Оливети бяха виждали какви ли не чудеса по света — от публичните домове на Филипините, през яростния напор на тихоокеанския тайфун до северното сияние по бреговете на Аляска, но никога досега не се бяха изправяли срещу нещо, което да наподобява черната стена пред тях.

— Проклятие — произнесе лаконично Попай.

— Да, бе — Оливети плю през борда на лодката.

Попай вдигна кислородната бутилка и си я нагласи. След това провери дали оръжието и торбата с инструменти са на място.

— Готов ли си?

— Готов.

Попай направи последна проверка на местонахождението им. Бяха точно там, където трябваше да бъдат според предварителните планове. Той прибра позициониращото устройство в един непромокаем плик. Двата отвори на клапите между петте отделни секции на надуваемата лодка, накрая Попай отвъртя вентила и въздухът излетя навън със свистене. Сетне „тюлените“ нагласиха мундщците и маските си и се потопиха безшумно във водите на Пасифика. Изчакаха, докато надуваемата лодка се спихна, като я притискаха с ръце, за да ускорят процеса. Когато вътре остана съвсем малко въздух, те я завързаха за една малка шамандура, която на свой ред бе прикачена с дълго въже за пояса на Оливети. След това и двамата се потопиха.

И друг път бяха действали заедно и сега работеха в пълен синхрон. Насочиха се право към стената — водеше Попай, той държеше пред себе си навигационното устройство, а Оливети, който дърпаше на буксир лодката, го следваше отзад.

Попай забави, когато видя стената отпред, след това се обърна и се гмурна право надолу. Позабави малко скоростта, когато достигна дъното. Встрани от тях през пясъка и камънаците преминаваше

широка дия, сякаш коралите и скалите бяха изчегъртани от гигантски пръст. Попай се насочи към дията и я последва. Когато наближиха още повече стената, той забеляза, че под нея дията е оставила дълбока близо метър цепнатина. Попай погледна през рамо — Оливети тъкмо се бе спуснал на дъното и придърпваше лодката. Нямаше съмнение, че отворът е достатъчен, за да преминат оттатък.

Попай заплува напред, но толкова ниско, че коремът му допираше в дъното. След няколко секунди се завъртя с лице нагоре и продължи така, докато премина оттатък. Оливети го последва, като тикаше спуснатата лодка пред себе си. Попай я подхвана, издърпа я и неговият колега се промуши след нея.

Попай сграбчи Оливети за рамото и му посочи напред. Там, точно на границата на видимостта, се издигаше голяма и тъмна стена, заровена в дъното на залива. Корпусът на „Вашингтон“. Щръкналата нагоре кърма се полюшваше съвсем лекичко. Когато се приближиха, забелязаха, че целият корпус е покрит от тънък черен слой, който мърдаше, сякаш бе жив. „Тюлените“ имаха известна представа за това как точно е бил превзет корабът и затова не изпитваха никакво желание да се приближат.

Попай посочи с палец нагоре. Оливети кимна и допря една малка бутилка с въглероден двуокис до вентила на лодката. Докато се издигаха, надуваемата лодка бавно се раздуваше. Когато стигнаха повърхността, тя отново бе готова за употреба.

Попай подаде глава над водата и премигна. Грамадният корпус на „Вашингтон“ засенчваше всичко пред него. Но имаше някаква промяна в кораба. Попай беше прекарал доста време на борда на самолетносачи от класа „Нимиц“ и не се съмняваше в първоначалното си впечатление. Той огледа кораба от носа до кърмата, търсейки видими различия.

Първото, което се набиваше в очи, бе липсата на каквото и да било движение по палубата. Нямаше и следа от екипажа. Призрачен кораб, който бавно се полюшваше в плитчините край брега. Но скоро забеляза и друго. Променен бе силуетът на мостика, където бяха монтирани различните радарни устройства и комуникационни антени. Обърнатият към брега нос бе смачкан и пробит, но докато го разглеждаше, той бе готов да се закълне, че в момента по него текат ремонтни работи — пробойната се затваряше бавно, сантиметър по

сантиметър, въпреки че и там не се забелязваха никакви хора. Докато наблюдаваше попадналия в невидими, могъщи и със сигурност злонамерени ръце самолетоносач, Попай почувства, че по гърба му преминават ледени тръпки.

Той насочи поглед към острова. Шестте статуи на моаи продължаваха да съзерцават морето. Попай се претърколи на борда на лодката и Оливети го последва. Намираха се на около километър от самолетоносача. Оливети запали извънбордовия двигател и те извиха на запад, за да заобиколят острова от тази страна. Първата част от мисията им беше приключила, макар че и двамата не знаеха какво точно да кажат в докладите си.

Циан Лин, Китай

Главният тунел се разшири дотолкова, че светлините на фенерите, които носеха Лексина и другарите ѝ, вече не стигаха стените му. Съдейки по ехото от стъпките им в каменния под, намираха се в просторно помещение.

Забелязала тънък сноп светлина малко над нивото на погледа ѝ, Лексина замръзна. Светлината се усили, озарявайки пещерата, в която бяха попаднали. Кухината беше широка към петстотин метра и дълга осемстотин, а таванът, където сияещата сфера сега бе достигнала пълната си мощ, се издигаше на стотина метра над тях. Стените бяха от гладко шлифована скала, подът сякаш бе полиран. Но именно центърът на отсрещната стена привлече вниманието на Лексина и на другите членове на *Онези, които чакат*.

В стената бе вградена златна порта, покрита с надписи и рисунки. Вратите ѝ, високи по петдесет метра, бяха достойни за божество. Лексина, Коридан, Елек и Гергор бяха привлечени към тях като пеперуда към пламък. Те спряха пред портите, очаровани от размерите и богатата им украса. Върху златната повърхност личаха старорунически знаци и китайски йероглифи.

— Ето го символът на Ши Хуанчжоу — посочи Елек, — първия император на Китай.

Но Лексина бе открила нещо далеч по-важно сред руническите надписи.

— Зад тези порти са Артад и хората му, те чакат да бъдат пробудени!

— Как да ги отворим? — попита Коридаан, който винаги бе най-практичният от групата.

Лексина продължи да превежда староруническия надпис и намери отговора малко по-надолу.

— Това... — тя посочи Копието на съдбата — се поставя тук. — Тя пъкна върха на острието в един отвор на височината на погледа, точно в цепнатината, където се срещаха двете порти. Мястото, което сочеше, бе обковано с б'джа, черния аирлиански метал.

Тя притисна копието навътре и усети как острието му се плъзва в гладкия канал. Когато върхът опря в дъното на отвора, отстъпи назад и зачака. Портите сякаш се озариха от вътрешна светлина, а златото в кръга около отвора с копието започна бързо да почернява и този кръг се разширяваше. Когато и двете порти почерняха, разнесе се оглушително скърцане, сякаш самият метал протестираше. Сетне цепнатината взе да се разширява и портите се плъзнаха навън, а копието остана да стърчи в отвора.

Зона 51

Професор Муалама натисна комбинацията от *контрол* и *д* и погледна към екрана на компютъра, който се изпълни с думи. Обърна се, когато в залата влезе Че Лу.

— Какво ново? — попита го тя.

— Много интересни неща — Муалама посочи екрана.

РЪКОПИСЪТ НА БЪРТЪН: ВТОРА ГЛАВА

След разрушаването на Атлантида, отлитането на Аспасия и изчезването на Артад, Наблюдателите решили, че светът най-сетне се е освободил от намесата на тези същества от звездите. Оказа се, че са сгрешили.

Неколцина Водачи заминали за Близкия изток и там основали организация, наречена „Мисията“. По-късно,

някъде около девет хиляди години преди Христа, в Египет се появили богове, които наричали себе си *нетеру*. Сред тях най-известни били Озирис и Изида. С течение на времето Наблюдателите научили, че тези нови богове са само поредната разновидност на Водачите, които носели *Ка-огърлиците* на Аспасия и останалите аирлианци, явявайки се техни Сенки на Земята, чието предназначение било да подготвят завръщането им. Те принадлежали към орден, който стоял над ордена на Водачите, защото имали достъп до спомените на аирлианците.

А сега за устройството, което наричат *Ка-огърлица*. На староегипетски *Ка* означава душа, или дух. Символът за нея е две протегнати молитвено ръце. Виждал съм този знак върху стени или статуи, като например статуята на Хор Аубри от тринайсета династия.

Разговарял съм с много учени за произхода на *Ка*, но изглежда има още много да се научи по този въпрос. Според специалистите *Ка* е нещо повече от душата. Става въпрос вероятно за живителната сила, един доста интересен термин, ако се замислим върху него. Според някои легенди двуглавият бог Хнум е притежавал няколко такива огърлици, всяка от които му е придавала различна душевност. *Ка* се появява на бял свят заедно с раждането на човека, а думите *да отидеш при нечие Ка*, означават, че той е умрял, а неговото *Ка* се е преродило.

Хему-ка са жреци, които подпомагали процеса на предаване, или прераждане на *Ка*. Каджи ми разказваше подобни неща за аирлианците, но също и за *Онези*, които не са родени от жена и *Онези*, които чакат. В историята, която ще ви разкажа, често се срещат същества и от двете страни, наричащи себе си *сенки* на аирлианци. По какъв начин са дошли на този свят аз не зная. Истината е обаче, че не са били родени по естествен път.

Първата епоха на египетската цивилизация е била епохата на аирлианското управление. Когато Наблюдателите събрали тези тревожни сведения, между тях избухнал спор — дали трябва да се намесят и да

преустановят царуването на извънземните, или да останат верни на правилата си. Оказало се също, че тази шепа Сенки Водачи не се опитвали нито да завладеят, нито да разширяват своята империя. За доста дълъг период от време замислите им оставали забулени в тайна.

Струва ми се, дълго време сред Наблюдателите се ширело неизказаното мнение, че не са в състояние да предприемат каквото и да било срещу Сенките Водачи, които си осигурили лоялността на Водачите жреци, а чрез тях — на цялото население.

В продължение на няколко хиляди години Египет се радвал на мир и просперитет — дотогава, докато народът почитал Сенките Водачи в техните нови роли на богове.

Благодарение на Аспасия Граалът бил спасен от потъващата Атлантида и пренесен в Египет заедно с други аирлиански предмети и една машина страж, употребявана за трансформирането на хора във Водачи. Имало и друга машина, използвали я, за да прехвърлят съзнанията на аирлианци в човешки тела чрез Ка-огърлицата, която им осигурявала безсмъртие.

Описаха ми стража като златиста или червена пирамида, с височина между един и десет метра, което ме кара да мисля, че съществува повече от един страж и че те са разположени на различни места по света. В Южна Америка почти се добрах до един от тях, но за това по-късно.

Що се отнася до *Ка-машината*, тя несъмнено била най-строго пазената тайна на Водачите. Където е тя, там е и „Мисията“. В продължение на много години е била в Гиза — Акерското плато, както го наричали Сенките Водачи. Известно е, че под тяхно ръководство под платото били прокопани дълги тунели. Залата на познанието, също пренесена от Атлантида преди потопяването на континента, била скрита под един от каменните сфинксове. Работниците, използвани за преместването ѝ, се заклевали да пазят тайна под страх от смъртно наказание. Сигурно

затова днешните учени знаят толкова малко за Сфинкса и подземните съоръжения.

Съществували планове за построяването на нови сгради в околностите на Сфинкса, но те не били осъществени до края на епохата на *нетеру*.

Както вече веднъж се случило в Атлантида, появили се противници, които можели да се възправят срещу Сенките богове. *Нетеру* се радвали на господството си дотогава, докато съсредоточавали дейността си в региона. Но около четири хиляди години преди Христа кой знае защо им хрумвало да разширят своята империя. И тогава в Северен Египет се появили двама от *Онези*, които чакат и се представили за богове, чийто имена са Нептис и Сет. Избухнала гражданска война. В началото *Онези*, които чакат имали надмощие, дори успели да убият Изида и Озирис и останалите *нетеру*, като по такъв начин сложили край на епохата на тяхното управление. Но *Онези*, които чакат не съумели да се измъкнат навреме и на свой ред били погубени от верните последователи на *нетеру*, водени от Водач на име Хор.

Това събитие ознаменува началото на втората епоха на египетската цивилизация, времето на последователите на Хор, който бил Водач, а не Сянка.

Докато ставали тези събития в Египет, Наблюдателите се опитвали да открият местонахождението на „Мисията“ и *Онези*, които чакат. Доколкото успях да събера данни, Наблюдателите подозирали, че *Онези*, които чакат разполагат със секретна база в Африка, достатъчно близо, за да следят събитията в Египет и да държат под око „Мисията“, която тогава също се намирала в този регион. Като човек, скитал се надлъж и нашир из тези земи и не открил нищо подозрително, мога да ви уверя, че базата наистина е била скрита добре.

Дълги години Наблюдателите я търсели. Повечето от тези, които участвали в издирването, изчезнали безследно.

— Интересно — бе първият коментар на Че Лу. — Чела съм доста научни статии, посветени на въпроса, дали преди фараоните е имало и други царства в Египет. Дори опитни египтолози не могат да обяснят как изведнъж в тази страна се е появило напълно завършено царство, което така и не прогресирало през следващите няколко хиляди години.

— Това все още не ни казва къде точно е „Мисията“ — отбеляза Муалама, — нито Граалът.

— Но затова пък доказва, че в Гиза е имало главен страж-компютър — отвърна Че Лу. — И потвърждава съобщението, което ни прати Кели Рейнолдс от Великденския остров. Ако успеем да открием този главен страж, ще се сдобием с контрол върху всички останали стражи. А това е важен коз.

— Стига, разбира се, все още да е там — рече Муалама. — Защото става въпрос за събития отпреди дванайсет хиляди години. Много неща са се променили оттогава.

— Тази аирлианска база, която се споменава — подхвана Че Лу. — Мисля, че имам нещо, което може да ни помогне. Нейбингър бе преписал една страница със старорунически символи, смяташе, че това са координатите на всички аирлиански бази. Опитите му да дешифрира информацията обаче удариха на камък. Според мен грешката му беше, че използваше нашата десетична система при разкодирането, докато аирлианската бройна система е по-скоро дванайсетична. Опитах с новата система и май се получи нещо, но така и нямах възможност да сверя новите данни с картата.

— Може би някой тук би могъл да ти помогне — обнадежди се Муалама. Той прелисти документа. — Ето това вече наистина ще ти се стори интересно.

Щом Аспасия е оставил някои от хората си да скитат по Земята под формата на Сенки, а те на свой ред се опитвали да възстановят величието на Атлантида в Египет, какво е предприел на свой ред Артад? Къде са отишли неговите хора?

С течение на времето открих отговора и на този въпрос — разхвърлян из различни древни ръкописи, които

изучавах внимателно в продължение на много години.

Китай.

Не съм имал възможност да пътувам до тази далечна страна и всичко, което зная, е събрано от свитъците на Наблюдателите и от писмени истории, които успях да открия на различни странни места.

Според Наблюдателите в Западен Китай в периода около 9000 години преди Христа живели „бели хора“ — вероятно става въпрос за малка група на *Онези, които чакат*.

Около пет хиляди години преди Христовото раждане местното население започнало да се преселва по поречието на Жълтата река. Това станало възможно, тъй като се появили два нови, непознати дотогава фактора — земеделието и скотовъдството. Склонен съм да вярвам, че тези нови познания били придобити не без участието на „Мисията“ и на *Онези, които чакат*.

Както и в Египет, китайската цивилизация възникнала и достигнала пълен разцвет за удивително кратко време. Първият император — истински мит за историците, но неоспорим факт от записките на Наблюдателите — се наричал Ши Хуанчжоу. Известен е също под названията Жълтият император или Велият император. Смятали го още за *Поднебесен син*. Твърди се, че той е откривателят на китайската писменост, но учените, които се занимават с този период, сочат високата степен на усъвършенстване на йероглифите, което предполага, че произхождат от друга, по-древна писменост — вероятно староруническото писмо, идещо от Атлантида.

Ши Хуанчжоу — също така „открил“ математиката. Интересно е да се отбележи, че първата бройна система в Китай се основавала на числото шест.

Според архивите на Наблюдателите Ши Хуанчжоу бил Сянка на Артад, или може би самият той.

Империята на Ши Хуанчжоу тъкмо се изправяла на крака, когато се наложило да отразяват първото нападение на „Мисията“. Една императрица на име Чи Ю — Водачка

според записките на Наблюдателите — го атакувала от юг. В една китайска легенда се описва сражението, станало при Жиолу. По време на битката Чи Ю яздела дракон, който изпуснал гъста мъгла над бойното поле, но Ши Хуанчжоу съумял да изведе войските си от мъглата и спечелил победа, използвайки своята „снабдена с компас колесница“.

Чи Ю загинала, а драконът бил взет в плен, но Ши Хуанчжоу бил принуден да остави управлението на страната в ръцете на простосмъртните, точно както се случило в Египет. Той предал също така плановете за построяването на грандиозно съоръжение — Великата китайска стена, и строежът ѝ бил започнат от първия китайски император от небожествен произход. Не зная защо е била построена тази стена, макар мнозина да я смятат за защитно съоръжение срещу набезите на варварите от север, осигурило на Китай покой за известно време.

Друго събитие от голям интерес за мен има своето място в по-късната история на Китай. Смята се, че Артад е бил погребан в голяма гробница, оборудвана с много защитни съоръжения, която се намира някъде в западните части на Китай. Съществувал специален ключ за проникване в тази гробница, който — според легендата — щял да бъде използван преди завръщането на Ши Хуанчжоу.

Изглежда през седмото столетие след Христа е правен сериозен опит за плякосване на гробницата. Наблюдателите, които трябвало да я държат под око, съобщават, че грабителите били заловени от войници на императора. За да избегне възможността някой друг да се добере до най-долното ниво на гробницата, императорът наредил ключът да бъде изнесен извън границите на Китай. Този ключ имал формата на копие и бил държан в продълговат черен калъф. Заедно с него потеглил и друг черен метален сандък, чието съдържание остава неизвестно.

Китайците изпратили тези два свещени предмета с грамадна морска експедиция, водена от адмирал Чинг Хо. Маршрутът на експедицията пресичал Индокитай, за да се насочи към Близкия изток.

— Силата и ключът — каза Че Лу. — Ето какво са означавали онези надписи, открити от Дънкан и Търкот в Етиопия. На китайски.

— Силата е рубинената сфера, която Търкот използва, за да разруши флота на Аспасия — добави Муалама. — А Копието на съдбата е било у Чинг Хо. Питам се как накрая е попаднало в ръцете на нацистите?

— Мои колеги откриха мумифицирани тела в Западен Китай — заразказва Че Лу. — Съдейки по анатомичните белези, те са на хора от индоевропейската раса. Докладът им беше иззет, а находката — запазена в тайна. Наредиха ни да не разпространяваме информацията за откритието. Властимащите в Пекин не желяеха да се разчуе, че великата китайска раса може да е произлязла от белия човек.

— Или че цялата китайска история е била манипулирана от аирлианците. Задава се война и всяка страна ще решава за себе си каква позиция да заеме. Ако питаш мен, не бива да се вярва нито на едните, нито на другите.

— Артад не е причинил никакво зло на моята страна — възрази Че Лу. — Дори е помагал за развитието ѝ.

— Уверена ли си в това?

Че Лу погледна замислено Муалама.

— А ти вярваш ли на всяка дума, написана от този твой Бъртън?

— Няма причини да не му вярвам.

— Но и няма причини за обратното, нали?

— Защо Бъртън ще лъже?

— Защо лъжат хората? — отвърна с въпрос Че Лу. — За да защитят своята кауза.

— И каква кауза е защитавал Бъртън?

— Предстои да открием отговора на този въпрос — замислено произнесе Че Лу. Тя се изправи и закрачи из стаята, а Муалама я проследи с черните си очи.

Ейвбъри, Англия

При полет с максимална скорост скакалецът пресече Атлантика за по-малко от час, но когато наближиха Ейвбъри, се наложи да забавят темпото. Търкот вече различаваше през очилата за нощно виждане очертанията на скалните фигури, заобикалящи мястото — монолити, вдигнати от древните жители на тази земя, най-вероятно като предупреждение да не се доближава Силбъри Хил, също както моите охраняваха брега на Великденския остров.

Поглеждайки право напред, Търкот можеше да види тъмния масив на хълма, който се издигаше като конус наред равното поле. Като се вземеха предвид гладките, равни страни, нямаше никакво съмнение в изкуствения му произход.

— Готов ли си? — обърна се той към руснака. Яков повдигна рамене.

— Не. Но това няма да те спре.

— Хващаме първия, когото срещнем вътре, и му вземаме пръстена. Проста работа.

— Проста работа — повтори Яков. — Нищо никога не е просто.

Намираха се на около половин километър от Силбъри Хил и продължаваха да се приближават със същата скорост. Търкот се захвана да закопчава презрамките, като проверяваше всяка карабина. Яков се зае със същото.

Пилотът закова скакалеца точно над вдлъбнатината на западната стена, която бе на трийсетина метра под тях. Търкот огледа района, но не забеляза никакви следи от нежелано присъствие. Най-близките светлини идеха от една къща на няколко километра по-нататък. Вдлъбнатината в хълма бе малко по-голяма от размерите на скакалеца, което съвпаднаше с идеята на Търкот, че произходът ѝ е като на тази в Циан Лин.

Предният ръб на скакалеца докосна хълма. Сега въпросът бе кое ще надвие — дали непреодолимата сила или неподвижният обект. Пръстите на пилота бягаха по контролните прибори. Откакто видя колко незначителни са пораженията върху един скакалец след сблъсък със земята, Търкот се изпълни с безгранична вяра в издръжливостта на извънземния летателен уред.

Пилотът използваше предния ръб на скакалеца, като гигантска лопата, с която разравяше склона. Реки от пръст и камъни потекоха надолу, образувайки купчини в основата. Разнесе се оглушително стържене и пилотът спря за момент, за да провери какво го е причинило. Изпод земята се бе показала тясна метална ивица.

— Аирлианците — произнесе Търкот.

— Скоро ще разберем — рече Яков. — Мисля, че ако има някой вътре, трябва вече да е чул почукването ни.

Търкот сви рамене.

— И какво могат да направят?

Пилотът отново нагласи скакалеца така, че предният ръб да опре в склона. След това увеличи мощността. И да имаше някаква надпревара на невидими сили, тя протичаше безшумно.

— Не поддава — отбеляза Търкот, загледан напред.

— Виж там! — руснакът посочи надясно. От мрака бе изплувал ландроувър със загасени фарове.

— Бягат като плъхове от потъващ кораб — засмя се Търкот. — Карай след тях — нареди той на пилота.

Скакалецът застигна с лекота ландроувъра, който продължаваше да се носи в мрака със загасени фарове. Търкот следеше движенията му през очилата за нощно виждане.

— Сега какво? — попита Яков. — Скоро ще стигнат града.

— Приземи се върху него — нареди Търкот.

— Какво? — подскочи пилотът, който не вярваше на ушите си.

— Изравни се с него и се спусни. Ако не спре, притисни го към земята.

— Майк... — Яков постави ръка на рамото на Търкот.

— Те взривиха совалката — рече Търкот. — Опитаха се да убият Муалама. Те първи започнаха тази игра и сега тя ще свърши.

Пилотът задмина ландроувъра, след това се обърна и се снижи над пътя, докато краищата на скакалеца започнаха да секат върховете на дърветата от двете страни, сякаш бяха кибритени клечки.

Шофьорът на ландроувъра натисна рязко спирачки, когато видя сребристия диск отпред, след това включи на задна. Предният ръб на скакалеца бе точно над покрива на колата, когато пилотът снижи още височината на полета. Металните подпори на покрива изскърцаха и колата замря, прикована към разкаляния път.

Търкот вече се катереше по стълбичката. Подаде се през люка, плъзна се по външната страна на скакалеца и скочи върху предния капак на ландроувъра, стиснал готовия за стрелба автомат. В колата имаше двама души, замаяни от удара и притиснати от въздушните възглавници. Търкот се претърколи от капака на земята и дръпна дръжката на шофьорската врата. След това измъкна замаяния водач и опря дулото на автомата в шията му. Почти веднага зърна големия лъщящ пръстен на ръката му. Вече се готвеше да натисне спусъка, когато Яков го спря, като сложи едрата си ръка на рамото му.

— Вземи само пръстена — произнесе той. — Нали за това дойдохме?

Търкот се пресегна и задърпа пръстена. В този момент противникът дойде на себе си и сви ръката си в юмрук. Търкот реагира мигновено и стисна с яките си пръсти лакътния нерв под свивката на ръката. Мъжът простена болезнено и отпусна хватка. Неговият спътник отвори отсрещната врата, но Яков стреля предупредително и го накара да се спотаи.

— Идвай! — Яков вече се бе покатерил на ръба на Скакалеца и му подаваше ръка. Търкот стисна пръстите му и в същия момент скакалецът започна да се издига. Двамата изтичаха до люка и се пъгнаха вътре. Когато още замаяният Наблюдател се изправи, вече бяха високо във въздуха.

9.

*Димона,
пустинята Неgev, Израел*

Симон Шерев вярваше в светостта на държавата Израел много повече, отколкото в Бога. За петдесет и две години служба в Мосад той бе участвал в безброй тайни операции и бе воювал в четири войни. Беше убивал мъже, жени и деца, когато дългът го изискваше, за да постигне целта, а целта неизменно бе да се запази светостта и неприкосновеността на държавата.

Шерев беше реалист, човек, който си дава сметка, че живее в свят на насилие. Свят, където властта и силата бяха всичко. Нищо друго нямаше значение. Когато беше дете, баща му му бе разказал историята на Архимед, прочутия гръцки учен, който заявил, че ще премести земното кълбо, ако само му дадат опорна точка и достатъчно дълъг лост. Шерев не забрави този урок. Не забрави също, че макар Архимед да е бил прочут учен, накрая загинал от меч на обикновен римски войник. Идеите никога не бяха достатъчни, за да оцелееш.

Кабинетът на Шерев се намираше на най-горния етаж на административната сграда в базата Димона, буквално върху фактора, който осигуряваше силата и неприкосновеността на държавата Израел — две дузини ядрени глави, прибрани на безопасно място в подземен бункер на около километър дълбочина. Съществуването на тези бойни глави бе „тайна“, известна на всички правителства. На времето Шерев участваше в групата, чиято цел бе да „пусне“ информация за бомбите — в края на краищата, какъв смисъл да притежаваш толкова смъртоносни заряди, ако никой не знае за тях. Именно атомните глави бяха причината — ако се изключи натискът на американското правителство — Саддам Хюсеин да не насочи танковете си към Ерусалим. Сега Шерев бе натоварен със задачата да се грижи за сигурността на тези двама и четири бойни глави. Макар и безумец, Саддам Хюсеин можеше да разпознае лоста и опорната точка, дори когато са под формата на свръхмощни атомни заряди. Понякога Шерев

си мислеше, че човек може да се разбере по-лесно е такива като Хюсеин — те знаеха какво е сила и кога трябва да ѝ се подчиняват.

Подземният комплекс под атомната електроцентрала съдържаше също архивите на държавата Израел. Тук бяха на по-сигурно място, отколкото в Ерусалим — близо до центъра на всички събития и до йорданската граница.

Но ето че сега Шерев бе изправен пред решаването на важен въпрос, повдигнат от седналия срещу него човек. Въпросът бе свързан с архивите. Хашер Лекур бе политик с власт и тежест, член на парламента, водач на дясното крило. Фактът, че бе получил разрешение за достъп до строго секретни материали, които се съхраняваха в Димона, говореше сам по себе си за неговите връзки.

— Не разбирам — подхвърли Шерев. — Какво толкова важно има в тези два камъка — *тумин* и *урим*?

— Те ще ни помогнат да се отървем от един голям проблем.

— Какъв проблем? — попита Шерев.

— Хюсеин.

— Как?

— Даваме на един човек камъните, а той ще се погрижи Хюсеин да умре. Това е сделката.

— И кога ще стане това?

— Вече се работи по въпроса.

— Но откъде сте толкова сигурен, че вашият човек ще изпълни своята част от споразумението?

— Това е негова работа — отвърна Лекур. — Той е човек с големи способности.

— Кой е този човек?

— Не мога да ви кажа това.

— Защо му трябва камъните?

— Това не е наша грижа.

— Моя грижа е — поправи го Шерев. — Аз отговарям за архивите.

Лекур сплете пръсти.

— Сделката е направена. Премиерът я одобри преди два часа.

— Сключили сте сделка, без дори да знаете какво давате, така ли?

Багдад, Ирак

Подаването на сводката от разузнаването бе рутинна дейност, но от времето на Войната в залива времето и мястото се меняха непрестанно, за да не могат западните разузнавателни служби да засекаат местонахождението на президента.

В продължение на близо триста подобни срещи Фарик Хасид седеше неизменно на едно и също място. Фарик произхождаше от племето тикрит — от същото село, в което бе роден и Саддам Хюсеин, и тъкмо този факт му осигуряваше отговорния пост съветник по разузнаването. Като шеф на разузнавателния отдел Фарик се бе научил отдавна да напипва в докладите си точния баланс между действителните сведения и онова, което президентът би желал да чуе. Той съсредоточаваше повече усилия в издирването на вътрешни противници на режима, отколкото на външни врагове — в края на краищата какво повече би могъл да направи светът на Ирак, след онова, което вече му бе сторил?

Фарик се ядоса, когато неговият адютант, глупав младеж от същото село и син на негов стар приятел, влезе в стаята точно когато той трябваше да докладва.

Хасид се облегна назад и адютантът прошепна в ухото му:

— Търсят ви по телефона.

Хасид тъкмо се готвеше да го отпрати гневно, когато замръзна, чул следващите думи:

— Съобщение от човек на име Ал-Иблис. Този, който се обажда, знаеше паролата.

Хасид преглътна мъчително, надявайки се сърцето му да затупти отново. Той се изправи колкото се може по-незабелязано и последва адютанта към вратата. Когато излязоха, младежът му подаде мобилния телефон.

— Ало?

— Ал-Иблис се нуждае от помощта ти. — Гласът отсреща бе студен и безизразен.

— Потвърдете, че се обаждате от името на Ал-Иблис.

— *Тарк.*

Думата удари Хасид в гърдите като нож.

— Фана.

Втората кодова дума бе като завъртане на нож. Триста проклетия! Човекът отсреща наистина говореше от името на Ал-Иблис.

Не без усилие Хасид накара устните си да се размърдат.

— Какво се иска от мен?

Нареждането бе кратко и ясно. Когато човекът отсреща приключи, Хасид не чувстваше нито една фибра от тялото си. Целият беше изтръпнал.

— Изпълнявай — чу той в слушалката и връзката беше прекъсната.

Хасид набра бавно номера, който му бяха дали. Отсреща му отговориха на английски.

— Името ми е Фарик Хасид. Аз съм шеф на иракската разузнавателна служба. Не затваряйте телефона. Това, което ще чуете, си заслужава изгубеното време, уверявам ви.

Гласът настоя за потвърждение дали това не е някаква шега. Хасид не каза нищо, пхна телефона, без да го изключва, в джоба на куртката си и погледна намръщено своя адютант.

— Свободен си — нареди той и се върна при вратата на заседателната стая. Отвори я, влезе и тръгна покрай столовете, докато останалите присъстващи се питаха какви ли важни новини са го принудили да излезе навън по време на срещата.

Хасид приближи другия край на масата, където президентът се беше облегнал назад, очаквайки да чуе доклада му. Шефът на разузнаването не чувстваше нищо. Намираще се в някакво странно състояние отвъд всякакви усещания, отвъд самия живот. Той вдигна лявата си ръка, сякаш имаше да каже нещо важно и същевременно измъкна с дясната пистолета от кобура. Очите на Саддам Хюсеин се разшириха и рунтавите му вежди подскочиха уплашено, когато дулото на пистолета се изравни с лицето му. Хасид натисна спусъка и на бузата на президента цъфна една червена розичка. Хасид продължи да стреля, докато лицето на Саддам Хюсеин стана неузнаваемо.

— Саддам Хюсеин е мъртъв! — извика Хасид на английски, след това опря още топлата цев в слепоочието си и натисна спусъка. В стаята цареше хаос.

*Димона,
пустинята Негев, Израел*

Лекур погледна часовника си и посочи телевизора в ъгъла на кабинета.

— Включете Си Ен Ен.

— Защо?

— Ще видите.

Шерев изпръхтя ядосано. Не обичаше да му нареждат, още повече в неговия кабинет, но въпреки това натисна копчето на дистанционното. Беше часът за новини. Водещата новина се оказа убийството на Саддам Хюсеин, при това от шефа на неговата разузнавателна служба. Това бе станало само преди няколко минути. Телевизионната агенция дори разполагаше със запис от телефонна връзка, на който се чуваха изстрели, уплашени викове и глас, който обявява на английски, че Саддам Хюсеин е мъртъв.

— Как е станало? — попита Шерев, извърнат към Лекур. Зачуди се откъде в Си Ен Ен са получили толкова бързо сведенията. Дали пък всичко не беше само някаква измама?

— Казах ви, че връзките на моя човек се простират надалече. Той изпълни своята част от сделката, сега ние трябва да изпълним нашата. Наредете да донесат камъните.

Шерев се облегна назад във фотьойла.

— Камъните са били изследвани неколkokратно от наши учени. Произходът им не е естествен. Разбирате ли какво значи това? — той не дочака отговор. — Изработени са много отдавна. Сега вече знаем кой ги е направил — аирлианците. От КИСПП изпратиха запитвания до всички страни за подобни артефакти. Разбира се, и други като нас отговориха отрицателно. А сега искате от мен да предам тези камъни на някакъв мистериозен човек?

— А на вас за какво са ви? — попита Лекур. — Какво друго ще направите с тях, освен да ги държите заключени в някой сейф? — Политикът поклати глава. — Ще им се кланяте ли? Каква безсмислица. Не ме интересуват никакви аирлианци. Това, което ме вълнува, е безопасността на моята страна, а най-голямата заплаха за тази безопасност току-що беше премахната. Тези камъни са дребна цена за

онова, което получихме в замяна. Не ме интересува за какво са му притрябвали на партньора ни в тази сделка. За нас бяха безполезни, но ето че сега свършиха работа.

Шерев продължаваше да се двоуми. Той си даваше сметка за значението на убийството на Саддам Хюсеин. Близо две десетилетия Мосад правеше подобни опити без никакъв успех. Също и американците. Цялата могъща коалиция от най-силните нации на света не бе в състояние да премахне тази най-голяма заплаха за стабилността на региона. А ето, сега тя вече не съществуваше.

Шерев реши да погледне на този въпрос и от друга страна. Ако човекът на Лекур може да се добере до Саддам Хюсеин, значи той има достъп до всекиго. В това се криеше наистина страшна заплаха, чиито мащаби, според Шерев, Лекур въобще не осъзнаваше.

— Моите помощници ще ви отведат в архива — каза рязко той, завъртя фотъйола и се загледа в пустинята. Вратата зад него се затвори. Едва тогава Шерев се обърна, вдигна телефона и набра номера на щаба на Мосад.

Зона 51

— Какво има? — Че Лу тъкмо бе влязла в залата и забеляза, че Муалама е зареял поглед в тавана.

Чернокожият учен я погледна стреснато. Той се наведе напред и чукна с пръст по ръкописа.

— Бъртън е открил истината за Нгоро-нгоро.

Че Лу се настани срещу него.

— Забелязах, че никой не те попита за какво си отговарял, докато си бил Наблюдател. За кратера ли беше?

Муалама кимна.

— Нали ти казах, че ние бяхме втори ешелон Наблюдатели, вербувани от *уаджетите*. Струва ми се, че онези първи Наблюдатели никога не са вярвали на групата, която дойде след тях. Сега вече разбирам — той посочи екрана — защо никога не ме потърсиха, нито пък баща ми, нито който и да било преди нас.

— Какво искаш да кажеш? — попита Че Лу.

— Ами нали все пак вършихме някаква работа — Муалама поклати глава. — По-добре го прочети сама.

РЪКОПИСЪТ НА БЪРТЪН: ТРЕТА ГЛАВА

Водачите последователи на Хор управлявали Египет в продължение на хиляди години. Каменният сфинкс се превърнал в загадка за народа на тази страна, а истинната причина за неговото съществуване — да сочи точното място на Залата на познанието, която се намирала под него — била забравена. Никой, разбира се, не забравил боговете, но те станали мит, религия, а не реални действащи лица, каквито били в началото. По същия начин, по който в наши дни гледаме на легендата за Атлантида.

Мирът обаче не просъществувал дълго. Дошло време за *Онези, които чакат* да пристъпят към действие и когато го направили, реакцията на Аспасия била жестока и смъртоносна. Видях с очите си резултата от нея.

С течение на времето Наблюдателите открили местонахождението на тяхната база. Намирала се в планините на Източна Африка, близо до два върха, наречени Белите сестри. В началото си мислех, че става въпрос за Лунните планини, или Рувензори, които аз също търсех дълго време — това са легендарни планини, за които се смята, че макар да лежат на екватора, са покрити със сняг през цялата година.

Но веднъж на стената на една стара църква в Сомалия видях изображение на два високи, заснежени върха. Единият несъмнено беше Килиманджаро, най-високият от всички африкански върхове. Другият обаче беше истинска загадка, защото макар около Килиманджаро да има и други върхове, никой от тях не може да му съперничи по височина, докато на рисунката двата върха изглеждаха еднакво високи. Ето защо аз поех на юг, към планинската земя, като взех със себе си и свитъците.

От единия свитък узнах, че около три хиляди и двеста години преди Христа някакъв Наблюдател тръгнал на пътешествие към същите тези места. Бил заинтригуван от разказа на друг пътешественик, който дошъл по течението на река Нил със странна история за метална гора, израснала край висока планина. Този разказ бил наистина чудноват, най-вече заради описанието на черния метал, който несъмнено бил *б'джа*. Мога да си представя трудностите на онова пътешествие, след като почти четири хиляди години по-късно аз се изправях срещу наистина неописуеми пречки. Наблюдателят прекосил Европа, посетил Близкия изток и от там дошъл в Египет. Водачите последователи на Хор все още били на власт в тази страна, но той успял да я прекоси безпрепятствено с помощта на местни Наблюдатели. Следвайки източния африкански бряг, стигнал удобно място, откъдето да свие към вътрешността на континента. Не след дълго, след като преживял много лишения, най-сетне видял Белите сестри. Единият връх бил Килиманджаро, покрит със сняг на хоризонта. Скоро зърнал малко по на запад още един връх — същия, в подножието на който трябвало да е базата и черната метална гора.

Не зная дали „Мисията“ е научила по някакъв начин за това пътешествие. Доколкото имам представа, и двете страни разполагали с шпиони в противниковия лагер, които при необходимост или по различни други причини обменяли информация. Или може би в „Мисията“ са знаели за онова, което става в базата на *Онези, които чакат*.

Така или иначе, разказът на пътешественика за съдбата, сполетяла онази планина, напълно потвърждава слуховете. От голямо разстояние Наблюдателят забелязал върху северния склон голяма черна мрежа, наподобяваща паяжина. Грамадни метални чудовища щъкали вътре из тази мрежа и продължавали строежа. За тези чудовища съм срещал и други писмени документи — те очевидно се

подчинявали на заповедите на аирлианците и на техните последователи.

Наблюдателят описал широк кръг на север и се притаил, наблюдавайки онова, което става по склоновете, с надежда да схване смисъла му.

През втората седмица, откакто бил там, се случило нещо много странно. Във въздуха се появила една малка сфера, сияеща със златиста светлина. И в други свои записки Наблюдателите съобщават да са я виждали. Тези сфери също са инструмент на аирлианците. Сферата направила кръг над планината и изчезнала.

Два дена по-късно от небето се спуснали кораби. Девет продълговати и черни тела, заострени като ножове. Те също били направени от б'джа, свещения метал. Лъчи от златиста светлина бликнали от носовете на корабите и се забили в планинските склонове под тях.

Върхът на планината избухнал. Макар да се намирал на много километри, Наблюдателят бил повален от въздушната вълна и успял само да забележи, че небето почерняло от дим и пепел. Корабите си тръгнали, ала агонията на планината продължила. Нагорещена до червено кипяща земя изригвала от останките ѝ.

Виждал съм резултата от това нападение. Когато посетих планината, наричана някога Белите сестри, видях под Килиманджаро гигантски кратер. Сега го наричат кратера Нгоро-нгоро. Само половината от планината и този кратер са останали днес.

Каквото и да са били намислили *Онези*, които чакат, аирлианците се разправили с тях жестоко и безкомпромисно.

— Моето семейство е било вербувано от този Наблюдател да държи под око планината и останките от базата — обясни Муалама. — Но не ни разкриха причината. Наредиха ни само да наблюдаваме и да водим записки.

— Сигурно все нещо е оцеляло от тази база — рече Че Лу.

— Възможно е, но нито аз, нито някой друг от семейството ми е забелязал нещо.

— Правилно си постъпил, като си напуснал Наблюдателите — кимна Че Лу.

— Не съм ги напуснал — възрази Муалама. — Аз ги предадох. Ами ако те са прави? Ако пътят, който са избрали и следват от толкова време, е правилният път? Да са неутрални. Да не поддържат нито Артад, нито Аспасия. Ако е така, значи аз съм най-големият предател, след като разкрих на Търкот щаба на Наблюдателите.

— Мисля, че надценяваш ролята си и подценяваш тази на Наблюдателите — подметна Че Лу.

— Може би — сви рамене Муалама.

— Добре ли си? — попита го тя и посочи ухото му.

Муалама вдигна ръка и го докосна. По пръстите му имаше кръв.

— Трябва да е някаква инфекция от Африка. Много неприятно, но се търпи.

Великденският остров

Попай Макгрю усети, че коремът му стърже в пясъка. Той се отпусна на дъното и бавно надникна над водата. Нищо не помръдваше на брега. Статуите от тази страна бяха обърнати навътре. Зачуди се защо моаите на отгатышния бряг гледат към морето, а тези — към вътрешността.

— Проклятие — промърмори Попай. Имаше нещо в тези мрачни, зловещи фигури, което събуждаше древни страхове. Усети тръпки, също както като дете, когато понякога ходеха до гробищата.

Бяха оставили надуваемата лодка на около петстотин метра от брега, малко след като преодоляха силовия щит, и там я закотвиха на дъното. Подводният път покрай западния бряг се оказа неохраняван. Нищо не помръдваше сред назъбените скали, които се издигаха като стена над морето.

Оливети го следваше отблизо. Попай почувства леко дръпване, докато партньорът му сваляше плавниците. След това Оливети изпълзя до него и леко встрани. Попай му върна услугата и на свой ред дръпна

един след друг двата плавника. Оливети погледна през рамо и Попай му кимна.

Двамата „тюлени“ се изправиха едновременно и затичаха навътре. Спряха до основата на най-близкия моаи и прибраха плавниците си в раниците.

Попай погледна към склона на вулкана.

— Готов ли си?

— Откак се помня.

Платото Гиза

Дънкан осъзна, че ръцете ѝ треперят, докато прикачваше жиците от кивота към короната. Все още я болеше главата от предишния подобен опит, но изкушението бе твърде силно. Тя свърза и трите клеми, след това си постави короната на главата.

Веднага почувства, че вече не е в *Залата на познанието*. Намираше се в голямо затворено пространство. Подът беше от черен метал. Сводестите стени се събираха на стотина метра над главата ѝ. Наоколо се виждаха скакалци, положени в метални люлки. Общо осемнадесет на брой.

Вече знаеше, че е в хангара на кораба-майка. Наоколо се движеха аирлианци, които подготвяха скакалците и товареха екипировка. Тя видя и кивота върху една количка. Един аирлианец донесе Граала и го положи вътре. След това изтика количката с кивота при близкия скакалец. Аирлианецът се отнасяше към кивота като към част от екипировката, а не като към свещен предмет.

Вниманието ѝ бе привлечено към една от стените на хангара, където се разтвори голяма двойна врата. През отвора се виждаше корабът-майка, увиснал на около два километра височина над повърхността на планетата. Скакалците един по един започнаха да напускат хангара, поели към своите цели. Като погледна надолу, Дънкан забеляза само водна шир във всички посоки. Един космически кораб от типа „хищен нокът“ премина между кораба-майка и хангара.

Имаше нещо в тази гледка, което пробуди силно безпокойство в душата ѝ, нещо, което не беше наред.

Дънкан потрепери, почувствала нетърпима болка в главата си. Тя сграбчи короната и я смъкна. Чувстваше се изстискана до краен предел. Постави короната на земята, седна и се облегна на кивота. Очите ѝ се затвориха и тя се унесе. Точно преди да заспи, през ума ѝ отново премина картината, която беше видяла. „Хищният нокът“ летеше право към хоризонта и слънцето се отразяваше в металния му корпус — но не това, осъзна тя, бе причината за безпокойството ѝ.

В небето имаше две слънца: едното голямо — това, което видя в началото, а другото — по-малко и червеникаво.

10.

Зона 51

Майор Куин трябваше да подтичва, за да се движи редом с Търкот, докато двамата пресичаха хангара към асансьора.

— Взе ли пръстен?

Търкот го вдигна пред очите му и попита на свой ред.

— А ти с какво ще ме зарадваш?

Яков вървеше отзад и слушаше разговора.

— Събрах нова група, която ще ви помага на платото.

— Кой?

— Смесен състав от Специалните части и „тюлени“, има и няколко космонавти. Вече са тук.

Търкот внезапно смени посоката и те се приближиха към близкия ъгъл на Първи хангар, където имаше преградени помещения. Куин избърза напред и отвори вратата. На стената бе залепена сателитна снимка голям формат, а под нея — карта на района, върху която бяха набодени разноцветни маркери. Няколко души с черни комбинезони стояха пред картата и сравняваха данните от сателитната фотография с координатите на същите места.

Един от тях, едър мъж с гладко обръсната глава и големи черни мустаци, се извърна при звука от отварянето на вратата. Той пръв се приближи към тях.

— Лейтенант Грейвс — представи се мъжът и козирува.

Търкот върна поздрава и протегна ръка.

— Майк Търкот.

Грейвс кимна.

— Чух, че ще навестим едни извънземни гадини, заради които загинаха нашите момчета. Тук всички са доброволци и са готови на всичко, за да им сритат задниците.

Търкот, който много пъти по време на кариерата си в Специалните части бе участвал в подобни обсъждания, се чувстваше като у дома си. Трябваше да се обмислят поставените задачи и

начините за тяхното изпълнение, като се вземат предвид данните от разузнаването.

— Последния път, когато бяхме там — намеси се Яков, — нещата не минаха никак добре.

Грейвс се намръщи и Търкот побърза да му представи руснака.

— Открихте ли нещо за подземната река? — попита Търкот.

Куин посочи няколко от сателитните снимки.

— Това са изображения от КХ-14, който изследва от орбита този район и подпомага със сателитна информация нашите войски в Синай. Имам едно приятелче в Агенцията за национална сигурност, което се съгласи да направи спектрофотографски анализ на района на Гиза и близкото поречие на Нил.

— Търсим подземна река, която да свързва Нил с Гиза — обясни Търкот.

Куин не се забави нито за миг. Той чукна няколко клавиша и на екрана се появи разноцветно изображение.

— Това е високочувствително термално изображение — Куин си намести очилата и посочи с пръст. — Ето тук. Виждате ли разликата? Нещо се отделя от западния бряг на реката. Брегът на същото място е с различен цвят, след това аномалията прави отклонение до Гиза и отново се връща в Нил. Това е вашата подземна река.

— Но как тъй досега никой не я е открил? — попита Търкот.

Куин се засмя.

— Тези снимки са строго секретни. Нима очакваш да ги дадем ей така на някого? А и досега не сме имали стратегически интереси в този район на света.

Търкот плъзна пръст по снимката, проследявайки едва забележимата промяна в температурата на бреговата ивица на мястото, където в реката се вливаше по-студената вода.

— Ето откъде ще проникнем — промърмори той.

— Какво предлагаш? — попита го Грейвс.

Търкот взе един маркер и очерта мястото, където подземната река се отделяше от Нил, на два километра под платото Гиза.

— Пускат ни право във водата ето тук. След това влизаме в тунела.

— Със скакалец ли? — поинтересува се Грейвс. Търкот вече бе претеглил всички възможности, докато се връщаха от Англия.

— Скакалецът не е подходящ за подобна операция. Ще го вземем до Израел, за да спестим време, но след това ще прибегнем до конвенционални средства.

— Наредих на два МЦ-130 да се преместят от Германия в Израел, за да са на ваше разположение — докладва майор Куин.

МЦ-130 е специално модифициран вариант на военно-транспортния самолет С-130, оборудван да лети при всякакви атмосферни условия на ниски височини, под обхвата на радара. Търкот чукна с пръст по картата.

— Ще летим ниско, с височина под сто метра и ще скочим с парашути за приводняване.

— С водолазни костюми ли? — попита Грейвс. — А защо не използваме тези, с които сме тренирали? — Той посочи стената, където бяха окачени няколко черни скафандъра, като застинала армия от киборги.

— Тактическите костюми? — попита Търкот.

— Какви са тези? — намеси се Яков.

— Това са тактически бойни скафандри за приложение в космоса — обясни Грейвс. — Всеки от тях е напълно херметичен. — Той погледна към Търкот. — Ако тръгнем с тях, ще трябва да преминете обучаваща програма за работа. Ще ви отнеме само два часа. Освен това, ще имате възможност да ги видите в действие, което е...

Търкот го прекъсна.

— Те ще ни дадат известно предимство, нали?

— О, да — отвърна усмихнато Грейвс. — Много предимства. Ще бъдем по-добре въоръжени, ще имаме висока точност на поразяване на целите, благодарение на вградената прицелна система. Освен това костюмите са снабдени с рециклатор на въздуха, така че можем да проникнем направо под вода.

— И ти смяташ, че ще мога бързо да се науча да оперирам с тях, така ли?

— Да, сър.

— Чудесна идея!

Грейвс се обърна към картата.

— След като навлезем в отклонението, имате ли представа накъде ще се движим?

Търкот посочи мястото, където се намираше Големият сфинкс.

— Целта ни е точно под тази точка.

— Реката стига ли дотам? — попита Грейвс.

— Не точно — призна Търкот, припомнил си ръкописа на Бъртън. — Надяваме се да съберем още информация, преди да се озовем в района. Разполагаме с описание на маршрута от мястото, където Бъртън е попаднал в шахтата. Тази шахта се пресича с подземната река. — Търкот предаде накратко преживелиците на Бъртън. — Ако мерките му са верни и разстоянието действително е сто и шейсет стъпки, или сто метра, ще имаме приблизителна представа за местоположението на секретните врати.

— И пръстенът ще ни помогне да ги отворим, така ли? — поинтересува се Грейвс.

Вместо отговор Търкот бръкна в джоба и извади пръстена.

— А откъде ще излезем? — попита Грейвс. Търкот очакваше този въпрос.

— Ще ни приберат хеликоптери от нашите умиротворителни сили в Синай — обясни той. — Най-близката позиция е в Сауткемп. Но трябва да сме отново в реката, готови за евакуация, преди зазоряване. Ако закъснеем, забравете за вертолетите. Чака ни дълга разходка.

— Разбрано — кимна отсечено Грейвс.

— А Великденският остров? — попита Яков. — Циан Лин? Какво става там?

— Да се върнем в заседателната зала, тогава ще го обсъждаме — предложи Търкот. Той тупна Грейвс по рамото. — Подгответе новия план. А също и моя скафандър. — Откачи една от сателитните снимки на платото Гиза и я взе със себе си.

— Разбрано, сър.

Търкот, Яков и Куин се насочиха към асансьора.

— А-а, сър?... — обади се Куин.

— Да?

— Открихме един интересен материал от папките с руски архиви, които донесохте.

— И какъв е той?

Куин разтвори папката.

— Става въпрос за файл, където се съдържа снимката на планината Арарат... и за издирването на Ноевия ковчег. Хитлер

изпратил групи по целия свят да търсят мястото, където стигнал ковчегът. Планината Арарат е едно от тези предполагаеми места.

— И намерили ли са го?

— Изглежда че не.

— Защо въобще са търсели Ноевия ковчег? — попита Търкот.

— Може би и той, като всички останали предмети от легендите, е бил нещо друго — подхвърли Яков.

— Какво още имаше там? — попита Търкот, докато изучаваше снимката на Нил, опитвайки се да запамети по-важните ориентири. Куин затвори папката. Държеше още една, до която не бяха стигнали. Той се поколеба, пъхнал пръсти между кориците.

— Е? — подкани го Търкот, когато стигнаха асансьора.

— Порових се из секретните документи на ЦРУ, да видя дали ще открия нещо интересно за Наблюдателите — за да ви помогна в намирането на пръстен. Там пък попаднах на препратки към... — той направи пауза.

— Към други файлове? — подсказа му Търкот и си погледна часовника.

— По-скоро един списък — отвърна Куин. — Списък на хора, които в ЦРУ смятали да държат под наблюдение, тъй като ги подозират във връзки с „Мисията“, Наблюдателите или *Онези, които чакат*. Сигурно си даваш сметка, че са го съставили в съкратени срокове, след всички събития от последно време.

— Е, и? — попита Търкот, заинтригуван от въведението на Куин. Вратите на асансьора се разтвориха и те влязоха.

— Вътре беше и името на доктор Дънкан.

— По подозрения за какво? — подскочи Търкот.

— Просто, че подлежи на по-обстойно разследване.

— Защо?

— Не зная.

Търкот пристъпи към по-дребния майор. Яков положи ръка на рамото му.

— Спокойно, приятелю.

— Това са глупости — заговори Търкот. — Работил съм с тези клоуни... те не могат да... — той млъкна. — Сега имаме по-важна работа.

Докато вървяха към заседателната зала, Куин хвърли на Яков въпросителен поглед. Руснакът само вдигна рамене.

Великденският остров

Попай Макгрю оглеждаше внимателно международното летище на острова, докато Оливети заснимаше картината с миниатюрна цифрова камера.

— Проклет да съм — изруга Попай.

Фактът, че Оливети не отвърна, говореше сам по себе си за впечатлението, което му бе направила сцената под тях.

Странна сбирщина от хора и екипировка се виждаха навсякъде из летището и прилежащите му райони. Грамадни шестокраки машини местеха тежки детайли, докато хората вървяха, сякаш са хипнотизирани. Покрай пистата бяха подредени самолети, свалени от борда на „Вашингтон“, които се намираха в различна степен на разглобяване или преоборудване.

— Нещо не е наред с тези хора — промърмори Оливети.

Попай оглеждаше района с бинокъл, като се стараеше да не пропуска нито една подробност. На по-късата самолетна площадка се бе събрала неголяма групичка хора, а един от роботите се въртеше около тях и ги пръскаше с нещо.

Виждаше се входът на тунела, който водеше към стража-компютър. Отпред стоеше на пост цял отряд морски пехотинци, въоръжени с М-16. Попай нагласи фокуса. Лицата на мъжете бяха безизразни, но ръцете им стискаха здраво оръжието.

— Какво, по дяволите, става тук? — промърмори Попай. По време на подготовката за мисията бяха чели доклада за прогресивистите от рибарския траулер, които били поръсени с нещо от някакъв черен облак. Попай свали бинокъла и разтърка чело, размазвайки камуфлажната боя.

Оливети чакаше търпеливо.

— Кратерът — каза Попай.

Оливети дори не кимна, само се наведе и метна на гърба раницата, която съдържаше различна екипировка и кислородните

бутилки. Двамата обърнаха гръб на летището и поеха по склона на Рапа Кару.

Тялото на Кели Рейнолдс се сгърчи. Съзнанието ѝ постепенно се проясняваше. Нямаше представа колко време бе изминало. За миг ѝ се стори, че си е у дома, в Нашвил, и че се излежава в леглото.

Сладкото видение изчезна, изблъскано от поредната каскада информация, пратена от стража. Вече знаеше къде е, не знаеше само какво търси тук. И колко време бе минало?

Тя спря за момент безумния бяг на мислите си. Какво я беше пробудило? Потоците от информация продължаваха да я заливат, все едно че се опитваше да намери малка вълничка сред кипящата вода.

Въпреки това продължаваше да опитва.

Когато стигнаха ръба на кратера, двамата „тюлени“ бяха плувнали в пот, но въпреки това дишаха равномерно. Бяха изкачвали безчислен брой височини по време на подготовките. На петдесетина метра под тях повърхността на езерото изглеждаше съвършено гладка. Дори не спряха, а веднага започнаха да се спускат надолу.

Само след няколко минути стигнаха водата. Оставиха раниците, сложиха си отново бутилките и се гмурнаха.

Уповавайки се на информацията, която бяха получили при подготовката за мисията, те започнаха да претърсват дъното за подводен тунел и съвсем скоро го откриха. Приблжиха се към входа, ориентирайки се пипнешком в почти непрогледния мрак. Той не ги притесняваше, защото и друг път бяха плували в тъмнина.

Кели Рейнолдс откри какво бе привлякло вниманието на стража. Една от жените, пристигнала с пътниците на „Южна звезда“ от третата вълна заразени с нановируса, бе забелязала нещо да проблясва горе на склона на Рапа Кару. Жената, бивша медицинска сестра от Австралия, нямаше никаква представа за откритието. Тя продължи да изпълнява поставената ѝ задача.

Но стражът, който притежаваше капацитет за два милиарда операции в секунда, бе реагирал по друг начин. Само след три секунди събитието си бе пробilo път през множество нива, достигайки зоната на непосредствено внимание. Нито един от нановирусните роби нямаше работа на склона. Нито пък някой от роботите.

Заклучението на стража бе, че горе ставаше нещо извън плановете.

Стражът не знаеше какво може да е то, нито пък Кели. Но той реагира мигновено.

Двамата „тюлени“ се насочиха към малката точица светлина. С приближаването им светлината се усилваше и само след минута те изплуваха в някаква пещера. Светлината идваше от една сияеща сфера на тавана. „Тюлените“ доплуваха до една скална издатина и излязоха от водата. В стената пред тях бе прокопан тунел. Двамата заредиха оръжията си и навлязоха в него. Подът под краката им се издигна, след това ходникът изви надясно. Беше озарен от прилепнали към стените светещи ленти.

Не след дълго двамата се озоваха в пещера, висока и широка стотина метра. Стените ѝ бяха от скала, освен отсрещната, която бе облицована с черен метал и в основата ѝ проблясваха разноцветни командни пултове. Мъжете втренчиха очи в средата на пещерата. Там, върху една от стените, до основата на висока седем-осем метра златна пирамида, се виждаше прилепено женско тяло. Близко до нея в пода бе прокопан отвор с равни краища, който бълваше постоянен поток от миниатюрни роботи.

Чантата на рамото на Оливети съдържаше мощен експлозив. Той вече по навик изчисляваше количеството, което ще му е необходимо, за да вдигне във въздуха пирамидата.

Двамата мъже се сепнаха и завъртяха дулата на своите оръжия, когато нещо помръдна отдясно. От сенките се показва малко момче, облечено с кафяви дрехи.

Кели Рейнолдс видя двамата „тюлени“ през „погледа“ на стража. Помъчи се да отвори очи, да си възвърне контрола над устата и

дробовете. Искаше да поеме дъх и да извика предупредително.

— Как си, момче? — попита го Попай Макгрю.

Не последва отговор. Момчето продължаваше да се приближава и сега бе само на пет-шест метра. Беше бледо и мършаво, като призрачна фигура под трепкащото осветление в пещерата.

— Как се озова тук? — подхвърли му Попай, който още не смееше да свали пръст от спусъка на автомата. Очите му се стрелкаха между момчето и облегнатата на пирамидата жена.

— Родителите ми... — произнесе момчето пресипнало. — Моля ви, помогнете ми... — то протегна ръце, като продължаваше да върви към тях.

— Къде са твоите родители?

— Машината... — прошепна момчето, сякаш пирамидата можеше да ги чуе. То продължаваше да протяга ръчички и Оливети инстинктивно свали оръжието и му подаде ръка.

Пръстите им се допряха и в същия миг Оливети изруга, почувствал остро опарване, което сякаш прониза цялата му нервна система. Ръката на момчето бе като фуния, през която потокът от нановируси се изсипваше върху дланта на Оливети, пробиваше кожата и проникваше в кръвоносните му съдове.

— Разкарай го от мен! — Оливети пусна оръжието и се опита да се освободи от хватката на момчето със свободната си ръка.

Попай държеше момчето на прицел и пръстът му опираше спусъка.

— Хайде, махни го! — Оливети се завъртя и вдигна момчето във въздуха, но то остана вкопчено в него.

Оливети усещаше дланта си като прогорена с киселина. Под кожата му нещо мърдаше и се движеше непрестанно. Момчето го пусна и се извърна към Попай, фиксирайки го с мъртвешкия си поглед.

Едва сега Макгрю дръпна спусъка и повали момчето с един дълъг откос. Тъмни, кървави петна се разляха по пода на пещерата, в тях ясно личаха черни точици, които се насочиха право към Попай — нановирусът търсеше следващата си жертва. Оливети падна на колене и опря юмруци в слепоочията си.

— Бягай! — разнесе се отпаднал глас.

Оливети се обърна изненадан. Гласът принадлежеше... на жената до пирамидата.

— БЯГАЙ!

Попай се извърна и побягна обратно по коридора, по който беше дошъл.

Циан Лин

Грамадните порти бяха широко отворени, но светлината от подземната кухня не беше в състояние да разреде тъмната завеса отвъд вратата. Сякаш самият въздух бе изгубил способността да пропуска през себе си светлината. Една непроницаема стена от мрак.

— Какво е това? — попита Гергор.

— Не зная — завъртя изненадано глава Лексина.

Гергор пристъпи напред и протегна ръка към черната стена.

— Не го прави! — заповяда му Лексина, но Гергор не ѝ обърна внимание. Върховете на пръстите му докоснаха стената и той се обърна към нея.

— Не е твърдо. Поддава. Има и... — на лицето му се изписа изненада, която бързо се смени с изражение на ужас, когато черното покривало около ръката му стана яркочервено, разпростря се нагоре и светкавично го обгърна. Той изпищя и кожата му се разпадна.

След две секунди от Гергор не бе останало нищо, освен изпепелена купчинка от дрехите му. Черната стена отново бе идеално гладка.

Лексина приклепна и разрови купчинката останки. Изправи се, след като намери и прибора Ка-огърлицата.

11.

Зона 51

Проверката на екипировката е неразделна част от подготовката на всяка специална операция, а в този случай бе още по-важна, тъй като използваното оборудване щеше да е от съвсем ново поколение. Търкот и хората на Грейвс бяха в тренажора. Търкот се триеше с хавлия, след като току-що бе преминал през мъчителната процедура по вземането на мярка за новия скафандър.

Всички налични скафандри в тренажорната преминаваха проверка от страна на техниците от космическия център. Костюмите бяха черни на цвят, външният им пласт бе от керамично подсилена полимерна тъкан, която осигуряваше защита дори от 7,62-милиметрово стрелково оръжие. Под бронята нещата ставаха още по-сложни. Тук имаше плочки от йонно-полимерна метална смес, захранвани с акумулаторни батерии, които придаваха допълнителна сила на движенията при носене.

Вътрешният слой бе напълно херметизиран и прилепваше плътно към кожата. Скафандърът бе конструиран за приложение в космическото пространство. В раницата на гърба имаше компютър, координиращ действията на различните системи, и въздушно-рециклиращ апарат, позволяващ да се използва един и същи филтриран и пречистен кислород в продължение на дванайсет часа. При работа в нормална среда отгоре се отваряше една клапа, откъдето бе възможно да постъпват свежи газове.

Всъщност шлемът бе най-модерният елемент. Той нямаше визьор, само камера. Плоското екранче от вътрешната стена показваше панорама от околната среда. Освен предната камера, по скафандъра бяха разположени още няколко камери, насочени под различни ъгли — нагоре, надолу и назад. Бяха необходими, тъй като притиснатото от скафандъра тяло бе с ограничена подвижност.

Търкот таеше известни съмнения относно произхода на технологията, използвана за конструирането на тези костюми.

Момчетата от техническия отдел твърдяха, че са разработки на ВВС. Шлемът бе оборудван и с ПГВ — пряк гласов вход, който позволяваше да се подават команди директно на компютъра. Втората програма се наричаше визуално-свързан въздушно-преносим симулатор. Екранът на скафандъра не само предаваше изображение от външните камери, но можеше да го обогати с допълнителна информация — например точното местонахождение на намиращия се вътре, когато разполагаше със сателитна връзка.

— Страшничко, а? — подсмихна се Грейвс.

Потапянето в черната вана, където след това добавиха бързовтвърдяваща се пяна, за да получат точните размери на тялото му, бяха наистина досадна и неприятна процедура за Търкот. Най-лошото беше, че трябваше да остане неподвижен известно време, докато потвърдят взетите мерки.

— Ами оръжията? — попита Майк.

Грейвс го отведе при една маса.

— Разполагаме с някои нещица, подходящи за подобни случаи. Това е МК-98. Изстрелва проектили с обеднен уран. Използва кинетично задвижване.

Оръжието наподобяваше чук, но с тръба вместо дръжка и ръкохватка на другия край. Беше изработено от черен лъскав метал.

— Може да се прикачва към ръкава на скафандъра или да се води стрелба от свободна позиция — обясняваше Грейвс, докато пъхаше дългия петнайсет сантиметра цилиндър в патронника. — Ще опиташ ли?

Търкот вдигна тежкото оръжие и го насочи през отворените врати на хангара към пустинята.

— Има лазерен мерник — подсказа Грейвс, — включва се с активиране на главния енергоизточник. Ето тук е копчето. Когато носиш скафандъра, върху екрана се появява мишената — точността на поразяване е стопроцентова.

Търкот завъртя оръжието и се прицели в една малка затревена купчина край площадката. Натисна спусъка. Нямаше откат, само рязко изщракване. Купчината се превърна в облак прах.

— Пробива всякаква броня — увери го Грейвс. — Пълнителят е цилиндричен и побира десет заряда. Когато дръпнеш спусъка, се освобождава пружина. Цевта е с електромагнитен баланс и проектилът

лети точно по средата, без да допира стените, така не губи скорост и винаги улучва. Ето защо трябва да включиш главния енергоизточник — той задейства въртенето на цилиндъра и създаването на полето. — Стреля със същата бързина, с която дърпаш спусъка, което за съжаление не винаги е достатъчно. Някъде по един изстрел в секунда. Управлението му е значително улеснено, когато е включен към адаптера на тактическия скафандър. Разполагаме също и с Модел-99. — Той посочи друго оръжие, което доста приличаше на първото. — Единствената разлика е, че този стреля с далеч по-силни експлозиви. По-добър е от гранатомета М-203 и много по-точен. Като си припомним и факта, че костюмът издържа на стрелба с куршуми до 7,62 мм, мисля, че разполагаме със солидни преимущества пред врага.

Търкот също остана доволен.

— Свръзка?

— Интегрирана обезопасена сателитна връзка.

— А с останалите членове на групата?

— УКВ.

Това ограничаваше възможностите до пряка видимост. По-добре от нищо, рече си Майк.

— А сега да те запозная с управлението на скафандъра — предложи Грейвс.

Два етажа по-долу, в заседателната зала на Куба, Лари Кинсейд не отделяше поглед от компютърния екран, показващ директно изображение през телескопа „Хабъл“ на марсианската повърхност. Куин бе успял да извървка допълнително време за работа с телескопа, но Кинсейд имаше предчувствието, че скоро ще ги изключат.

Насочвани от марсианския страж-компютър, грамадните роботи бяха започнали да изравят нещо изпод повърхността. Нещо, разрушено един Господ знае кога и затрупано със скални отломъци. Изображението не беше достатъчно ясно, за да се определи какъв е предметът и с какво се занимават роботите. Всичко, което се виждаше, бе паяжина от черен метал. И тя помръдваше.

Кинсейд разглеждаше замислено изображението. Какво, по дяволите, ставаше сега? Той написа на екрана няколко команди и ги

изпрати до „Хабъл“. Искаше да наблюдава ставащото колкото се може по-дълго.

Кинсейд разрови отрупаните на бюрото му документи и откри разпечатката на превода на Бъртъновия ръкопис, направен от Муалама. Беше си спомнил, че в разказа на някогашния Наблюдател за посещението на Нгоро-нгоро също се споменаваше черна мрежа, която била конструирана върху склона на планината, преди да бъде разрушена.

Той взе една снимка от Лицето на Сидония и се загледа в онова, което роботите разравяха. Наистина приличаше на черна мрежа.

Циан Лин, Китай

— Движи се — посочи Елек, но Лексина не му обърна внимание веднага.

— Какво се движи? — попита след малко.

— Стената — Елек посочи останките от дрехите на Гергор.

Лексина не разбра веднага какво има предвид, но след това забеляза, че разстоянието между дрехите и стената не е същото.

— Отмества се назад, много бавно — добави Елек.

Лексина почувства нарастващо вълнение. Всичко щеше да е наред, важното беше да не прибързват. Тя погледна към проблясващата черна повърхност. Скоро това, което търсеха, щеше да е тяхно.

Великденският остров

Още един самолет се движеше по летището, разположено на другия край на света. Един Ф-14 „Томкет“ достигна края на страничната площадка и зави бавно към пистата. В кабината седеше човек, но той не беше пилот. Избран бе напосоки от хилядите опитни екземпляри в експеримента с нановируса. От него се изискваше да натиска копчетата по команда от стража. Извънземният компютър щеше да управлява самолета.

Спирачките бяха освободени с рязко дръпване и изстребителят започна да набира скорост по пистата. Използвайки информация,

изтеглена директно от главния компютър на Флотския летателен център, стражът се придържаше към точната процедура и колелата на Ф-14 се отлепиха от настилката на около осемстотин метра от края на пистата. Носът му се насочи нагоре, а от соплата блъвнаха пламъците на задействаната допълнителна тяга. Самолетът се отправи към вътрешната извивка на черния щит и вече го приближаваше, когато стражът започна остър десен завой над брега на острова.

Прекалено рязко. Корпусът се извъртя и самолетът се плъзна встрани. Стражът направи опит да компенсира погрешната маневра и почти успя да овладее самолета, но в този момент двигателят заглъхна и машината започна да пада като камък. Мъжът в кабината следеше с невиждащ взор бясно приближаващата се към него земна повърхност, долепил ръце до тялото си. Дори не направи опит да катапултира.

Изстребителят се блъсна в западния склон на Рапа Кару и планината се разтърси от мощната експлозия.

Само след няколко минути около пламтящите останки се бяха събрали цял рой нанороботи. Веднага щом пожарът поутихне, те щяха да се пръснат сред обгорелите части, да ги отнесат обратно и да построят нов изстребител. Човекът беше изгубен безвъзвратно, но компютърът разполагаше с достатъчно хора в резерв.

Стражът анализира информацията от полета и нанесе корекции в програмата за управление.

На летището за полет се готвеше поредният Ф-14.

На триста километра северно капитан Робинет, командващ Оперативна група 79, разглеждаше сателитните снимки, изпратени от флотското командване на Пърл Харбър. В средата на всяка от тях се виждаше гигантски танкер, зад който оставаше дълга, разпенена следа.

— Идентификация? — попита той свързочния офицер капитан Лески.

Лески надникна в един справочник.

— Това е „Джар Вайкинг“. Водоизместимост 564 763 тона.

Робинет подсвири.

— Местонахождение?

— На двеста и осемдесет километра западно от Великденския остров, курс право към острова, скорост осемнадесет възела. — Лески

почака няколко секунди. — Да подготвим ли превантивен удар?

— Ако това нещо е заредено с нефт, имате ли представа каква екологична катастрофа ще предизвикаме? — Робинет отново се наведе над снимките. На палубата се виждаха дребни точици. Следващата фотография бе в по-едър план и на нея вместо точици имаше хора. Люковете бяха отворени. — Не кара нефт. Пълен е с хора. — Робинет вдигна глава. — Свържете се с Пърл Харбър и ги попитайте как да процедирам.

— Да, сър — Лески се надигна.

— Какво става с „тюлените“?

— Нищо ново, сър.

Попай Макгрю беше в центъра на езерото, изпълващо Рапа Кару. Беше изплувал на повърхността преди половин час — време, достатъчно да се изкатери до ръба на кратера и да слезе на брега, стига да бе опитал. Но това, което видя, когато се появи на повърхността, го накара да се откаже от намерението си. По ръба на кратера имаше хора. Стотици на брой. Всички гледаха надолу към него с безжизнените си очи. Попай вече знаеше какво ще се случи, ако се опита да се покатери на брега. Нямаше достатъчно амуниции, за да ги застреля. Освен това, един „тюлен“ никога не изоставя другаря си.

Не му оставаше нищо друго, освен да чака продължението, за което вече се досещаше.

Усети, че една ръка го докосва по крака и започва да го дърпа надолу. Вече беше извадил пистолета. Завъртя се, гмурна се и зърна пред себе си бледото размито петно на лицето на Оливети. Той го дърпаше към себе си.

Попай Макгрю опря дулото в челото на „тюлена“.

— Съжалявам, приятелю.

Поколеба се, преди да дръпне спусъка, поглеждайки в очите своя другар. В този момент нановирусът се прехвърли върху ръката му и нахлу в кръвоносната система.

Последната съзнателна мисъл на Макгрю бе, че е провалил мисията, своя приятел и страната си.

12.

Зона 51

— Целта на нашата мисия е да проникнем в оперативната зона Акер-Гиза и да евакуираме доктор Дънкан и всички извънземни предмети, които открием там. Най-вече Граала. — Грейвс постави върха на показалката върху едно място от сателитната снимка на Близкия изток. — Тръгваме оттук в 0,50 ч. местно време със скакалец до едно израелско военно летище близо до Хазерим, на петнадесет километра западно от Беершаба. Там ще се прехвърлим на борда на МЦ-130.

Търкот следеше движението на показалката върху картата, докато Грейвс продължаваше инструктажа. Запознаването на групата с последователността на операцията и локализацията на оперативния район беше стандартна оперативна тактика. Търкот вярваше в спазването на тази тактика. Тя намаляваше възможностите за грешки и същевременно повишаваше увереността на членовете в крайния успех. На картата върхът на показалката вече приближаваше Синайския полуостров.

— Ще летим на ниска височина по протежението на Синай, докато стигнем Суецкия залив. На това място пилотите на МЦ-130 имат няколко възможни маршрута до целта и те ще трябва да изберат най-безопасния въз основа на данните от електронното разузнаване за активността на египетските ВВС в района. Всички маршрути завършват на едно и също място — в зоната за скок, която е над Нил, на два километра нагоре по течението над мястото, където се отделя подземната река, която тук е обозначена като *маршрут Алфа*.

Търкот вдигна ръка и Грейвс спря доклада.

— На два километра по-нагоре? Защо толкова далече?

— Разговарях по сателитната връзка с навигатора на нашия МЦ-130 — обясни Грейвс. — Той каза, че ако се отдалечим още малко на север, със сигурност ще бъдем засечени. Колкото по-близо сме до Кайро, толкова по-напечено става. Пилотите смятат, че разполагат със

съвсем тесен коридор за проникване, който води до реката и веднага след като ни хвърлят, ще трябва да наберат рязко височина.

— Колко време ще ни е нужно, за да преодолеем двата километра нагоре по течението? — Търкот нямаше представа каква е подвижността на тактическите бойни скафандри в подобна среда.

— Няма да плуваме, сър — отвърна Грейвс. — Тактическите скафандри разполагат с монтажни скоби за реактивни системи. Използвали сме ги и друг път под вода в космическия тренажор. Основавайки се на този опит, смело мога да заявя, че ще са ни необходими не повече от десет минути.

Търкот долови напрежението в гласа на Грейвс. Знаеше, че като командир на операцията офицерът е премислил всичко до най-малки подробности, но винаги имаше и неизвестни величини. Тъкмо по тази причина Яков настояваше да позабавят темпото, да изчакат и останалата част от ръкописа на Бъртън, да съберат повече данни от разузнаването. За момент Търкот се поколеба дали да не отложи операцията с двацет и четири часа. След това си спомни Лиза, затворена в капан някъде в недрата на платото, и разбра, че няма да има отлагане.

— Продължавайте инструктажа — нареди на водача на групата.

Като цяло оперативният инструктаж бе потискащо кратък. Имаше твърде много „в зависимост от ситуацията“, след като стигнат тунела. Толкова много, че дори Търкот трябваше да признае, че разполагат със съвсем оскъдни данни от разузнаването. Евакуирането също висеше на косъм, след като не бе предвиден резервен вариант, в случай че се разминат с вертолетите.

Компенсация за липсата на достатъчно данни бяха единствено техните тактически бойни скафандри. Дънкан му бе казала, че за конструирането на костюмите са били похарчени четири милиарда долара и са отишли петнадесет години. Бе му признала също така, че Зона 51 и „Меджик-12“ са съпричастни към тази разработка, което означаваше, че е използвана извънземна технология.

Инструктажът приключи и Грейвс очакваше въпроси.

Търкот имаше само един.

— Всичко ясно ли е?

— Да, сър.

— Добре. Да се заемем с екипировката. — Той забеляза, че Яков бе влязъл в стаята едва в заключителната част на инструктажа. Руснакът се надвеси над него.

— Професорът е превел още една част от ръкописа.

— Колко голяма?

— Цяла глава.

— Има ли нещо важно?

— Още не знаем кое е важно и кое — не.

Търкот се протегна, усещаше умора след напрегнатото обсъждане на операцията, при което трябваше да се запомнят маршрутите за полета, местата за събиране при спешна евакуация, кодовите названия, позивни, радиочестоти — всички детайли, необходими за успеха на предстоящата мисия.

Нямаше как, той се подчини на неизбежното и стана да последва Яков към асансьора. Спускането премина в мълчание, всеки от двамата бе отдаден на нелеките си мисли. Яков нямаше да дойде с тях, въпреки че бе настоявал. Беше твърде едър, за да се побере в някой от скафандрите. Освен това Търкот искаше да го задържи тук, в Зона 51, за да контролира нещата.

Че Лу се бе свила на седалката и Търкот си помисли, че не е ставала оттам, макар да знаеше, че бе работила с Куин върху останените от Нейбингър координати. Предполагаше, че не е открила нищо интересно, щом не му бе казала досега.

Муалама стоеше до компютъра. Още щом влязоха, им посочи екрана и новата глава, която бе изписана там.

РЪКОПИСЪТ НА БЪРТЪН: ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След толкова много години бездействие на „Мисията“ и *Онези, които чакат*, разрушаването на базата край Нгоро-нгоро предизвикало взрив от активност на двете страни.

Първо — Египет. Вероятно страхувайки се от ответен удар, „Мисията“ наредила на всички свои Водачи да го напуснат, което съвпаднало с края на епохата на фараоните.

Дългата ръка на „Мисията“ обаче продължавала да се усеща, защото било възобновено осъществяването на плановете за строеж на Акерското плато, начертани още преди шест хиляди години от Изида и Озирис. Фараоните построили масивни пирамиди, които и до ден днешен могат да се видят на платото. Предназначението на тези гигантски постройки по онова време останало в тайна за Наблюдателите, макар някои да предполагали, че в тях са скрити входовете към подземни тайници. След като ги построили, облицовали ги с бял варовик, който позволявал да се виждат от много километри разстояние.

— Нейбингър ни каза какво е предназначението на пирамидите — обърна се Търкот към Яков. — Те са фарове, пращащи радарни послания от тяхната гладка, плоска повърхност в космоса.

— Но помисли какво означава това — отвърна Яков. — „Мисията“ няма друг начин да комуникира с космоса.

— Може би се опитват да се свържат с Аспасия на Марс — предположи Че Лу.

— Ако имат достъп до Стража — заговори Търкот, — няма да се нуждаят от подобни средства.

— Може би вече нямат достъп до него — каза Яков.

— Помните ли съобщението, което ни прати Кели Рейнолдс? — попита Търкот. — Картината на премахването на върха на Великата пирамида — може би там е бил главният компютър. — Той поклати глава. — Но в това няма никакъв смисъл.

Научих от Каджи, че под Акерското плато съществуват шест големи подземни кухни — *дуати*. Дори фараоните и техните жреци не били посветени в тази тайна. Защото вече не *нетеру* и последователите на Хор охранявали кухините, а родът на Каджи. Пръстените, останали им от времето, когато били *уаджети*, все още действали върху аирлианските врати. Очевидно е, че „Мисията“ вече не се доверявала на фараоните за запазването на тайните, и Наблюдателите се озовали в

нещо като вакуум. „Мисията“ знаела за техните действия. Защо иначе щеше Ал-Иблис да ме прати по дирите на Каджи? Но те не се бояли от Наблюдателите и затова не изпитвали безпокойство.

След като „Мисията“ изоставила Египет, а базата на *Онези, които чакат* в Нгоро-нгоро била разрушена, къде се преместили тези две групи? Този въпрос не давал покой на Наблюдателите в продължение на стотици години.

Първите признаци се появили с развитието на китайската цивилизация — достатъчно отдалечена от люлката на Нил и Близкия изток. Това светкавично развитие в една далечна и доскоро изостанала земя било твърде многозначително, за да не му обърнат внимание.

Склонен съм да вярвам въз основа на наученото от мен, че *Онези, които чакат* построили своя нов щаб именно в Китай. „Мисията“ останала в околностите на Средиземноморието и въздействието ѝ се усещало през всички епохи на европейската цивилизация.

След като двете фракции разпрострели пипалата си сред човешката цивилизация, войната помежду им навлязла в нов етап. Всеки се опитвал да насочи хода на историята така, че да извлече максимална изгода за себе си.

През цялото това време Граалът останал в Залата на познанието. За да открия повече данни, наложи се да пътувам до Близкия изток.

Когато преведох ръкописите за първите две епохи от развитието на египетската цивилизация, отново се отправих към тази страна, за да потърся факти, потвърждаващи моите нови разкрития. В края на краищата съществуваше макар и минимална възможност написаното в ръкописите да не е истина или поне да е плод на нечие въображение. Ако не бях видял черния Сфинкс с очите си, дори аз щях да изпитвам известни съмнения.

Узнах, че по време на Третата епоха, от времето на фараоните, между периодите, които египтолозите определят като Втората и Третата династии, „Мисията“ направила още един опит да предизвика промени в Египет,

които да доведат до осъществяване на първоначалните планове на Водачите Сенки от Първата епоха. Именно по време на Третата династия била построена първата пирамида. Тя била изградена от хора, без помощта на аирлианците, но въз основа на плановете, оставени от Озирис и Изида през Първата епоха.

Всъщност построяването на първите няколко пирамиди било само тренировка за издигането на подобни гигантски съоръжения. Виждал съм в Сахара пирамидите на Третата династия — стръмните пирамиди на Джосер и Секхемет. По време на Четвъртата династия размерите им се увеличили планомерно на нарасналия строителен опит. Пирамидата на Дохшур в Снеферу всъщност е предтеча на тези, които по-късно били построени в Гиза.

Когато се строяли пирамидите в Гиза, Наблюдателите все още не знаели какво е тяхното предназначение. Една от големите загадки е, че в нито един пергамент от онази епоха не се срещат никакви писмени сведения за тези пирамиди, нито за каменния сфинкс. Сякаш е било забранено да се пише за тях, което е и моето мнение.

От доклада на един Наблюдател узнах нещо много интригуващо. По време на строежа на Голямата пирамида на Хуфу ключовият камък бил от различен материал — цветът му бил червен.

Същият този ключов камък бил отстранен от летящ диск по време на Четвъртата династия на Третата епоха, малко след построяването на Голямата пирамида — точно когато египетската цивилизация се намирала в зенита си и непрестанно разширявала своите граници. Тези летящи дискове се споменават на много места из записките на Наблюдателите. Очевидно и те са някакво изобретение на аирлианците.

С отстраняването на ключовия камък изглежда „Мисията“ изгубила влиянието си не само в Египет, но и в прилежащите региони за дълго време. А могъществото на египетското царство бавно започнало да избледнява.

Предполагам, че ключовият камък бил една от извънземните машини. Къде е отнесен обаче, нямам понятие.

Ала въпреки отстраняването на ключовия камък, кивотът и Граалът останали в Египет, скрити в Залата на познанието и забравени от всички, освен от Наблюдателите, които ги пазели.

Основавайки се на това, което прочетох и видях, предполагам, че „Мисията“ преместила сферата на своето влияние към северната страна на Средиземноморието, по-специално в Гърция, и отвъд Атлантика — в Мексико. Възходът на гръцките градове-държави и на олмеките в Мексико подсказва нарасналото влияние на Водачите сред хората.

Съществува също така въпросът за тези машини с форма на пирамида — изглежда, че подобни апарати са били разположени на различни места из планетата и ранните цивилизации неизменно израствали около тях.

Ответният удар на *Онези*, които чакат бил различен по характер и обезпокояващ по своята същност. Вместо да се опитват да създадат държави и армии, *Онези*, които чакат манипулирали хората от различни национални и регионални групи чрез силата на религиозната вяра.

Доколко ефективни са били тези методи, може да се определи по факта, че накрая успели да изнесат кивота от Египет. Това събитие дори е описано в хрониките, но историците досега не са му обръщали нужното внимание.

През 1200 г.пр.Хр. един член на по онова време малко известното племе на израилтяните, на име Мойсей, извоювал свободата на своя изстрадал народ, като засипал страната на изконния им враг с проклетия — събитие, в което *Онези*, които чакат със сигурност са били замесени. Или главният герой, което ако е вярно, само усложнява нещата, е бил Водач.

Не пиша всичко това, за да отричам Божието съществуване или Неговата сила, а само ви предавам онова, което съм научил. Истината, която събирах зрънце

по зрънце през целия си живот, нея ви предоставям, макар да е различна от тази, която са открили другите. Може би съществува Божествена сила зад всичко това, дори зад извънземните и техните последователи, но аз не твърдя, че го зная.

Мойсей спечелил свобода за своя народ, но което е най-важно, той се сдобил с кивота, в който бил поставен Граалът. Отнесъл го отвъд границите на Египет за първи път от много хилядолетия и с това разказът само става по-интересен.

Това беше краят на главата.

— Имаме ли представа къде може да са отнесли този главен компютър? — попита Че Лу.

— Ако имахме, отдавна да сме там — отвърна Търкот.

— В координатите, които ни е оставил Нейбингър, може да се съдържа и местонахождението му.

— Но не си напреднала много с потвърждаването им, нали?

— Още не.

— Защо не помолиш Лари Кинсейд за помощ? — Търкот си погледна часовника. Време беше да тръгват. — Ако откриете нови подробности за подземните тунели и залата, пратете ни ги по сателитната връзка — каза той на Яков.

— Успех — пожела му руснакът.

Търкот вече усещаше трепетния бяг на адреналина в жилите си. Беше готов за всичко, което го очакваше.

13.

Циан Лин, Китай

Лексина пристъпи опасно близо до черната стена. На около метър над земята се бе показал черен метален кръг. Той ставаше все по-голям, докато стената бавно се оттегляше назад, и накрая достигна диаметър от един метър, след което продължи да се оформя като цилиндрична стена на тръба.

— Смяташ ли, че там е Артад? — попита Елек.

Лексина положи ръка на капака на цилиндъра.

— Не зная, но скоро ще разберем.

Тя пристъпваше нервно пред черната стена, полагайки усилия да се овладее. Идваше краят на безкрайно дългото чакане, продължило през много и различни животи, приближаваше се и осъществяването на мечтите ѝ.

Зона 51

— Светът е странно място — промърмори Че Лу. — Кой би си помислил преди година, че един руски агент и една китайска археоложка ще седят заедно в най-секретния обект на американците?

Намираще се в заседателната зала, а до нея се беше настанил Яков. Досега опитите ѝ да намери връзка между координатите, оставени от Нейбингър, и земната координатна система бяха удряли на камък, но тя усещаше, че се върти близо до истината. Не можа да открие Лари Кинсейд, който бе отишъл на среща в НАСА, за да измоли допълнително време на „Хабъл“.

Че Лу откачи от колана малката кожена кесия и отвори. Вдигна я на няколко сантиметра над масата и изпразни съдържанието ѝ.

— Нови чудеса — засмя се Яков. — Това пък какво е?

— Оракулни кости — обясни Че Лу. — Те ме отведоха в Циан Лин. Прати ми ги един стар приятел, който сега се сражава в Западен

Китай. — Тя вдигна една костена плочка, дълга десетина сантиметра и широка четири-пет. — Виждаш ли знаците — старорунически надписи. Открити са в околностите на Циан Лин от някакви селяни, докато разкопавали полето.

— И какво е предназначението им? — попита Яков.

— Ами, те предсказват бъдещето — рече Че Лу. Тя събра костите в сбръчканата си ръка и ги хвърли.

— Е, какво казаха?

Че Лу ги събра отново, прибра ги в кесията и стегна отвора ѝ.

— Това са само инструменти, използвани от императорските гадатели. Изучавахме ги с една жена, която можеше да чете по тях.

— Та какво казват, все пак?

— Няколко неща — отвърна троснато Че Лу.

Яков се засмя.

— Винаги е така с гадателите — дават по няколко отговора, дано някой да е верен.

— Да се надяваме, че не и в този случай.

Усмивката на Яков се стопи.

— Добре де, какво ти предсказаха?

— Предателство. Страх. Смърт. Тъмнина.

— Права си. Нищо добро няма да излезе от гадаенето. И без това знаем, че в разположението им има пръст само случаят.

Яков погледна към часовника на стената на заседателната зала. След петнадесет минути групата щеше да достигне Израел. Дори и да открият тук нещо полезно, ще бъде късно, за да го съобщят на Търкот. Навлязат ли веднъж във Втория път на Росту, връзката ще бъде прекъсната.

Екранът премигна и на него се появи следващата глава.

— Ела да четем — обърна се Яков към Че Лу и се настани пред компютъра.

РЪКОПИСЪТ НА БЪРТЪН: ПЕТА ГЛАВА

Около 1200 г.пр.Хр. израилтянските племена започнали своето преселение от Египет, предвиждани от Мойсей. Тук трябва да ви представя общоприетата версия

за онова, което се е случило. Според Стария завет те прекосили Червено море, след като водите му били разделени от Божията сила. Преследващите ги египетски войски се издавили в морето, когато водата нахлула обратно.

Съгласно библейските източници тази група се скитала из пустинята — най-вече Синай — в продължение на четиридесет години. Подобно пътуване изглежда доста странно. Когато пресякох тази пустиня от Египет до Арабия, открих, че макар да е бедна на растителност и незаселена, тя не е чак толкова голяма. Писано е, че били водени от стълб или облак дим през деня и огнена колона през нощта. Според обясненията такова било наказанието заедно израилтяните се прекланяли пред фалшиви идоли, докато Мойсей бил далеч от тях на планината Синай.

Именно там той получил Десетте божии заповеди от Всемогъщия Господ, който му дал указания за съдържанието на плочите, където били изписани заповедите. Според преданията всяка от плочите била с дължина два и половина кубита, широчина един кубит и половина и дебелина половин кубит. (Кубитът е мярка за дължина, равна на разстоянието от сгъвката на лакътя до върха на малкия пръст.)

Кивотът бил направен от дърво и обкован със злато отвътре и отвън. Капакът също бил обкован със злато, с две фигури на херувими, обърнати с лице една към друга. Съществува известен спор за същността на херувима. Някой го определят като същество, сродно на сфинкса. Според други двата херувима не били разделени, а представлявали мъжки и женски екземпляри, вкопчени в сластна прегръдка, макар ортодоксалните изследователи да не харесват тази интерпретация.

Съгласно преданието Мойсей получил важните напътствия, след което ги предал на човек на име Веселиил, който се славел като изкусен майстор. На четирите краища на кивота поставили по една златна гривна, за да пъхнат върлините, с които го носели. След

като всичко било изпълнено, поставили вътре плочите и покрили кивота, за да не го виждат простосмъртните.

Според мен обаче това е описание на предмет, който вече е съществувал и Мойсей го е изнесъл тайно от Египет. А именно на планината Синай Мойсей решил да покаже кивота на своя народ. Кивотът, който израилтяните са пренасяли по време на тяхното преселение, е същият, който идва от Атлантида и в него се съдържа Граалът. Истина, умело скрита от аирлианците, както са постъпвали неведнъж и с други факти от човешката история.

Първата част на тези предания произхожда главно от християнски и юдейски писмени източници. Съществува обаче и едно друго произведение, посветено частично на това пътуване — става въпрос за Кабала, която притежава няколко интерпретации: едни — строго ортодоксални, други — клонящи към фантастичното. От различните версии събрах интригуваща информация, която хвърля светлина върху същината на Граала.

Най-често Кабала се дефинира като *получено знание*. През вековете на него са гледали като на окултна теософия с равински произход. Тя показва сходство в много отношения със суфизма — страстта към познание, желанието да се надникне отвъд привидното и да се открие абсолютната истина за света. За разлика от онези религиозни учения, които обещават освобождаване от мъките след смъртта, последователите на Кабала търсят истината в сегашния живот и вярват, че след като умрат, ще бъдат дарени с вечен живот — трансцендентно преминаване отвъд границите на пространството и времето.

Докато се ровех из различни източници, открих, че повечето клонове на тази доктрина водят началото си от едно и също събитие — изгнанието на планината Синай.

В продължение на повече от хиляда години Кабала се е предавала от уста на уста, преди да бъде записана, което довело до появата на множество варианти. Казано е, че

докато се намирали на планината Синай, четирима души били призвани горе, за да участват в нещо *неземно*.

Известно е кои са трима от тези избраници — един равин и двама от старейшините на племето. Но четвъртият се споменава единствено като *другият*. Те влезли в една планинска пещера, на входа на която имало мраморни колони, и се втренчили в онова, което съгледали вътре. Един от тях издъхнал веднага, защото не издържал на гледката. Другият предложил на двамата оцелели да се включат във *възлияние*, което щяло да ги възкачи до четвъртото ниво на душата — *чаях* — олицетворение на самата сила на живота.

Според мен *другият* е искал от тях да се възползват от възможностите на Граала. Обещал им вечен живот, ако го послушат, и познание отвъд всякакви граници. Мисля, че този *другият* е бил Водач, пратен от Сянката на Аспасия, за да провери дали Граалът все още е в кивота и дали това е Граалът от Атлантида.

За щастие двамата оцелели отказали да се подчинят. Граалът бил върнат в кивота и *другият* изчезнал. А кивота отнесли в Обетованата земя.

Възлиянието има различни интерпретации в Тората и християнския Стар завет. Независимо от това, което се е случило на планината Синай, кивотът с поставения вътре Граал бил отнесен в Израел. В 1040 г.пр.Хр., по време на управлението на цар Самуил, кивотът бил пленен от филистимците. Известно е, че той им причинил много нещастия и те така и не могли да го отворят. Накрая го върнали на израилтяните, които го оставили в град Ваала.

През четвъртата година от своето управление цар Соломон подхванал строежа на храм, в който да бъдат съхранявани кивотът и Граалът. Главен архитект бил финикиец на име Хирам Абиф^[1]. Седемдесет хиляди души били наети да донесат дървен материал от Яфа до Ерусалим и други осемдесет хиляди — да натрошат камък за градежа. Работата продължила седем и половина години. Интересно, защо е трябвало да се вдига такъв монумент,

при това от народ, чийто единствен бог забранява почитането на други идоли?

Според преданията Хирам Абиф пратил подробен доклад за строежа и онова, което ще се съдържа вътре, на своя цар във Финикия. Хирам Абиф бил убит по заповед на Соломон, когато завършили строежа, за да бъде запазена една тайна, която вече била известна и на други.

Докладът на Абиф бил запазен и когато мюсюлманите завладели Испания, пренесли го в новооснованата библиотека в Толедо. Там по-късно бил открит от човек на име Киот, прочут като магьосник и познавач на малко известния рунически език, който доста ми прилича на староруническия.

След като станало ясно, че тайната е разкрита, били предприети мерки за опазването на двата предмета. На всичко отгоре вътрешни размирици между племената и опасността от външно нападение създавали заплахата за храма и неговото безценно съдържание.

Наследниците на Соломон се уповавали не толкова на силата на религията, колкото на могъществото на властта. Според една легенда след смъртта на Соломон и избухналите размирици, кивотът бил отнесен от сина на царя и царицата на Шеба в Африка, в Аксумското царство, където останал и до ден днешен. Кивотът бил преместен на юг само като примамка, за да скрие местонахождението на втория и по-важен предмет — Граала, който останал в Ерусалим, тъй като бил твърде ценен за жреците в тяхната нестихваща борба за власт.

Няма да се отклонявам с разкази за многобройните убийства, предателства, съюзи и враждуващи фракции, които запълват историята на Ерусалим през следващите неколкостотин години.

В 587 г.пр.Хр. Ерусалим паднал в ръцете на вавилонците, които сринали със земята свещения храм, а жреците пленили. Известно е, че Граалът бил скрит от пророк Иеремия на планината Нево, която е в Моавската земя. Това е последното споменаване на Граала в Стария

завет. Родила се нова секта, есеите, които запазили в тайна местонахождението на Граала. Възможно е есеите да са били група Наблюдатели.

След това дошли римляните.

В началото те пристигнали не като завоеватели, а като съюзници. Поканили ги в Ерусалим, тъй като ги сметнали за по-малко опасния от външните врагове.

Както следвало да се очаква, римляните набрали сила и не след дълго превърнали тази страна в свой васал. И също както трябвало да се очаква, еврейският народ се разбунтувал.

Тук обаче искам да се намеса. Според мен това въстание е било от малко по-различен характер. Вътрешният кръг от посветени свещенослужители, тези, които отговаряли за съхранението на Граала в тайното помещение и го пазели в продължение на стотици години, били завладени от отчаяние. Предполагам, че някои от тези жреци били Наблюдатели отстъпници, защото, както ще откриете по-нататък в моя разказ, не за последен път хората, познаващи същината на Граала, го използвали в решаването на проблеми от всекидневието, като например борба за власт, надмощие и разгром на пратениците на „Мисията“ и *Онези, които чакат*.

В страната се появил нов водач, който печелел поддръжници не със силата на оръжието, а като проповядвал мир и обич. Той притежавал неизчерпаеми познания.

Римляните помогнали на своите лакеи да го убият. Но казано е, че той не може да умре.

Дали в тази история има Божия намеса, или причината е в Граала — това не мога да кажа, нито претендирам, че знам.

В началото нищо от желаното не било постигнато, ала с течение на времето човешката история започнала да се променя. Нека бъдещите историци дадат отговор на този въпрос.

Че Лу отмести седалката си назад. Тя притисна изморено слепоочията си с пръсти. Яков мълчеше. Муалама бе спрял да чука с пръсти по клавиатурата и гледаше екрана, където трепкаше последната страница от неговия превод.

— М... да — гласът на Яков разтърси тишината, но руснакът не продължи. Никой не смееше да подхване разговор. Това, което бяха прочели, бе твърде зашеметяващо, за да е възможно да го обсъдят веднага.

Затова останаха изненадани, когато Че Лу каза:

— Нищо не е както изглежда на пръв поглед. Нищичко. — Тя ги погледна с учудено изражение. — Кои сме ние? Откъде идваме?

— И което е по-важно — добави Яков, — на кого да вярваме?

— Мисля, че трябва да вярваме на Артад — рече Че Лу. — От записките на Бъртън излиза, че той е добрият.

— Не напълно — поклати глава Яков. — По-скоро ми изглежда, че и двете страни са лукави и склонни към нечестни игри.

— Идва война — произнесе Че Лу. — Смяташ ли, че трябва да се съюзим със Сянката на Аспасия? Навсякъде, където е бил, има следи от отрицателното му влияние. Артад само се е опитвал да го спре.

— Защо трябва да избираме някоя страна? — попита Муалама. — Да ги оставим да се бият помежду си, а ние да защитаваме нашите интереси.

— Артад е обединил Китай и е подхванал строителството на Великата китайска стена — възрази Че Лу. — Това е далеч по-добронамерено от действията на Сянката на Аспасия.

— Нека първо изчетем ръкописа докрай — предложи Муалама.

*Въздушна база Хазерим,
Израел*

Летището беше отцепено, за да може скакалецът да се приземи незабелязан за всички, освен за групата командоси с прибори за нощно виждане, които охраняваха района и околната пустиня.

Летателният апарат първо се снижи, докато контейнерите с екипировката легнаха меко на пистата, пилотът освободи

придържащите ги въжета и едва тогава кацна наблизо. Търкот бе първият, който се подаде от люка.

Една малка група ги очакваше отвън. Повечето бяха в униформи на пилоти, но сред групата се открояваше един човек с камуфлажни дрехи без опознавателни знаци. Най-високият от посрещачите пристъпи напред и се представи:

— Полковник Махер, командир на полета.

Търкот прие предложената ръка.

— Майк Търкот, командир на мисията.

Полковникът не си направи труда да представи останалите, а им нареди да подготвят самолета за излитане. Групата на Грейвс вече пренасяше контейнерите със скафандрите и останалата екипировка към спуснатата рампа на самолета.

Човекът с камуфлажната униформа най-сетне проговори.

— Казвам се Шерев.

— Благодарим ви, задето ни позволихте да използваме летището — рече Търкот.

— Не за това съм тук. Идвам от Димона.

Търкот знаеше името и беше чувал какво се крие там — израелските ядрени оръжия.

— Какво мога да направя за вас?

— Тук имаме един проблем, който изглежда е и ваш — Шерев направи пауза, сякаш обмисляше как да продължи. — Един от членовете на нашето правителство е предал два предмета, които, мисля, имат нещо общо с вашата цел.

Търкот мълчеше, очаквайки другият да стигне до същината на въпроса.

— Нямахте да позволя да се случи, ако знаех кой е замесеният от другата страна — продължи Шерев. — Но бях държан на тъмно. Разбрах всичко едва след като сделката приключи. Чували ли сте за човек на име Ал-Иблис?

Търкот усети тръпки по гърба си.

— Какво ви поиска той?

— Нещо, което държим отдавна в складовете на Димона. Два камъка, известни като *тумин* и *урим*. Никой не знае какво е предназначението им.

Търкот си спомни, че китайската археоложка също бе споменала тези имена.

— И кога ги е получил?

— Преди четири часа са били доставени на посредник в Йордания. Не можахме да ги проследим по-нататък.

— Но защо? Защо го направихте?

— Ал-Иблис обеща в замяна да убие Саддам Хюсеин. В нашата страна има хора, според които двата камъка са нищожна цена за такъв подарък.

— Тези хора грешат — заяви Търкот.

— Боя се, че да. Затова съм тук.

Първата от четирите самолетни турбини зави пискливо в нощта. Ноздрите на Търкот се разшириха от познатия мирис на изгорял керосин.

— Какво можете да направите за нас?

— Осигурих ви това летище и средства за електронно противодействие от нашите експерти през целия път до мястото за скок — отвърна Шерев. — Имаме доста по-голям опит от вашите ВВС за проникване в египетското въздушно пространство.

— Не е никак малко. Вдигнали сме един АУАКС, за да координира действията ни през цялото време на полета.

Шерев му подаде малък лист хартия.

— Това е номерът ми по САТКОМ.

Избръмча и вторият двигател.

— Как се досетихте, че в сделката има нещо нередно? — попита Търкот.

— От опит знам, че човек не предлага нещо, ако това, което очаква в замяна, не е още по-ценно.

— И какви са тези камъни?

— Аирлиански артефакти. Според равините — важна част от одеждите на жреците, когато служат около старозаветния кивот.

Запалиха и третия двигател и вече беше трудно да поддържат разговор. Вятърът, който вдигаха витлата, ги караше да се привеждат.

— Изглежда сякаш легендите се превръщат в действителност — извика Шерев.

Търкот кимна, нетърпелив да тръгне.

Шерев го сграбчи за ръката.

— Някога питали ли сте се, защо не се възцарява мир в тази част на света? — Той не изчака отговора. — Тук се сблъскват интересите на зли сили — извънземните и техните човешки слуги. Мисля, че заради тях народът ми живя толкова дълго в страдания. Но време е да се отървем от тях. Ако ви трябва нещо, потърсете ме.

— Трябва да вървя — рече Търкот.

Шерев кимна.

— Успех.

Търкот изтича по рампата и влезе в самолета. Един от членовете на екипажа незабавно натисна копчето за вдигане на хидравличните носачи. Хората от групата отваряха контейнерите и подреждаха екипировката. Предната половина на самолета бе отделена с плътна завеса. Именно в тази секция бе разположено онова, което отличаваше МЦ-130 от обикновения С-130. От двете страни върху няколко реда рафтове бяха подредени различни прибори за водене на електронна война и заглушаване средствата на противника. Пред тях бяха насядали операторите. Задачата им беше да откриват и заглушават вражеските радари. Те също така помагаша на пилотите при полет на ниска височина и с ограничена видимост, под нивото на радарните установки.

Търкот бе избрал МЦ-130, защото това бе най-сигурният начин да проникнат незабелязано в Египет. Двамата пилоти и навигаторът бяха най-добрите, с които разполагаха израелските ВВС.

Някой постави ръка на рамото му. Грейвс се наведе напред, за да надвика грохота на моторите.

— Време е да се приготвяме. След половин час сме над зоната за скок.

Търкот кимна. Самолетът направи рязък завой и двамата с Грейс се олюляха.

Кръжащ на височина десет хиляди метра над средиземноморския басейн, самолетът АУАКС представляваше модифициран вариант на Боинг 707-320В, но вместо пасажери на борда имаше електронна апаратура. Десетметровата чиния на радара, монтирана върху фюзелажа, бе в състояние да „изрисува“, веднъж на всеки десет

секунди, детайлна картина на въздушното пространство на шестстотин километра във всички посоки.

Командир на полета беше полковник Майк Зики, който благодарение на пряката връзка с АНС и чрез нея към мрежата на шпионските сателити „виждаше“ всичко, постъпващо като информация в Агенцията.

— На екрана Зона пет-едно-шест — докладва един от офицерите.
— Излитане от Хазерим.

— Състояние на египетската противовъздушна отбрана? — обърна се капитан Зики към офицера, отговарящ за водене на електронна война.

— Четвърта степен. Не са в пълна бойна готовност, но поддържат повишена активност, сякаш очакват нещо да се случи. Прехвърлям цялата начална информация до пет-едно-шест. Мисля, че ще успея да им създам чист коридор до района на действие.

— И за излизане?

— И за излизане също.

— Действай.

Въздушното пространство над Синайския полуостров

Търкот се пъкна в космическия скафандър, надвивайки краткотрайния порив на клаустрофобия, докато закопчаваше предната и задната половина. Не обичаше тясно затворени пространства. От всички водолазни упражнения най-много мразеше онова, при което от него се искаше да се добере до евакуационния отсек на подводницата и да чака там, докато съдът се изпълни с вода, за да може да отвори люка.

Усети, че костюмът се надува и се притиска към тялото му. Пръстите му паснаха точно в манипулаторните ръкавици.

— Включи енергозахранване — нареди той.

Екранът от вътрешната страна на шлема блесна и на него се появи озарената от червени аварийни светлини вътрешност на самолета.

— Светоусилване — произнесе Търкот.

Екранът просветля и сега вече картината стана съвсем ясна, тъй като разположените отвън камери бяха преминали в режим на нощно наблюдение, а компютърът подсилваше и най-малката налична светлина. В момента на екрана се виждаше панорамна проекция на пространството пред Търкот, но стига той да поискаше, можеше да показва заден, горен, долен и страничен план.

Освен това имаше и малък дисплей под лявото му око, където по команда се извикваше различна информация от компютъра. По време на тренировките Търкот бе получил остро главоболие от опитите да следи постоянно данните от този дисплей. Заради болките разговаря с пилоти на „Апачи“, които споделиха с него, че са необходими месеци постоянни тренировки, преди да свикнат да следят и двата екрана. А Търкот не разполагаше с месеци за подготовка за тази операция. За миг го завладя съмнение, но той побърза да го прокуди.

Изправи се предпазливо. Бяха поставили една интересна приставка към стъпалата на скафандъра — плоска платформа, издължена десетина сантиметра напред. Освен че придаваше допълнителна стабилност, в центъра на всяка от двете платформи бе монтирана по една миниатюрна турбина с отвор назад — реактивното двигателче за движение във водата.

Захранването на скафандъра се осигуряваше от вградените в бронята литиеви батерии. Според Търкот това бе най-големият недостатък на скафандъра — разполагаха с енергиен резерв за четири часа, след което батериите трябваше да се презаредят. Това означаваше, че трябва да проникнат в подземието, да спасят Дънкан и да се измъкнат преди да изтече този срок. Според изчисленията на Грейвс за всичко щяха да са им необходими не повече от три часа. Но те работеха с твърде много неизвестни величини, като например въпросът къде точно е разположен черният Сфинкс и как да се доберат до него. От опита си в специалните операции Търкот знаеше, че всичко отнема повече време, отколкото е отпуснато по план.

Отвън към скафандъра бе прикачена раница с екипировката, а на гърба си Търкот носеше специален парашут за скокове от малка височина.

Освен това бе монтирал един МК-98 в скобите на лявата си ръка, а отпред на гърдите си носеше ленти с допълнителни амуниции. Като цяло скафандърът и екипировката тежаха два пъти повече от самия

Търкот и без помощта на екзоскелета той щеше да се превърне в негов пленник. Търкот провери настройката на мерника. Спусъкът се активираше от сензор вътре в ръкавицата пред левия показалец, а лазерният мерник дублираше посоката, в която сочеше истинският.

На дясната си ръка Търкот носеше механична ръка. Тя се управляваше с мърдане на пръстите, които задвижваха металните пръсти отвън. На средния пръст на металната ръка бе поставен пръстенът на Копина.

Вече беше готов за действие.

— Зона пет-едно-шест е в коридора. Районът засега е чист — докладва на Зики офицерът, отговарящ за електрониката. — Единственият проблем може да ни създаде този радар. Възможно е да уловят ехо от планината, когато самолетът стигне Нил.

— Можеш ли да го заглушиш? — попита Зики.

— Да, сър. Засякох честотата и ще излъча смущения, когато нашите се приближат.

— Данни за необичайна активност?

— Преди пет минути засякохме частен самолет към Кайро — летеше на ниска височина откъм Синай. Не знаем какво може да означава това.

— Съсредоточете се върху едно-шест.

Търкот бе изумен от възможностите на техниката. Седнал на пейката, той можеше, без да върти глава, да наблюдава във всички посоки само като задейства различните камери от външната страна на скафандъра.

Имаше нещо сюрреалистично в гледката на товарния отсек. Не само защото я наблюдаваше на екран, сякаш беше на кино, а и заради предстоящата мисия.

Наоколо крачеха двуметрови, облечени в черни скафандри фигури, накланяха се и проверяваха различни части от екипировката си.

— Двайсет минути до скока — съобщи нечий глас по вътрешната радиовръзка.

[1] Вж. III Царств. 5. Според Библията царят на Тир, Хирам, осигурява на Соломон дървения материал — ливански кедри и елхи, а също го подпомага със свои майстори зидари. — Б.ред. ↑

14.

Гиза

Лиза Дънкан се напрегна, когато чу шум от тропот на ботуши в тунела. Тя стана, протегна се и усети тъпа болка в стомаха. По-опасна обаче беше сухотата в устата ѝ. Беше гладна, но знаеше, че жаждата е по-страшната от двете.

Приблужи се до завесата и надникна зад нея. Отсреща стоеше Сянката на Аспасия с още няколко войници. Един от тях държеше в ръцете си резбовано дървено сандъче.

— Присъствал си на построяването на това място, нали? — попита Дънкан преди неподвижната фигура да произнесе нещо.

Сянката на Аспасия кимна.

— Бях тук. Акер, един от офицерите на Аспасия, прокопа тези шест тунела. Направи ги така, че да са свързани. Той постави черния Сфинкс в тази зала и нареди да вдигнат каменния сфинкс отгоре. Това стана много време преди твоите учени да започнат да се занимават с него. Но тогава тук районът изглеждаше различно, нямаше пустиня, а плодородна земя на много километри наоколо. Затова избрахме да се преместим тук от Атлантида.

— Щом си помогнал в строежа, как изгуби контрол върху мястото?

Сянката на Аспасия завъртя рязко глава и в очите му блеснаха гневни пламъчета.

— Бях предаден.

— Как? От кого?

— От Аспасия, разбира се. Той ми отне нещо, нужно ми, за да управлявам. Машината, която му се подчиняваше, се обезпокои, че набирам твърде голяма власт, докато той спи.

— И какво ти отнеха?

— Главния компютър.

— Който е на Марс?

— Не. Беше скрит тук, на Земята. Дълго го търсех, както и ключа за Граала. А ти се питаш защо не ме е грижа за онези, които останаха на Марс? Че тях грижа ли ги беше за мен тогава? Но ето, идва моето време!

— Има някои, които няма да ти позволят — подметна Дънкан.

Сянката на Аспасия се изсмя.

— Знаеш ли какво си ти?

— Какво искаш да кажеш?

— Какво са хората изобщо?

Имаше нещо в периферията на съзнанието ѝ, също както когато за първи път зърна Граала. Тя знаеше повече, отколкото ѝ се струваше на пръв поглед, и това я плашеше. Откъде е натрупала тази информация?

— Ние сме разумни същества, които заслужават своето място...

— Разумни? — Сянката на Аспасия се изсмя отново.

Дънкан си спомни странната планета, която бе видяла с помощта на кивота.

— Стоя тук, където искаш да си ти. Ако не съм разумна, тогава защо ти да си такъв?

Усмивката изчезна от лицето му.

— Готова ли си за преговори? — проехтя гласът му в подземията.

— Имаш ли какво да предложиш? — попита Дънкан и излезе зад завесата.

Сянката на Аспасия вдигна една манерка.

— Не си ли ожадняла вече?

— И какво трябва да ти дам в замяна?

— Граала.

— Шегуваш се, нали?

— Никога не се шегувам — заяви Сянката на Аспасия. — Без вода няма да изкараш дълго.

— И ще умра, но ти няма да получиш Граала.

— Тези, дето работят с теб, май не знаят коя си?

— Няма да ти дам Граала — повтори тя.

— Ами ако ти предложи нещо по-добро — ще промениш ли позицията си тогава?

— Нищо не може да ме накара да ти го дам — отвърна Дънкан.

— Не бъди толкова сигурна — възрази Сянката на Аспасия. — Представи си, че ти предложи най-голямото съкровище, за което си мечтала?

— И какво според теб е то?

— Безсмъртие — произнесе той лаконично. След това даде знак и войникът се приближи. Коленичи и постави сандъчето в краката му. Сянката на Аспасия се наведе и повдигна капака.

Дънкан пристъпи машинално напред, сетне се усети и спря. Усещаше тежестта на *есена* върху раменете си, короната притискаше главата ѝ. От мястото си виждаше ясно двата камъка в сандъчето.

— И какво е това?

— Граалът не струва нищо без тях. Наречени са *урим* и *тумин*, много отдавна, от такива като теб, които не знаят за какво служи Граалът. Тези имена са добри, колкото и други такива. И без това вече не помня истинските.

— Граалът не е безполезен — каза Дънкан, докато се опитваше да си събере мислите. — Просто не работи без тях. Но той все още притежава стойност. Тъй че, намираме се в равни позиции.

— Да работи? — повтори учудено Сянката на Аспасия. — Какво, според теб, върши Граалът?

— Защо ти не ми кажеш?

— Ако ти дам един от тези камъни — ще промениш ли решението си?

— И ще ми позволиш да изляза оттук с Граала и камъка? — Дънкан знаеше, че е глупаво да пита.

— Разбира се.

— Сега вече лъжеш.

— Може би. Но ако се опъваш твърде дълго, ще умреш от жажда.

— И Граалът ще остане тук — на безопасно място.

Сянката на Аспасия изпръхтя.

— За колко време? Мислиш ли, че у теб е единственият комплект жречески одежди? Сигурен съм, че ще намеря и други. Или ще преодолея защитата по друг начин. Въпрос на време, с каквото аз разполагам.

— Тогава не ти остава друго, освен да почакаш, докато умра — подхвърли небрежно Дънкан.

— Дори не е нужно да чакам да умреш.

Настъпи тишина.

— Какво всъщност е предназначението на Граала? — попита след известно време Дънкан. — Знам, че е аирлианска машина, но как точно осигурява някому безсмъртие? Това е против законите на света. Как може да се създава вечен живот?

— Граалът прави много повече от това да дарява вечен живот — каза Сянката на Аспасия. — Но задай въпроса по друг начин. Защо има смърт? Дали тя не е създадена изкуствено? Може би смъртта е против законите на света?

15.

Египетското въздушно пространство

— Десет минути!

Черният силует на капитан Грейвс вдигна ръка от дъното на товарния отсек. В сравнение с него бордовият инженер, застанал до пулта за отваряне на рампата, изглеждаше като джудже.

— Преминаваме на рециклатори — нареди Грейвс.

— Рециклаторът включен — докладва Търкот. Компютърът в раницата незабавно херметизира скафандъра и превключи на вътрешно рециклиране.

— Станете! — Грейвс произнесе командата тихо, защото знаеше, че всеки от членовете на групата го чува в слушалките.

Търкот се изправи, пресегна се и се хвана за стоманеното въже, което преминаваше по цялата дължина на самолета.

— Готовност за скок! — съобщи Грейвс на бордовия инженер. Търкот почувства леко придръпване, когато бордовият инженер прекарваше тънката лента през карабината за отваряне на парашута. Междувременно Грейвс им обърна гръб и застана с лице към отвора на рампата. През външните сензори на скафандъра Търкот долавяше промяна в скоростта на самолета, което говореше, че приближават района за скок.

— Три минути! — съобщи в същия момент Грейвс.

В долния ляв ъгъл на екрана пред Търкот се появи цепнатина и бързо започна да се разширява. Това бе спускащият се край на рампата, която постепенно се изравняваше с пода на товарния отсек. Грейвс коленичи, след това легна по корем и се изтегли в максимална близост. Отвъд него Търкот вече различаваше тънещата в мрак пустиня, до която имаше не повече от сто метра. Тук-там блясваше по някоя самотна светлинка. Търкот знаеше, че са на изток от Нил и летят ниско над пустинята.

Самолетът се снижи още и се наклони надясно. Долу се показа черна лента. Река Нил. За миг Търкот бе завладян от спомена за

последния скок. Беше в Китай, също над вода. Тогава до него стоеше Питър Нейбингър и Търкот му помагаше да преодолее страха. А ето че сега той отиваше там, където Нейбингър се чувстваше като у дома си — в Египет, епицентъра на загадките, погълнали целия живот на Питър. Само че археологът така и не успя да се измъкне жив от Китай.

Търкот разтърси глава, за да се освободи от тези мисли и веднага му се наложи да си припомни факта, че се намира в плътно прилепнал, непозволяващ излишни движения скафандър. Екранът пред очите му премигна и за малко изгуби фокус.

След това възстанови нормално изображение.

— Десет секунди — този път гласът на Грейвс бе по-силен и Търкот неволно трепна.

— Готови!

Грейвс се притегли още напред и сега лежеше на самия край на рампата. Червената аварийна светлина над изхода придаваше призрачност на подредените за скок фигури. Търкот премигна и в следващия момент светлината стана зелена.

— Скок! — Грейвс не си направи труда да скрие вълнението си и изкрещя тази команда, сякаш бяха лишени от радиовръзка и се налагаше да надвива рева на вятъра. Търкот пристъпваше напред, чувствайки се странно в плътно притискащия го скафандър. След това скочи.

Самолетът се намираше само на стотина метра над пустинята и Нил, недалеч пред тях вече се виждаха светлините на Кайро.

Търкот полетя като камък, притеглян допълнително от тежестта на скафандъра. Отварящата лента дръпна рязко карабината и куполът на парашута се разтвори над него. Търкот почувства дръпване и главоломното му падане се превърна в нещо като подлежащо на известен контрол стремително спускане.

— Долен план — нареди Търкот. Върху екрана мигновено се показва плоската, тъмна повърхност на реката. След пет секунди краката му се врязаха във водата и той потъна. Откачи незабавно презрамките и изплува като топка.

— Сателитна връзка за наземно позициониране и разположение на останалите от групата — продължаваше с командите Търкот. Дисплеят под лявото му око изрисува карта на околния район. Една малка червена точка в средата обозначаваше неговото положение. Още

дузина зелени точки маркираха останалите членове на групата. Жълта стрелка сочеше посоката, в която трябваше да плува, за да попадне в тунела — надолу по течението на реката.

Търкот се ориентира към дълбочина от пет метра. Тук включи реактивното двигателче, като се стараеше да запази същата дълбочина. Успя едва след няколко грешни опита. Ако се съдеше по хаотичното движение на останалите зелени точки, те също срещаха известни затруднения.

— Изхождайки от факта, че камъните са два, склонна съм да мисля, че Граалът има двойка функция — произнесе Лиза Дънкан.

Сянката на Аспасия кимна.

— О, ти действително показваш наченки на разум!

Дънкан не обърна внимание на подигравката.

— Едната е да дарява безсмъртие, или каквото е там според теб. Но каква е другата?

— Виж, това ще е малко по-трудно за обяснение — отвърна Сянката на Аспасия. — Всъщност, не ти ли стига безсмъртието? Никога няма да остареееш, да се разболееш, ще правиш всичко, за което си мечтала, без ограничения.

— В един свят, управляван от теб?

— Все някой трябва да ви управлява вас, хората. Погледни, като ви оставихме сами, каква каша забъркахте.

— И колко дълго бяхме оставени сами?

Съдейки по бързината, с която приближаваше входа на тунела, реактивното двигателче вършеше чудесна работа. Отворът току-що се бе появил на екрана като жълт кръг, до който оставаха само двеста метра. Когато го наближи, Търкот се озърна за своите колеги.

— Инфрачервено изображение — нареди той и изключи връзката със сателита, тъй като тя и без това щеше да се преустанови с навлизането в тунела. Екранът угасна за миг и сетне засия в яркозелено. Инфрачервеното изображение беше с дълбочина едва няколко метра. Не след дълго Търкот различи неясните очертания на

другите, които също бяха включили инфрачервените камери. Откъм тунела се усещаше силно всмукващо течение.

— Всички са налице — съобщи накрая Грейвс.

— Следвайте ме — нареди Търкот. Той се обърна, насочи се право в средата на тунела и скоро пресече втория вход към Пътя на Росту. Водата го понесе. За миг Търкот изгуби контрол и се удари в стената, но после отново възстанови равновесие.

Тунелът се разширяваше и съвсем скоро вече можеше да се изправи. Водата му стигаше до гърдите. Въпреки това остана на рециклатор, тъй като не знаеше дали скоро няма отново да се озове под водата. Бъртън не беше минал отгук, единственото, на което можеше да се надява, бе да продължават, докато открият шахтата, през която се е спуснал. Той закрачи напред, като превключи на предната камера, докато можеше да различава тавана над главата си.

Вече започваше да привиква със скафандъра и оценяваше предимствата му за работа в различна среда. Тунелът се разшири до петнайсет метра, а таванът се издигна на три метра над тях.

— Почакайте малко — обади се Грейвс, който шепнеше в микрофона. — Някой чу ли това?

Търкот вдигна дясната си ръка, давайки знак на останалите да спрат.

— Аудиоусилвател на максимална — нареди той на компютъра.

Чуваше тътена на реката като хиляди водопади. И *наистина* имаше още нещо. Тракане на метал върху камък. Звукът се усилваше.

— Продължаваме — нареди той и тръгна право срещу източника на звука.

— Промяната е неизбежна — заключи Сянката на Аспасия.

— Няма нищо неизбежно — Дънкан забеляза, че погледът ѝ се местеше между дървеното сандъче и манерката.

— Смъртта ти, ако продължаваш да държиш нещо, което ми принадлежи — озъби се Сянката на Аспасия и завъртя манерката на кожената каишка.

— Няма да ти предоставя Граала срещу няколко глътки вода.

— А какво ще кажеш за това? — той ѝ протегна един от камъните. — Това е *уримът*. — Той коленичи и внимателно изтъркаля

камъка към нея.

Дънкан прилекна и успя да го улови. След това го вдигна пред себе си и втренчи поглед в зеления блещукащ камък. Някаква неясна и непреодолима сила теглеше отвътре ума и сърцето ѝ и я караше да забрави жаждата.

Частицата от съзнанието ѝ, свободна от онова, което контролираше останалото, ѝ повтаряше да не се поддава. Ала докато стискаше камъка в шепи, Лиза усещаше, че волята ѝ започва да се топи.

Търкот спря и даде знак на останалите да последват примера му. Той намали аудиоусилването, ала въпреки това звукът вече се чуваше съвсем ясно. Нямаше съмнение, че са близко до онова, което го причинява. Загледан в изображението на екрана, Търкот бавно вдигна ръката с прикачения към нея МК 98 и се подаде на няколко сантиметра от водата.

— Прицел — нареди Майк на компютъра. На екрана се изрисува кръгче с кръст в средата. То следваше движенията на автомата всеки път, когато го местеше.

Звукът се усилваше. В продължение на няколко секунди Търкот стоя съвършено неподвижно, а хората му чакаха търпеливо, заели позиция зад него. Сетне пристъпи напред. Крачка. Още една. След четири крачки звукът се появи отново, още по-силен, но сега се отдалечаваше със същата бързина, с която настъпваше Търкот.

— Прикривай ме отдясно — нареди Търкот на Грейвс и се върна назад, проверявайки на всяка крачка покрива над тях. Това, което пораждаше звука, продължи да отстъпва назад, докато Търкот не спря внезапно.

На екрана в тавана изплува отвор с диаметър колкото на водопроводен канал. Търкот повика останалите членове на групата.

— Оттук продължаваме нагоре.

— По същия път ли ще се върнем? — попита Грейвс.

Търкот посочи посоката, от която долиташе звукът.

— Ако продължим нататък, пак ще излезем в Нил, при това ще се движим по течението. Ако пък се върнем обратно, ще се озовем там,

където се приводнихме и можем да се спуснем по Нил до мястото, където ще ни чакат.

Странно, почти нечовешко усещане бе да разговаряш без да виждаш лицата на другите, само техните тъмни очертания, озарени от инфрачервена светлина.

Трима от баретите склочиха ръце, за да направят платформа. Търкот стъпи отгоре, пресегна се и сграбчи ръба на отвора.

Използвайки помощта на екзоскелета, успя да се изтегли навътре в шахтата. Когато се озова там, разтвори крака и опря гръб в стената за допълнителна опора. Поиска видимост отгоре и се убеди, че шахтата не е вертикална, а по-скоро наклонена, както я бе описал Бъртън. Търкот усети нарастващо вълнение. Вече не се съмняваше, че са на прав път. Придвижи се още малко и спря, за да види как се справят останалите. Грейвс вече беше зад него.

Дънкан почувства, че ѝ треперят краката, но въпреки това си наложи да стои права и да запази привидно спокойствие. *Уримът*, който стискаше в дясната ръка, излъчваше някаква неестествена топлина.

— Защо ми го даде? — попита тя.

— Време е приключваме. Не можем да останем тук вечно. Отвън стават важни неща.

— Какво искаш в замяна?

— Всичко, което искам, е да дръпнеш завесата и да ми позволиш да погледна кивота и Граала — отвърна Сянката на Аспасия.

Дънкан знаеше, че зад това се крие нещо повече, но нямаше представа какво може да е намислил противникът ѝ. Трудно ѝ беше да разсъждава с *урима* в ръка и Граала зад нея. Пък и какво можеше да промени едно дръпване на завесата, когато усещаше такава приятна тежест в ръката си?

Тя се извърна и бавно отмести бялата завеса.

Шахтата свършваше с глуха, каменна стена. Търкот се приближи колкото можеше по-плътно до нея, след това зае удобна позиция, като

се опря с гръб и крака в стената, и нареди на екзоскелета да я поддържа.

Огледа каменната плоча, търсейки място, където да пъхне пръстена.

— Трикратно увеличение — нареди Търкот.

Сякаш разглеждаше повърхността от десетина сантиметра. Една от вдлъбнатините привлече вниманието му. Търкот се пресегна с дясната ръка и я завъртя така, че средният пръст с пръстена да се доближи до вдлъбнатината. Оказа се, че си пасват чудесно. Каменната плоча хлътна десетина сантиметра, след това се плъзна встрани. Търкот се хвана за ръба и се изтегли нагоре в неголямо помещение, където го очакваше мумифицираният труп на мъж с притисната под вратата ръка. Вече не се съмняваше, че са стигнали мястото, което търсеха.

— Кой пък е това, дявол го взел? — попита Грейвс, който тъкмо влизаше.

— Каджи — обясни Търкот и коленичи до тялото. — Един от рода — добави той, спомнил си разказа на Фон Сеект.

Черепът бе покрит с кафеникава кожа, върху очните ябълки имаше мътновата пелена. Търкот се зачуди защо никой от наследниците на Каджи не бе дошъл тук, за да извади тялото. Може би нямаше кой или вече не са разполагали с пръстен.

Бъртън бе проверил внимателно цялото помещение и не бе открил нито едно местенце, където пръстенът да задейства някоя скрита врата. Търкот бе обърнал внимание на тази част от разказа и те се бяха подготвили.

— Сапърът при мен — произнесе той. — Останалите, обратно в шахтата.

Метайер, старши инженерът на 055, приклепна до каменната плоча, притиснала ръката на Каджи. Търкот му помогна да си свали раницата и да я остави на пода. Отвътре Метайер извади издължен пакет с експлозив, който нагласи покрай процепа под плочата. След това разви детониращия шнур и постави възпламенителя.

— Ами тялото? — попита накрая Метайер.

— Вече е мъртъв — отвърна Търкот. — Не вярвам да се оплаче.

— От коя страна се поставя? — попита Дънкан. Беше седнала на пода и държеше Граала между краката си. Чувстваше се като дете, което се радва на нова играчка край коледната елха. Граалът я привличаше неустойимо.

— Не зная — повдигна рамене Сянката на Аспасия.

— Лъжеш.

— Доколкото ми е известно, камъните никога не са били поставяни в Граала — заговори Сянката на Аспасия. — Аз поне не съм ги използвал.

Дънкан не знаеше дали да му вярва.

— Поне имаш ли представа какво правят?

— *Уримът* прави едно нещо, *туминът* — друго.

— И това ако е помощ.

— Не съм тук, за да ти помагам. Дадох ти *урима*, за да излезем от задънената улица.

Дънкан положи длан на горния край на купата и зачака. Отдолу се показва вдлъбнатината. Тя взе урима и го постави вътре, усещайки леки тръпки.

Погледна надолу.

Нищо.

Частица от нея чувстваше облекчение.

Метайер вдигна дистанционното.

— Готово! — съобщи той.

Търкот се плъзна през ръба на шахтата и се спусна надолу толкова, колкото да остави място на Метайер. Сапърът го следваше по петите.

— Готови за взрив! — извика Метайер и вдигна дистанционното.

— Аудиоусилватели на три четвърти — нареди тихо Търкот на компютъра. Когато дойде взривът, беше почти приглушен.

— Аудиоусилване — нормално — произнесе Търкот и се изкатери след Метайер в помещението. Вътре се виждаха само облаци от прахоляк.

Каменната плоча бе взривена напълно и зад нея започваше мрачен тунел.

Дънкан повдигна глава. Сянката на Аспасия стоеше от другата страна на залата и я следеше внимателно като ястреб, или по-скоро като лешояд. Един войник дотича откъм тунела и зашепна нещо в ухото му. Сянката на Аспасия просъска в отговор, без дори за миг да откъсне поглед от Дънкан и Граала. Войникът изтича обратно.

Сянката на Аспасия бръкна под наметалото и извади малка черна сфера. Тя се изгуби в едрите му ръце и пръстите му взеха да се движат по повърхността ѝ.

Дънкан отново насочи вниманието си към Граала. Пъхна пръсти във вдлъбнатината и извади камъка. Изчака да се скрие вдлъбнатината, завъртя Граала и постави ръка от другата страна. Този път почувства, че камъкът е попаднал на правилното място още докато лягаше в отвора. *Уримът* започна да излъчва топлина, зелената светлина във вътрешността му засия ярко, озарявайки не само околностите, но и цялата зала с неземния си блясък.

По ръката ѝ пробягна нещо, наподобяващо слаб електричен ток. Вдлъбнатината привличаше ръката ѝ като магнит. Лиза понечи да я дръпне назад, но не успя. Пръстите ѝ, задържани от невидима сила, отказваха да пуснат камъка. Тя почувства нарастваща болка и неволно извика. Сякаш ръката ѝ гореше. Дори усещаше, че кожата ѝ се отлепя и плътта ѝ се овъглява. Никога досега не бе изпитвала подобна агония.

Погълната от болката, която ѝ причиняваше Граалът, тя не забеляза, че рубиновите очи на херувимите бяха угаснали.

16.

Платото Гиза, Египет

За миг, когато се озова в тунела, Търкот бе завладян от паника. Накъде сега — наляво или надясно? Спря, овладя се и си повтори, че ще следва предварителния план. Според Бъртън скритата врата бе отдясно, което означаваше, че трябва да върви наляво. Обърна се и тръгна. Седемдесет крачки, което се равняваше на шейсет метра. Движеше се бързо, а другите го следваха плътно. Последният от тях постави фосфоресцираща лампичка до вратата, за да я маркира, ако се върнат оттук.

Търкот спря на мястото, където според изчисленията трябваше да е скритата ключалка. Вдигна бавно ръка и я подпря на стената, на височината на рамото. Нищо. Премести се около метър наляво, след това се върна надясно и изведнъж вратата се очерта. Първо хлътна навътре, след това се отмести встрани.

Търкот пристъпи, с готово за стрелба оръжие. Провери светкавично в двете посоки и произнесе в микрофона:

— Чисто е.

Лиза Дънкан стоеше безпомощно на колене, като мечка, чиято лапа е била затисната в кошера с мед. Болката бе съсредоточена в ръката ѝ, но Лиза усещаше, че пълзи нагоре по нервните пътища, като неизбежна вълна от агония. Струваше ѝ се, че някой докосва с нагорещени игли всички нервни окончания в ръката и рамото ѝ, та чак до вътрешността на костите. Дори не мигна, когато забеляза с крайчеца на окото, че Сянката на Аспасия върви към нея и вече е подминал мястото, където по-рано намериха смъртта си двама от войниците му.

— Сто осемдесет и седем метра — отчете Търкот.

— Точно — потвърди Грейвс.

Търкот допря ръка в стената и започна да търси следващата врата. Последната врата, зад която трябваше да е тунелът, водещ към Залата на познанието.

Погълната от болката, която резонираше в главата ѝ и раздираше плътта ѝ, Дънкан почти не усети, че двама войници я вдигат и изнасят от залата, все още стиснала Граала. Други четирима вдигнаха кивота за върлините.

Сянката на Аспасия коленичи до Дънкан. Дългите му закривени пръсти се склочиха около столчето на чашата и натиснаха едно строго определено място. След това той внимателно отстрани ръката ѝ от Граала, обърна го наопаки и светецният камък изпадна. Сянката на Аспасия прибра камъка, изчака Граалът да се затвори и го постави обратно в кивота. Накрая взе едно покривало и го метна отгоре.

Дънкан продължаваше да седи неподвижно.

От другия край на залата долетя шум от стрелба с автоматично оръжие.

Сянката на Аспасия се изправи.

— Време е да тръгваме. — Черната сфера все още беше в ръката му. Повърхността ѝ бе разделена на малки шестоъгълници. Пръстите му натиснаха няколко от тях.

Първият откос удари тавана над шлема на Търкот и го посипа с камъчета. Противникът така и не получи втора възможност, защото Търкот бе насочил мерника върху гърдите му още докато стреляше. Той натисна спусъка и в плътта на войника разцъфна кървав кратер, който го запрата назад в мрака на тунела.

— Уцелили сме мястото — викна Търкот, забравил, че разполагат с постоянна връзка.

— Зад теб и вдясно! — докладва Грейвс.

Търкот се втурна в тунела. Спря на няколко крачки по-нататък и изпразни целия пълнител. Взе пълен цилиндър от патрондаша на гърдите си и презареди.

Едва тогава продължи.

На следващата площадка се въргалаше войник с откъснат от проектил крак. Той допълзя до края и се хвърли надолу. След миг тялото му тупна на дъното на залата.

Сянката на Аспасия крещеше на арабски, пращайки войниците си нагоре по стълбите към площадката.

Търкот продължи напред и изведнъж го обгърна мрак. За секунда той чу изплашени викове по радиото, след това те секнаха така внезапно, сякаш някой ги бе изключил. Измина още няколко крачки и тогава мракът се смени с ярка светлина. Намираше се в Залата на познанието. Тунелът зад него бе скрит в прахоляк и мъгла.

— Изключи инфрачервена, премини на нормално осветление — нареди Търкот, заслепен от ярката светлина за не повече от секунда. Но и това бе достатъчно, за да го ударят три последователни куршума в гърдите. Той се олюля, разпознал характерния звук на АК-47. Специалната керамично-метална сплав на скафандъра бе абсорбирала по-голямата част от ударната сила.

Екранът оживя, осветен от нормална светлина. Мерникът сочеше нагоре, Търкот насочи оръжието към тичащия по стълбите войник в камуфлажни дрехи и стреля. Стоманеният проектил премина през гърдите му и продължи, поваляйки още двама отзад, удари друг в гърба и едва тогава смени посоката и изчезна в залата.

Търкот използва краткото затишие, за да огледа терена. Черният Сфинкс доминираше над всичко, но сега повече го безпокояха хората. Изведнъж видя Дънкан! Лежеше в несвяст на носилка, която носеха двама. Отзад крачеше висок човек с наметало, а зад него други носеха нещо, скрито под светло покривало.

— Разпръснете се на площадката — нареди Търкот.

Не последва отговор.

Той изстреля още един проектил надолу по стълбите.

— Заден план.

Отзад нямаше никой. На няколко метра навътре в тунела се виждаше непрогледна, черна завеса.

— Преден план.

Търкот стреля още веднъж с МК 98 и повали катерещият се по стълбите вражески войник. Виждаше пламъците от изстрелите на другите. Куршумите им се забиваха в скалата около него и изтръгваха

от нея дребни парченца. Някои от тях рикошираха с приглушено чаткане по скафандъра.

Търкот отстъпи назад в тунела, за да се прикрие от тези, които го държаха на прицел от пода. Зад ъгъла непредпазливо се подаде нечия глава и Търкот я отнесе с един изстрел. Все още никой не се бе появил от тъмнината зад него.

По радиовръзката също цареше мълчание.

— Ей, чуваш ли? — крещеше някой отдолу.

— Включи външен говорител — инструктира компютъра Търкот.
— Чувам те.

— Ако не ни позволиш да излезем, приятелката ти ще умре.

— Кой си ти? — Търкот имаше нужда от време, за да разбере какво е станало с другите. Нямаше представа защо досега не се обаждат.

— Сянката на Аспасия. Ако не ме пуснеш да изляза, ще убия приятелката ти, а после ще дойда и ще ти видя сметката — продължи човекът с наметалото. — Трябва да се радваш, че въобще разговарям с теб.

Търкот се опитваше да прецени какво е положението.

— Добре, ще те пусна да излезеш, но трябва в замяна да я освободиш.

— Не мога да ти дам жената. Тя се е съчетала с Граала. Трябва да дойде с мен, докато приключи процесът. Ако я вземеш сега, ще умре.

Търкот нямаше представа за какво му говорят. И къде, по дяволите, бяха останалите от групата?

Зад ъгъла надникна още една глава, този път съвсем непредпазливо. Търкот се прицели. Някакъв черен предмет полетя във въздуха. Търкот смени прицела, проследи предмета, стреля и проектилът удари гранатата още преди да е паднала.

В същия момент на площадката изскочи един от терористите и откри огън с автомата. Куршумите попаднаха върху лявото рамо на Търкот и го завъртяха. Екранът премигна и на малкия дисплей се изписа информацията, че лявата камера е излязла от строя. Търкот коленичи, стреля и повали противника. Премигващите светлини на дисплея сочеха, че освен камерата са пострадали и няколко литиеви батерии, намалявайки запасите от енергия с двайсет процента.

— Ще те убием — извика Сянката на Аспасия. — Ако не се предадеш веднага, аз лично ще убия доктор Дънкан.

Търкот продължаваше да държи под прицел горната площадка на стълбището. Той превключи на УКВ.

— Грейвс? Група А? Има ли някой?

Тишина.

— Идваме при теб. Доктор Дънкан ще е най-отпред — отекна в залата гласът на Сянката на Аспасия.

Търкот се изправи. Двама от войниците се катереха нагоре, придържайки по средата Лиза, която изглежда беше в безсъзнание. Търкот знаеше, че лесно може да ги повали, но щяха да паднат долу заедно с Лиза. Зад тях стърчеше едрата фигура на Сянката на Аспасия.

— Ако мислиш как да ме убиеш — избумтя той, секунда преди Търкот да дръпне спусъка, — трябва да ти кажа, че аз съм единственият, който е в състояние да я върне към живота. Без мен ще умре.

— Какво си й направил? — настоя да знае Търкот.

— Нищо — отвърна Сянката на Аспасия. — Тя проникна в Граала и сега процесът трябва да бъде завършен докрай. Аз съм единственият, който може да й помогне да го премине безпрепятствено. В противен случай ще умре в страшни мъки.

— Какъв процес?

Двамата мъже бяха стигнали площадката, само на двайсетина крачки от Търкот. Те спряха и изчакаха Сянката ма Аспасия да ги настигне.

— Сега ще излезем — обяви той. Зад него се изкачваше групата, която носеше кивота.

— Какъв е този процес? — повтори Търкот.

Сянката на Аспасия вдигна ръка и мъжете продължиха напред. Търкот остана на мястото си още няколко секунди, след това отстъпи встрани.

— Никога няма да се измъкнете оттук.

— Мисля, че ще се справим — възрази Сянката на Аспасия. Той се усмихна, разкривайки дълги, остри зъби. — Знаеш ли коя е тя?

Търкот го погледна объркано. Не разбираше въпроса.

— Тя не е тази, за която я вземаш — продължи злокобното създание. — Тя те е лъгала, или по-скоро не се е досещала за своята

истинска същност. — Двамата, които носеха Дънкан, се скриха зад тъмната завеса. — Не ни следвай, инак тя ще умре. — Той изчезна в тъмнината, преди Търкот да успее да отговори.

— Проклятие! — изруга Майк. Сети се за Грейвс и хората му и се зачуди дали няма да ги причакат в тунела. Отброи няколко секунди, след това пристъпи в мрака. Завъртя се рязко, вдигнал пред себе си автомата с поставен върху спусъка пръст. Още при влизането се спъна в нещо и едва не падна. Размаха ръце и вдигна оръжието нагоре, но нямаше от какво да се безпокои — наоколо не помръдваше нищо.

— Долен план.

Търкот премигна, опитвайки се да различи по-добре онова, което се виждаше на екрана. Беше черна тръба с дължина петдесет сантиметра. Той се наведе и в същия миг осъзна какво вижда — отрязания крак на един от неговите войници, все още пъхнат в крачола на скафандъра.

— Преден план.

Тунелът бе задръстен от различни човешки останки — някои все още облечени в броните, други оголени и разръфани. Точно пред него лежеше проснат по гръб Грейвс, с ококорени в тавана очи и прерязано гърло. Подът бе покрит с още незасъхнала кръв. По стените се виждаха дупки от проектили — групата бе влязла в бой с онова, което я бе нападнало.

— Избили са ги всичките — прошепна замаяно Търкот.

Той се зае да брой, като събираше наум останките. Доколкото можа да определи, тук лежеше цялата „Група А“.

Възможно ли бе да го е направил Сянката на Аспасия? За толкова кратко време — едва ли. Най-вероятно бе станало, докато той бе отблъсквал атаката на стълбището.

Търкот си спомни нещо, което бе научил по време на инструктажа. Той се приближи към обезглавеното тяло на Грейвс, преобърна го и натисна едно копче. Капакът отскочи нагоре и вътре се показа главният компютър. Търкот извади ДВД-диска. На него бе записана всяка секунда от началото на операцията до смъртта на Грейвс. Сега не разполагаше с време да го преглежда и затова го прибра в един от страничните джобове.

Огледа се, след това се затича. Надяваше се, че Дънкан и кивотът ще забавят достатъчно групата на Сянката на Аспасия.

Натискът върху крака му бе толкова лек, че почти не го усети. Спря секунда по-късно, но се подхлъзна. Вече се досещаше какво може да е това. Твърде късно, защото стоманената тел бе задействала мината.

Ударната вълна го удари в гърдите и корема и го отхвърли на няколко метра назад в тунела.

Двата хеликоптера СА 365 „Пантера“ вдигнаха облаци от пясък, докато се приземяваха недалеч от Голямата пирамида. Макар районът да бе обкръжен от египетски войскови части, никой не се приближи, докато Сянката на Аспасия и хората му товареха увисналото тяло на Дънкан и покрития кивот във вертолетите.

След като приключиха и затвориха люковете, хеликоптерите се вдигнаха необезпокоявани и се отправиха на изток.

И този път го болеше, но далеч по-силно и по цялото тяло. Намираше се в непрогледен мрак, бяха му нужни няколко секунди, за да осъзнае причината за това.

— Включи екрана — нареди той. — Преден план.

Никаква промяна.

Опита се да помръдне, но скафандърът не го слушаше. Вътрешната херметична част на облеклото го притискаше плътно и не му позволяваше да се движи. Стегнат в капан от тъмнина, лишен от възможност да се действа, Търкот започна да крещи с цяло гърло, а звукът караше шлема му да вибрира.

След това изгуби съзнание.

— Два летящи обекта — движат се право на запад. Място на излитането — околностите на Голямата пирамида.

— Оpozнавателни знаци? — попита полковник Зики, докато крачеше по пътеката между двата реда екрани.

— Липсват.

— Вид на обекта?

— Определено е хеликоптер. Лети на ниска височина, но доста бързо. Не са от египетските ВВС — те не разполагат с високочувствителни прибори за нощно виждане.

Зики обмисли получената информация.

— Осведомете нашите израелски приятели и им предайте пълната информация за хеликоптерите.

— Да, сър.

Зики се обърна към друг от операторите.

— Нещо ново от нашата група?

— Нищо, сър.

Зики си погледна часовника. Оставаше само час до стъмване. Вече започваше да се съмнява, че някой от групата ще успее да стигне преди зазоряване до района за среща.

Търкот дойде на себе си и веднага започна да диша учестено. Даваше си сметка, че този път не бива да губи самообладание.

— Дисплей — общо състояние — произнесе той, надявайки се по някакво чудо този път компютърът да е проработил.

Само мрак. Опита се да си раздвижи ръцете. Нищо. Краката му също бяха неподвижни. Той си наложи да не изпада в паника. Скафандърът разполагаше с аварийна система за отваряне в случай на изчерпване на енергията. Но откъде се задействаше тя? Спомни си — достатъчно бе да завърти глава в крайно ляво положение и да изплезе език — там имаше миниатюрен прекъсвач, който се вдигаше нагоре.

Търкот почти подскочи от изненада, когато предната част на скафандъра се отметна встрани. Той се изтърколи навън, усещайки каменни плочи и прахоляк под краката си. Остана да лежи няколко минути. Сянката на Аспасия и Дънкан вече бяха далеч. Изправи се, порови в един от джобовете и извади малко фенерче.

Първо освети костюма. Взривът на мината го бе разкъсал на много места. Бронята го бе запазила — инак сега едва ли щеше да стои на краката си — но компютърът бе пострадал, а без него скафандърът бе само купчина безполезен метал.

Търкот провери САТКОМ-предавателя, който бе монтиран върху кутията на компютъра. Той също бе повреден. Извади от джоба DVD-диска, който бе взел от скафандъра на Грейвс, прибра също и пръстена

на Наблюдателя от лявата ръка. След това откачи МК-98 от скобата на ръкава. Без помощта на екзоскелета той тежеше толкова, колкото напълно заредена картучница М-60. Извади една от батериите на скафандъра, за да захранва автомата, с което обаче увеличи и теглото му.

Въоръжен и готов за разплата, той продължи нататък в тунела. Нямаше никаква представа накъде се движи, а когато провери миниатюрния компас върху каишката на часовника, забеляза, че стрелката се върти като побесняла. Погледна и часовника — до зазоряване оставаше само един час.

Най-сетне стигна края на тунела. Тук се наложи да използва пръстена, за да отвори каменната врата. Прекрачи отгатак и пое в посоката, откъдето беше дошъл и накъдето се спускаше тунелът.

— Към нас лети египетски изстребител с ускорение 2М.

Полковник Зики се намръщи. Намираха се над Средиземно море, доста извън египетското въздушно пространство.

— Свържете се с пилота и го предупредете да не се приближава — нареди той. След това насочи вниманието си към екрана, където следяха двата хеликоптера. Вече бяха над Суецкия канал и се придвижваха доста бързо към Синайския полуостров.

В кабината на американския изстребител Ф-16 египетският пилот Ахид не отговори нито на двете предупреждения на американския самолет, нито на смутените разпореждания на собствения си командир, който настояваше незабавно да обърне назад.

Ахид беше вперил поглед в радарния екран, сверявайки непрестанно дали е на правилен курс. Ръцете му лежаха съвършено спокойно върху приборите за управление, а лицето му изглеждаше отпуснато и замислено въпреки непрестанните призови в слушалките.

— А-а, сър, никакъв отговор от изстребителя. Засякохме предаване от египетска страна — изглежда те също настояват да се върне обратно.

Полковник Зики сбърчи вежди.

— Какъв курс държи?

— Право към нас, сър, ще е тук след минута. Вече сме в обсега за стрелба със „Сайдуиндър“, но не засичаме прицелен индикатор.

Ако изстребителят бе възнамерявал да ги свали, вече щеше да е изстрелял ракетата. Какво бе намислил тогава?

— Откъде може да поискаме помощ? — попита Зики.

— Израелските ВВС ще са тук след седем минути.

— Проклятие — възкликна Зики. Пак игра на нерви, помисли си той. Доста често му се бе случвало да играе подобни игри по време на студената война, че и в годините след падането на Берлинската стена. Изстребителят се насочваше право към тях, опитвайки се да ги подплаши, да ги накара да се почувстват като дивеч, уловен във фаровете на бясно носеща се кола.

Зики включи интеркома, за да го чува целият екипаж.

— Внимание, към нас на пресечен курс лети египетски изстребител, който очевидно е твърдо решен да ни изкара извън нерви. Нека всеки си гледа работата и да оставим този перко да си върви по пътя.

— Петнадесет секунди до срещата — обяви операторът, който наблюдаваше неотклонно екрана.

— Имаме ли още данни за онези хеликоптери? — попита Зики.

— Да, сър. Вече са над Синай и извиват на север.

— Бих искал... — подхвана Зики, но човекът, който следеше египетския Ф-16 извика уплашено:

— Той лети право към нас!

— Е, чакай... — обърна се Зики, но така и не успя да довърши изречението.

Ахид вече различаваше лицето на седящия отляво пилот в кабината на АУАКС-а, докато дистанцията между двата самолета се скъсяваше стремглаво. Усещането му на нормалния ход на времето се беше забавило толкова, че секундите му се струваха дълги и безкрайни минути.

Той виждаше ясно въртящия се радар, номера на опашката на боинга, изрисуваната върху корпуса звезда, покритите с капаци

прозорци, олющената сива боя. Ахид промени леко курса и за ефект включи форсажа.

Със скорост от над две хиляди километра в час изстребителят Ф-16 се връза право в средата на АУАКС-а.

На триста и шестдесет километра от това място Сянката на Аспасия гледаше към пълзящия под него пустинен пейзаж, докато двете „Пантери“ се плъзгаха само на двайсетина метра над земята.

— Отървахме се от радара — докладва пилотът. — Онзи АУАКС падна.

— Курс към „Мисията“ — нареди Сянката на Аспасия.

17.

Платото Гиза, Египет

Търкот спря, застана на колене и опря ухо в пода. Долавяше далечен грохот, приглушен заради дебелиите каменни стени между него и реката. Беше подминал още едно помещение и доколкото можеше да се ориентира, вече приближаваше стаичката, където бе входът към шахтата.

Имаше още нещо — някакъв особен звук, и той го на кара да спре. Чуваше се учестено потракване, почти ритмично, което го обезпокои. Търкот затвори очи и се концентрира, опитвайки се да определи характера на звука. Метал върху камък, като почукване на длето в скала. Освен това се приближаваше.

Търкот се изправи и се затича, което не беше никак лесно, като се имаше предвид тежестта на МК-98. Беше изгубил броя на крачките, но за щастие вече можеше да различи сиянието на фосфоресциращата маркерна лампа, оставена от неговата група. Когато стигна до нея, плъзна пръстена покрай стената, търсейки правилното място. Не уцели от първия път и си наложи да запази спокойствие и да действа по-внимателно. Втория път заопипва сантиметър по сантиметър.

Внезапно спря и погледна назад в тунела. Видя златисто сияние, което се приближаваше, но не можа да различи нищо повече. Върна се към плочата и продължи да плъзга по нея пръстена. Тракацията звук се усиливаше и приближаваше и това го безпокоеше повече от всичко. Той отново се огледа и едва не подскочи от изненада. В началото помисли, че му се е привидяло — приличаше на гигантски паяк, с дълги над метър крайници и кръгло златисто туловище, но краката му бяха равномерно разположени от всички страни — сочеха към пода, стените и тавана, изпълвайки тунела. Пипалата бяха метални — тъкмо те пораждаха странния звук. А златното туловище — Търкот се досети, че го е виждал и преди. Приличаше на „фу изтребител“, монтиран в нещо като подвижна, роботизирана платформа. На светлината на златистото туловище Търкот можеше да различи кървавите петна по крайниците

на паяка. Вече знаеше какво се е случило с останалите членове на групата. Това означаваше, че неговият МК-98 е безпомощен срещу механичното чудовище.

Търкот отново допря пръстена в стената, а машината вече беше само на двайсет метра. Най-сетне пръстенът попадна във вдлъбнатината и каменната плоча хлътна навътре.

Търкот стреля. Стоманеният проектил удари „фу изстребителя“ точно в центъра и рикошира. Търкот запрата безполезния автомат по чудовището и се пъкна в отвора миг преди каменната плоча да се спусне обратно.

Още няколко секунди чуваше приглушеното стържене на металните крака по стената, сякаш чудовището драскаше по вратата, сетне настъпи тишина. Търкот реши да не губи повече време тук — нищо чудно механичното чудовище да успее да намери заобиколен път към него. Затича се надолу по тунела, докато стигна взривените останки на другата каменна врата. Влезе в помещението, където Бъртън бе прекарал най-ужасните часове от живота си, и приклепна до отвора на шахтата. Спусна бавно крака, хвана се за ръба и скочи вътре.

Околностите на Великденския остров

Пилотите на Е-2Ц „Хоукай“ се чувстваха като жертвени агнета, докато летяха само на осем километра източно от силовата стена, която заобикаляше Великденския остров. Основната част на Оперативна група 78 все още бе разположена на триста километра северно. Два Ф-14 тъкмо преполовяваха това разстояние, но задачата им беше да охраняват флота, а не да им окажат поддръжка, ако възникнат усложнения.

— Виж това — рече пилотът. Дори не му се наложи да посочва, защото корабът, който се приближаваше към острова, бе един от най-големите в света.

Командирът на полета включи радиовръзката.

— Операционен център, говори ХК-12. Приемам.

Отговорът от „Стенис“ дойде без забавяне.

— Тук център. Слушам ви.

— Имаме визуален контакт с „Джар Вайкинг“ — намира се на около пет километра северно от стената и продължава с пълен ход към нея. Приемам.

— Разбрано. Край.

— Какви са нарежданията от Пърл? — настоя да узнае командирът. — Да предприемем ли нещо?

— Никакви действия — отвърнаха от центъра. — На борда има жени и деца от различни страни. Нали не искате да носите отговорност за смъртта им?

Командирът премълча — и без това не знаеше какво да отговори.

Носът на „Джар Вайкинг“ бе само на километър от щита, когато от тъмнината се показа черен облак.

Моряците го смятаха за луд. Йохан Веркуист беше принуден да освободи от постове им капитана и първия офицер. Сега на мостика командваха младшите офицери, но под строгия контрол на поне половин дузина въоръжени до зъби прогресивисти. Въпреки това се наложи да употребят заплаха, за да ги накарат да насочат кораба право към защитната стена, която заобикаляше Великденския остров.

Веркуист потърси с очи Денисън, но погледът на Водача бе фиксиран върху черната стена. На широката горна палуба на кораба вече се събираха пасажери, които гледаха в същата посока. Скоро всеки квадратен метър от палубата се изпълни с хора. Тук бяха всички освен удавените в трети отсек.

Откъм щита се приближаваше тъмен облак и Веркуист неволно извика:

— Какво е това?

— Нашето спасение — отвърна Денисън. Той се наведе напред, натисна едно копче и произнесе в микрофона на вътрешната уредба:

— Иде нашето прераждане.

Възторжен вик се изтръгна едновременно от хиляди гърла, в него се долавяха колкото радост, толкова и страх от предстоящото. Пътниците подхванаха някаква монотонна песен, но Веркуист не можа да различи думите.

Все още не можеше да откъсне очи от приближаващия ги облак.

— Направих каквото поискахте — каквото трябваше да направя. А сега искам да си получа обещаното — произнесе той.

Денисън кимна.

— Това, което ти обещах, идва.

Облакът достигна носа на кораба — на разстояние четири футболни игрища от мостика. От палубата долетяха писъци, примесени с монотонни напеви. Някои от пътниците изгубиха търпение и се блъскаха напред. Всеки момент щеше да избухне паника, но всичко като с вълшебна пръчица се успокояваше там, където преминаваше облакът.

— Какво е това? — попита Веркуист.

— Каквото ти обещах. Или поне неговото начало.

Веркуист вече можеше да види, че облакът е като рой от летящи насекоми. Някои от тях се удряха в корпуса, отскачаха назад и продължаваха да кръжат, търсейки отвор, през който да проникнат. Те бяха машини, Веркуист вече не се съмняваше в това, по-дребни от комари, почти невидими с невъоръжено око. Започнаха да се сипят върху палубата и мостика. Веркуист изхвърча през задната врата на мостика и се затича към своята каюта. Влетя вътре, затръшна вратата и я заключи. Писъците отвън секнаха, заглушени от дебелината и скъпа дървена ламперия. Веркуист се отпусна в мекия фотьойл зад бюрото. Сетне дръпна чекмеджето и положи ръка на седефената дръжка на пистолета. Извади го и го насочи към вратата.

Скоро те започнаха да влитат през процепа под нея.

Изстреля пет куршума, но знаеше, че усилията му са напразни.

Когато първата от микромашинките допря кожата му, той обърна дулото към себе си. Присви пръст и притисна леко спусъка, но се поколеба и се отказа. Не можеше да постъпи така.

Веркуист свали пистолета.

Микромашината освободи товара си от нановируси и сега микроскопичните машини си запробиваха път през кожата на Веркуист, прониквайки в кръвоносната му система. Той изпищя и се опита да вдигне оръжието, но беше твърде късно — нановирусите бяха достигнали мозъка му.

Зона 51, Невада

— В Кайро вече е ден.

— Зная — кимна Яков. Двамата с Че Лу бяха в заседателната зала, а професор Муалама седеше на компютъра и продължаваше да пише. Фактът, че вместо водка Яков си бе сипал чаша кафе, говореше колко сериозно е положението.

— Но няма да предприемеш нищо, така ли?

Яков разпери големите си ръце.

— Какво мога да направя, за да променя ситуацията?

— Известно ли ти е, че американците са изгубили разузнавателния си самолет над Средиземно море? — попита Че Лу.

— Видях доклада, който изпрати майор Куин.

— И че този самолет е проследявал два хеликоптера, излетели от околностите на Голямата пирамида?

Яков кимна.

Че Лу продължаваше с въпросите.

— Какво — или кой — според теб е бил в тези вертолети?

Яков нямаше готов отговор. Виждаше, че китайската археоложка е отчаяна. Беше прекарала цяла нощ в работа над координатите на Нейбингър, но без никакъв резултат. Все нещо ѝ се изплъзваше. Числата не съвпадаха със съвсем малко и тя не можеше да разбере къде е проблемът.

— Свърших още една част от ръкописа — обади се Муалама и това разреши напрежението. — Сега ще излезе на екрана.

Яков приближи първия ред и седна. Започна да прелиства веднага щом се показа преводът.

РЪКОПИС НА БЪРТЪН: ШЕСТА ГЛАВА

Близкият изток е кръстопът на три континента — Азия, Африка и източния край на Европа. По тази причина оттук са минавали много нашественически армии. Нерядко крайната им цел е била завладяването на еврейската държава. Ерусалим, убежището на Граала и кивота в продължение на толкова много години, е получил своя дял от войнстващи племена, които го заливали с кръв.

Но тъкмо това късче земя е създадо най-великите религии на западната култура — юдаизма, християнството и исляма. И трите са възникнали в Близкия изток. Като оставим настрана въздействието на тези религии върху историята, трябва да се спрем на още един важен фактор.

Според преданията Граалът дарява две неща — безсмъртие и познание. Но какво познание? Дълго време смятах, че става въпрос за абсолютната истина, за *таригата*, който дирех и аз — истината за миналото и произхода на човечеството, за извънземните пришълци на нашата планета. Но по време на пътешествията ми около света срещнах много мъдри мъже и жени и изучавах различни култури. Така стигнах до извода — не изведнъж, а постепенно, като бавно съзряване на ума, така че не мога да посоча точен момент, когато го прозрях.

Какво съм прозрял ли? Може би, че познанието, дарявано от Граала, не е само натрупани факти от една или друга история, а различен начин на мислене. И че малка част от него вече си е проправила път и в нашето общество.

Помисли върху това, приятелю, който четеш тези редове. Хората от най-ранните цивилизации са мислели различно от нас. За тях животът е бил безконечен цикъл от раждания, смърт и ново раждане. Мисленето им е било циклично, ориентирано по-скоро върху цялото, отколкото върху частното. Времето е било колело, на което всяко поколение е придавало ново движение само за да го върне в първоначална позиция.

Кога настъпила промяната? И какво я е породило?

Според мен всичко е започнало с евреите, а след това дошъл реда на християните и мюсюлманите. Помислете за това как се е менял религиозният мироглед през вековете. Вземете за пример нашата представа за времето. За нас то не е кръгло, а линейно, еднопосочно — от раждането до смъртта. И до живота след нея. С подобно мислене се родила една нова концепция — надеждата за по-добър живот, надеждата, че нещата ще се оправят.

Настъпила и друга промяна, чиито последствия все още не мога да преценя. Всички тези религии се съсредоточавали върху един Бог и този Бог вече нямал директен контакт с човека. Със сигурност е по-добре, отколкото да се прекланяме на аирлианците, но дали това не подкопава част от вярата в нас самите? Не зная.

В продължение на близо десет хиляди години човешката цивилизация не се е променила особено, но през последните две хиляди изведнъж започнало рязко, скокообразно развитие. Как обаче ще свърши всичко това аз не зная. Не зная също дали е за добро или за лошо.

Вярвам обаче, че Граалът е променил тези хора. Дори само идеята за неговото съществуване е предизвикала достатъчно промени. Представете си какво могъщо въздействие е имал този предмет, след като нямаме представа за истинската му функция.

Къде е бил пренесен Граалът след като се провалил опитът да го използват?

Известно е, че Никодим и Йосиф Ариматейски прибират тялото на Христос и го погребват. Знае се също, че Граалът, от който Христос отпивал по време на Тайната вечеря, станал притежание на Йосиф. Друго е интересно — защо Христос е бил арестуван едва по това време, след като проповядвал учението си толкова дълго? Дали защото е извадил на показ Граала, възнамерявайки да подели способностите му със своите последователи? Аз поне смятам така.

Кой би поискал да го спре, за да сложи ръка на Граала? „Мисията“, *Онези, които чакат* или Наблюдателите.

Имало един римски войник на име Тацит, за когото открих сведения в много стари предания. Предполагам, че това е името, което Сянката на Аспасия е използвал по онова време. Той посетил Ерусалим през 33 г.сл.Хр. с цел да вземе под свой контрол Граала.

Тук искам да отделя малко време и на една концепция, над която също поработих доста — тази за санг

реал.

Съществуват изследователи, според които санг реал означава, че Христос е имал потомци и че неговото кръвно наследство е запазено и до ден днешен, може би скрито от някоя тайна ватиканска организация. Нещата обаче са малко по-различни.

Когато бях в Хималаите, разговарях с един стар монах, който ми разказа за някаква малобройна група от хора, наричани *убири*. Каза ми, че тези мъже и жени пиели кръвта на други, в търсене на еликсира на живота. В Русия ги наричали *упири*, а в Източна Европа били известни като *вампири*. Посетих много места и навсякъде чух истории за подобни хора, което ме изненада, тъй като същината им беше приблизително еднаква.

И какво търсели тези кръвопийци? Вечния живот.

Ето това е според мен *санг реал* — настървението да се пие кръв от друг човек, който се е докосвал до Граала, и да се извлече вечният живот от жилите му.

— И като си представиш, че това е писано десетилетие преди Брам Стоукър да популяризира вампира, превръщайки го в модерен мит — отбеляза Че Лу. — Нещо повече, според Изабел тъкмо Бъртън е подхвърлил идеята на Стоукър.

Яков разроши с пръсти гъстата си брада.

— Говори се, че Сталин наредил на тайната полиция да извършва експерименти със затворниците, на които източвали кръвта, търсейки някакъв рядък щам, който удължавал живота. Фон Сеект твърдеше, че в СС също се занимавали с подобни опити. На него самия бяха инжектирали серум от извънземен по време на тайна церемония.

— Значи вече имаме известна представа за действието на Граала — кимна Че Лу. — Вероятно влияе по някакъв начин на кръвта, подобрявайки здравето и удължавайки продължителността на живота. Тази идея си е пробила път сред хората и е довела до всички тези ужасни случаи на кръвопийство.

— Може би Граалът просто инжектира кръв от пришълец в жилите на човек и ги смесва — заговори Яков. Знаем, че *Онези, които*

чакат са хибриди между хора и извънземни, така че вероятно съществува известна съвместимост.

— Имаш ли представа колко малък е шансът нашата ДНК да се комбинира с тази на пришълците? — попита Че Лу.

— Не съм специалист в тази област — отвърна мрачно Яков.

— Аз също — кимна Че Лу. — Но здравият разум ми подсказва, че ако има възможност, тя е повече от нищожна.

— От друга страна, какво знаем ние за аирлианските технологии? Може би те са в състояние да манипулират материала така, както им е нужно?

— Не е толкова просто... — подхвана Че Лу и изведнъж млъкна.

— Какво искаше да кажеш?

Че Лу поклати глава.

— Ще почакам докато съберем още сведения и тогава ще си поговорим. Хайде да дочетем материала.

Йосиф Ариматейски напуснал тайно Ерусалим, като взел Граала със себе си. Поел на много опасно пътешествие, чиято цел била да отнесе Граала извън пределите на Римската империя и далеч от ръцете на Тацит — една наистина трудна задача за онези дни. Оставил неколцина верни агенти, които разпространили противоречиви слухове за местонахождението на Граала, надявайки се Тацит и „Мисията“ да съсредоточат вниманието си върху Близкия изток.

Най-сетне стигнал Британия, един остров, който вече много години се съпротивлявал на усилията на Рим да го превърне в своя земя. По онова време Британия била страна, която нямала кой знае какви съкровища, които да предложи на завоевателите. Земя, където Наблюдателите изградили своя нов щаб след потъването на Атлантида. Четох записките му за неговото пристигане в Англия — бяха сред свитъците на Наблюдателите. Няма никакво съмнение, че Йосиф също е бил Наблюдател, който се опитвал да възстанови равновесието, след онова, което се случило в Близкия изток.

Изглежда хората му са свършили чудесна работа, защото агентите на „Мисията“ продължавали да смятат, че Граалът е в Близкия изток и Тацит пращал армията си на едни или други места с надеждата да го открие.

През 67 г.сл.Хр., след кръвопролитна битка Ерусалим бил превзет от римляните, предвождани от Тит, чийто пръв военен съветник бил не друг, а Тацит. Смята се, че над един милион евреи намерили смъртта си във войната или били продадени в робство. Храмът бил разрушен, докато от него не останал камък върху камък, а градът бил опустошен и опожарен.

Но Граалът бил в безопасност и изчезнал в продължение на няколко столетия от погледите на онези, които го търсили. Пазели го Наблюдателите в Авалон.

Че Лу се покашля, за да каже нещо, но в този момент в заседателната зала влезе майор Куин и й спести усилието.

— Налага се да приберем хеликоптерите, които трябваше да евакуират групата. Ако останат още малко там, могат да бъдат засечени от противника — особено след като се лишихме от АУАКС-а, който преди можеше да заглушава техните радари. Нашето правителство изпрати официална нота заради свалянето на самолета, но ситуацията е доста объркана. Египтяните възразяват, че вече два пъти сме нарушавали въздушната им граница.

— Какво можем да направим? — попита Яков.

— Успях да осигуря директно изображение от шпионския сателит, който е над този район. Ще го държим под око — това е всичко, което можем да направим.

18.

Платото Гиза, Египет

Търкот шляпаше из водата, която заливаше пода на тунела. Отпред се чуваше грохотът на подземната река. Цялото тяло го болеше, чувстваше, че е на предела на силите си, мъчеше го отчаяние. Мъжете, които бе повел, бяха мъртви, Дънкан бе останала в ръцете на Сянката на Аспасия, той бе взел Граала и кивота. Мисията се оказа пълен провал.

Когато познатото тракане на метал в скала се дочу отново зад него, той установи, че му трудно дори да ускори крачка. Тракането се приближаваше, същевременно таванът се снижи и тунелът стана потесен. В бледата светлина на тунела той забеляза, че след двайсетина метра ще трябва да се гмурне под водата.

Звукът отзад внезапно спря, но сега Търкот беше в капана между „изтребителя фу“ и изпълнения с вода тунел отпред. Продължи още малко, докато можеше да диша с обърнато нагоре лице. След това си пое няколко пъти въздух с пълни гърди, скри се под водата и заплува по посока на течението. Почти веднага течението го завъртя и го блъсна в стената.

Когато вече смяташе, че не може да издържи още дори миг, отгоре се показа бледа светлина. Той ритна с крака, използвайки последните си резерви от сила, изплува отгоре и пое жадно въздух, като премигваше, заслепен от ярките лъчи на слънцето. Огледа се и още щом се извърна, забеляза пирамидите и Сфинкса, които стърчаха на запад по течението на реката.

Когато погледна в обратна посока, откри, че право към него по реката се носи египетски патрулен катер с готова за стрелба картечница. Беше твърде уморен, за да се опита да ѝ избяга с плуване — пък и кой ли би могъл да избяга на моторен катер?

Циан Лин, Китай

Лексина прокара пръсти по староруническите знаци, издълбани върху повърхността на черния цилиндър.

— Това не е мястото, където почива Артад. — Тя се извърна към черната стена, която тъкмо бе спряла бавното си отдръпване — малко след като оголи напълно цилиндъра. — Той е положен по-навътре. А тук — тя плесна с длан капака — лежи пазачът, когото трябва да събудим, преди стената да продължи навътре.

— Как ще я отворим? — попита Елек.

— Не можем — отвърна Лексина. — Процесът е автоматичен и работи по свое разписание. Тук сме безсилни.

— Може би ако се свържем със стража... — подхвана Елек, но думите му бяха прекъснати, тъй като капакът на черния метален цилиндър се плъзна назад, разкривайки сребрист вътрешен слой, който вече се белеше на няколко места. Най-отдолу лежеше нещо, което наподобяваше човешко тяло, повито в чист плат.

— Не е аирлианец — посочи Елек. Тялото имаше човешки пропорции, а лицето бе с азиатски черти. Беше облечено в богато украсена копринена роба, с изрисувани отгоре огнедишащи дракони. До дясната ръка на мъжа бе положено копие с полиран метален наконечник, наподобяващо Копието на съдбата, с помощта на което Лексина бе проникнала в подземие.

Въздухът във вътрешността на цилиндъра започна да пращи от електромагнитните смущения, докато полето, съхранило тялото в продължение на хиляди години, бавно започна да угасва.

„Мисията“

Лиза Дънкан усещаше болка във всяка фибра на тялото си. В началото я болеше само ръката. След това спазъмът се прехвърли нагоре към рамото, разпростря се из гърдите и накрая се спусна навсякъде. Усети, че я качват в хеликоптера, но не можеше да види почти нищо заради насълзените си от болка очи.

Нямаше представа къде се намира, макар да съзнаваше смътно, че вече не се движат и че са я свалили от вертолета. Лежеше по гръб,

или поне имаше такова чувство. Но болката я връхлиташе — никога досега не бе изпитвала нещо, което дори далечно да я наподобява.

Умът ѝ отказваше да търпи повече — тя изгуби съзнание и изпадна в състояние по-близко до кома, но и недалеч от смъртта.

Изправен в другия ъгъл на стаята, Сянката на Аспасия оглеждаше проснатото в леглото женско тяло. Бяха свалили жреческите одежди и ги бяха струпали до нея. Намираха се в малка стая със стени от кафеникава скала. Кивотът бе положен на пода и очите на Сянката на Аспасия подскачаха между гърчещото се тяло на Дънкан и ковчега, в който се пазеше Граалът. Изкушението бе твърде силно. От доста време не бе изпитвал подобна съблазън, но той бе чакал хилядолетия, за да се сдобие с Граала, и можеше да почака още малко. Така щеше да провери дали все още функционира и какво ще се случи с Дънкан — ще се изпълнят ли древните пророчества. Свали черното си наметало и навлече одеждите на Дънкан.

След това, макар и неохотно, напусна стаята. Мястото му зае един от двамата пазачи, които чакаха търпеливо пред вратата. Сянката на Аспасия провери — за трети път — дали мъжът си знае задълженията — да го повика веднага щом забележи и най-малка промяна в състоянието на жената.

Едва тогава Сянката на Аспасия прекоси коридора и влезе в едно помещение от другата страна, в центъра на което имаше златиста пирамида. Пред стража-компютър бе поставено широко, меко кресло. Сянката на Аспасия се настани в креслото и почти веднага златистото сияние го обгърна.

С помощта на извънземния компютър той осъществи връзка с Великденския остров и предаде информация за всичко, което се бе случило откакто напусна „Мисията“, за да търси Граала. На свой ред научи, че събраните там сили са почти готови за действие. Издаде заповед да започнат веднага щом приключат с приготвянията.

Великденският остров

Реконструируваният Ф-14 беше в състояние да извършва маневри, които неговите създатели в Груман смятаха за възможни теоретически, но не бяха предполагали, че ще могат някога да видят с очите си.

Фактът, че при излизането от втория лупинг пилотът си строши врата, не разтревожи особено стража, който контролираше целия полет. Изгубил пилота, самолетът се килна напред и катастрофира.

След като нанесе необходимите корекции в програмата, стражът подготви следващия пилот по-старателно и дори го облече с костюм, който да намалява нежеланите ефекти на повишената гравитация.

Този път самолетът осъществи няколко поредни сложни и опасни маневри, след това се спусна над площадката и се приземи толкова гладко, че след подобно кацане всеки ас от флота би се пръснал от гордост. Той прекоси летището и спря пред останалите подредени Ф-14, всичките подложени на същата модификация.

Само на километър и половина южно от брега на Великденския остров „Джар Вайкинг“ издигаше високия си корпус като непреодолима стена на сред залива. Цял куп спасителни лодки от „Вашингтон“ се бяха заели да прекарват пътниците. Други работеха на палубата, управлявани от почти невидимите наномашини, които бяха вездесъщи.

Наномашините конструираха две грамадни врати, като използваха изпитания метод да премахват метала атом по атом. Цели пълчища от наномашини разтопяваха отсеците зад носа на кораба, превръщайки трюма в едно гигантско помещение, достъпът до което щяха да осигуряват новите врати.

Дълбоко в недрата на вулкана Рапа Кару Кели Рейнолдс засече нечие ново присъствие, което осъществяваше връзка със стража. То даваше команди на извънземната машина и очевидно притежаваше власт, на каквата досега Кели не бе ставала свидетел, дори когато стражът бе общувал със своя колега от Марс.

За миг връзката с Марс бе възстановена и оттам някой направи опит да заглуши новото присъствие, но непознатият се оказа и по-силен, и по-близо. В началото Кели сметна, че това е главният компютър, който си възвръща контрола, но след това долови присъствието на човешки ум зад всичко това и осъзна, че източникът на властващата сила е човек.

Аспасия!

Името отекна в съзнанието ѝ. Но как е възможно? Аспасия — човек? Та той е бил аирлианец. И освен това беше мъртъв.

В страха си да не бъде открита Кели се отдръпна назад, затваряйки вратата към постоянния поток от информация и отново се скри в черупката на собственото си тяло.

Зона 51, Невада

— Не ми изглежда никак добре — майор Куин хвърли сноп черно-бели снимки върху масата в заседателната зала. Наведе се и посочи една точица във водата. — Тази е отпреди осем минути. Това тук е Търкот.

Той измъкна отгоре друга снимка.

— А тази е отпреди шест минути.

Виждаха ясно египетския патрулен катер непосредствено до Търкот. На следващата снимка Майк вече беше изтеглен на борда и заобиколен от войници.

— А останалите членове на групата?

— Никаква информация.

— Не можем ли да накараме някой във Вашингтон да се свърже с Кайро и да поиска освобождаването на Търкот? — попита Яков.

— Те и без това вдигнаха страхотен шум за сваления АУАКС. А сега египтяните са пленили американски пилот, влязъл нелегално на тяхна територия. На всичко отгоре са позволили на онези хеликоптери да се измъкнат безпрепятствено. Който и да стои отсреща, разполага с далеч по-силни козове пред египетското правителство, отколкото нашата страна. Мисля, че времето за преговори е отминало отдавна.

— И какво предлагаш? — попита Яков.

— Трябва да почакаме и... — подхвана Куин, но Че Лу внезапно стовари длан върху масата, привличайки вниманието им.

— Не можем да чакаме. Нямаме никакви сведения за съдбата на двамата „тюлени“ които преминаха под щита на Великденския остров. *Онези, които чакат* вече са в подземията на Циан Лин и разполагат с ключа. — Тя чукна с показалец по снимката. — Търкот не успя да спаси Дънкан, а и не виждам Граалът да е в ръцете му. — Тя се извърна към Куин: — Трябва да се научиш да мислиш глобално, да не чакаш помощ само от твоето правителство. Коя страна разполага с най-добра агентурна мрежа в Египет?

— Израел — кимна Куин.

Че Лу бе завладяна от желанието да наставлява, сякаш беше на катедрата на Пекиния университет.

— Много добре. Значи един израелски агент се е срещал с Търкот в базата Хазерим? — Тя не дочака отговор. — Предлагам да се свържем с този човек и да видим каква помощ може да ни окаже. Тръгвай де! — тя едва не го блъсна към вратата.

След като Куин излезе, Че Лу се приближи до седналия пред компютъра Муалама.

— Готова ли е следващата част от ръкописа?

Муалама я погледна над ръба на монитора.

— Да. Тъкмо се зарежда.

— Там посочва ли се какво точно върши Граалът? — попита Че Лу. — Информацията е особено важна, след като, както се оказа, някой е избягал с него.

— В новата глава се разказва за странстванията на Граала и... — Муалама направи пауза. — Най-добре сами да прочетете. — Той отново сведе поглед към свитъка.

— Сядай! — нареди Че Лу на Яков.

РЪКОПИСЪТ НА БЪРТЪН: СЕДМА ГЛАВА

В продължение на близо петстотин години Граалът бил укриван успешно от Наблюдателите в техния щаб в Авалон. Това, че никой от членовете не се поддал на изкушението да почерпи от тайнствената му сила, показва колко строга е дисциплината в ордена. Неизбежно било една толкова могъща реликва да предизвика нови проблеми и сътресения.

Един от Наблюдателите на име Мирдин, известен по-късно под името Мерлин, прочел някои от свитъците, които и аз съм превел. Узнал за Атлантида, за Граала, кивота и за извънземните същества, които посетили Земята. Научил и за онова, което последвало. Предполагам, че той е откраднал някои стари свитъци, където се разказвало за силите, които *уаджетите* използвали в Атлантида, и след

като изучил внимателно начините за тяхното овладяване, започнал да ги прилага в своя полза, като се представял за всемогъщ магьосник. И действително такива неща като барута, употребата на компаса и използването на целебни билки били добре познати на обитателите на Атлантида, ала за хората от Англия представлявали необясними чудеса.

Представете си какво въздействие оказало това познание върху Мерлин.

Бих могъл да оправдая действията му, след като също съм попадал в подземията на Гластонбъри Тор, заобиколен от безброй свитъци, пълни с какви ли не тайни познания. И аз се питах защо всичко това да не бъде дадено на хората. Как ли щях да се чувствам на негово място, ако знаех, че онова, до което съм се докоснал, може да помогне на другите? Дали щях да остана верен на древната клетва, или щях да се опитам да разпространя натрупаните познания в името на човешкото добруване? Не мога да отсъдя.

Но в подземията на Тор имало и други неща освен архиви. Граалът не бил единственият извънземен артефакт. В един свитък от 468 г.сл.Хр. открих сведения за Граала — там го описват като златна чаша, но с кухини от двата края. Споменавах се също, че сам по себе си Граалът не е завършен и че е необходимо към него да се добавят два специално изработени за случая камъка. Ето нещо, което ме изненада — значи дори да притежаваш Граала, не би могъл да го използваш, ако не разполагаш с тези камъни.

В добавка там се описваше някакво оръжие, меч, изкован от метал, който не може да се счупи, ала същевременно е три пъти по-лек от обикновеното оръжие с подобни размери, изковано от най-добрите майстори на мечове. По дръжката и острието на този меч били изписани неразгадаеми рунически знаци.

Не бива да забравяте, че по онова време Британия е била разкъсвана от междуособици, а отделните кралства са воювали постоянно помежду си въпреки заплахите за нашествия от север и изток.

Нима ще е грешка, питал се вероятно Мерлин, да използвам чудесата на този меч, за да обединя бедната изтерзана страна? В края на краищата Наблюдателите дори не знаели какво точно представлява оръжието.

И тъй, Мерлин откраднал меча от Тор и го връчил на оногова, когото смятал за най-подходящ в тази борба за обединение. Утер Пендрагон, един от двамата синове на крал Константин.

Но мечът не бил достатъчен. Войната се проточила и Мерлин постепенно осъзнал, че му е нужно нещо по-силно.

Според легендата той преоблякъл Утер и го отвел при Игрейн, съпругата на Корнуелския дук, и от тази нелегална връзка се родил син на име Артур.

Но това не е истина.

Мерлин откраднал Граала от Тор. Смятал да използва онази негова част, която дарява познания, за следващия владетел на Британия. Но той не разполагал с камъните, за да задейства Граала. След това Граалът му бил отнет и попаднал в едно от най-свирепите северни племена.

Така се случило това, от което Наблюдателите най-много се бояли. *Онези, които чакат* издигнали един от своите, за да си възвърнат Граала. Предполагам, че Артур е бил превъплъщение на Артад и с помощта на *ка-метода* се превърнал в негова Сянка.

„Мисията“, естествено, не останала безразлична. Мордред, който пък бил превъплъщение на Аспасия, също с помощта на *Ка*, встъпил във война с Артур.

— Този *ка-метод* свързан ли е по някакъв начин с Граала? — попита Яков, когато дочете главата докрай.

— Може би ще узнаем истината по-нататък — отвърна Че Лу. — Засега да се надяваме, че майор Куин е подготвил някакъв план. — Тя посочи екрана. — Обърнахте ли внимание, че Артад, или неговата Сянка, е бил крал Артур, докато Сянката на Аспасия се е превъплътил в Мордред. Мисля, че нашата кауза лежи по-близо до онова, което се

спотайва в подземията на Циан Лин, отколкото там, където се крие „Мисията“.

— Може би — кимна неохотно Яков. — Но ще трябва да убедиш в това и КИСПП, както и всички останали страни, които са се съюзили с прогресивистите, изолационистите и неутралните. — Той са разсмя. — Представям си как ще те погледнат, като им кажеш, че Артад някога е бил крал Артур!

— Това е много сериозен въпрос! — ядоса се Че Лу.

— Зная, зная — успокои я руснакът. — Но този твой Артад първо ще трябва да възкръсне и второ, да изфабрикува нещо достатъчно убедително, за да накара хората да се съюзят с него. Да се върне от оня свят в сърцето на комунистически Китай едва ли е най-подходящото решение на проблема.

— Не той взема решенията сега — рече Че Лу. — Комунизмът се е появил доста след построяването на Циан Лин.

— Да, но хората имат къса памет — засмя се Яков.

Циан Лин, Китай

Първият признак за пробуждащия се живот беше потрепването на ресниците. Това бе и първото доказателство, че съществото не принадлежеше към човешкия род, защото зениците му бяха червени и издължени встрани. Събудилият се премигна и втренчи поглед в двете фигури, надвесени над него.

Лексина вдигна ръце нагоре.

— Добре дошъл — произнесе тя на английски. Знаеше, че другият няма да я разбере, но се надяваше поне да схване намеренията ѝ.

Лексина, Коридан и Елек склониха почтително глави, когато мъжът се надигна. Той си нагласи наметалото, хвана копието с дясната ръка и прекрачи навън.

Червените му очи фиксираха подред тримата. После отвори уста и изговори няколко напевни думи. Лексина се ядоса, че не разбира аирлиански. Съществото вероятно се досети за това, защото потъна в мълчание. Когато заговори отново, използваше старокитайски, който обаче също ѝ бе непонятен. И този път, след като видя, че думите му си

остават неразбрани, мъжът замлъкна. След това ненадейно се извърна и zakрачи към изхода на главния тунел.

— Артад! — извика Лексина, надявайки се поне тази дума да окаже въздействие.

Мъжът спря, погледна я за миг през рамо, после продължи. Лексина, Коридан и Елек се завтекоха след него.

Когато стигнаха голямата подземна зала, мъжът забави ход, погледна към генератора на щита, сетне влезе в малката стаичка, където беше стражът. Отиде право при златната пирамида и постави дланите си върху гладката повърхност. След секунда бе заобиколен от златисто сияние, което означаваше, че е влязъл в контакт с компютъра.

Лексина, Коридан и Елек останаха да го чакат търпеливо.

Зона 51, Невада

Лари Кинсейд помнеше времето, когато правеха изчисленията със сметало, нещо, на което всеки съвременен учен би се изсмял презрително. Според него колкото повече напредваше техниката, толкова по-мързеливи ставаха човешките мозъци по отношение на обикновените аритметични действия, ала същевременно се сдобиваха с така нужната свобода да се отдават на полета на въображението.

Това съвсем не означаваше, че Кинсейд не приемаше постиженията на съвременната техника. Седнал в малкия кабинет в далечния край на заседателната зала, той разглеждаше внимателно пръснатите върху бюрото изображения от телескопа „Хабъл“.

Черното петно, което представляваха роботите, се беше изместило встрани от първоначалното място, а това означаваше, че машините са отдалечават от Сидония. От време на време те се отбиваха за кратко встрани от поетия курс, вероятно за да заобиколят някое по-сериозно препятствие.

Имаше и нещо друго. Още една, втора група, се готвеше да напусне Сидонийския регион. Тези работи носеха някакви дълги, черни предмети. Кинсейд премести увеличителното стъкло над снимката. Част от черната мрежа изглежда бе разглобена. Очевидно я местеха, но къде? Ето това бе въпросът.

На вратата се почука. Един от лаборантите влезе, подаде му дълъг картонен цилиндър и си тръгна. Кинсейд извади отвътре навитата хартия и я разпротря на пода — това беше мозайка от снимки на Марс, направени от първата разузнавателна сонда преди много години.

Не беше трудно да открие Сидония. Той обозначи с точки местата, където „Хабъл“ бе засякъл движение на роботи. Взе една линия, постави единия ѝ край върху Сидония и я прекара през средата на тези точки. Маркира положението и отмести линията. Сетне проследи посоката, в която водеше чертата. Нямаше никаква грешка — роботите се бяха насочили към Монт Олимп. Най-големият вулкан на Марс и в цялата Слънчева система. Беше висок над трийсет километра, което означаваше, че надвишава три пъти Еверест. Склоновете му обаче бяха полегати, с наклон около пет процента, заради което основата му имаше диаметър от шестстотин и петдесет километра.

Какво ги теглеше натам? — питаше се Кинсейд. Аирлианците явно имат някаква слабост към високите планини, помисли си, след като си спомни разказа на Бъртън за планината Нгоро-нгоро в Африка.

Върна се при бюрото и прегледа внимателно снимките, докато откри онова, което търсеше — изображение на Сидонийския регион, фокусирано върху Лицето. Роботите продължаваха да се трудят над черната метална мрежа, която вече бяха изровили напълно. В ръкописа на Бъртън се описваше подобно съоръжение в Нгоро-нгоро. Мрежата на Марс изглежда е била разрушена много отдавна. Сега се опитваха да я възстановят. Но с каква цел? Ето какво не му даваше покой.

Мислите му бяха прекъснати от леко почукване на вратата. Че Лу подаде глава.

— Преча ли?

— Не, влизай.

Тя заобиколи мозайката и седна срещу него.

— Проверих няколко пъти координатите от Нейбингър, но все още не мога да стигна до някакво разумно съвпадение с тези на Земята.

— Коя е отправната ти точка? — попита Кинсейд.

— Използвах и двата полюса, но не се получи нищо. След това опитах с Великденския остров, Циан Лин и Гиза, но пак нямаше

взаимовръзка между трите точки. Опитах дори с Нгоро-нгоро — пак нищо.

— Какво всъщност се надяваш да откриеш? — поинтересува се Кинсейд.

— Мисля, че там е скрито настоящото местонахождение на „Мисията“.

— „Мисията“ се мести доста често, съдейки по архивите на СТААР, които открихме в Антарктида, и по ръкописа на Бъртън. Тези координати са стари. Защо ти трябва да знаеш къде се е намирала някога „Мисията“?

— Защото си мисля, че това е списък на стражите-компютри — отвърна Че Лу. — Като се има предвид текущото положение, изглежда логично „Мисията“ да се е преместила от Дяволския остров в някоя от старите бази, които имат свой страж, за да могат да поддържат връзка с Марс и Великденския остров.

— Откъде е събрал Нейбингър тези данни? — попита Кинсейд.

— От пътешествията си и археологическите изследвания на старите руни — обясни Че Лу.

— Значи източникът не е един, така ли?

— Да.

— Може би някои от тези координати са фалшиви — заключи Кинсейд. Той преброи числата. — Тук имаме двайсет и четири места. Ако сред тях има фалшиви, ще бъде много трудно да се ориентираме в координатната система. Мисля, че трябва да опитаме, като ги въведем в компютърна симулация, сетне започнем да ги вадим едно по едно, а после и различните им пермутации. Ще използваме Гиза, Великденския остров и Циан Лин като три отправни точки, защото вече знаем, че в тези места има стражи.

— Колко време ще отнеме?

Кинсейд присви очи и се замисли.

— Програмата няма да ме забави особено. Но след това, като прибавим фактора случайност, дори един доста мощен компютър ще се поизпоти здравата, докато прекара всички числа. Най-малко седем часа, най-много — един ден.

Околностите на Кайро, Египет

Търкот седеше върху неголяма пясъчна купчина със заключени на гърба ръце. Беше заобиколен от малък отряд войници, които пушеха, шегуваха се и очакваха какво ще им нареди началството. Командирът спореше на арабски с някакъв непознат цивилен.

Търкот с изненада осъзна, че е изгубил способността си да се безпокои. Всъщност, какво би могъл да предприеме в настоящата ситуация? И друг път бе изпадал в кризисни положения, но никога досега не бе изпитвал такова безразличие. Чувстваше се лишен не само от енергия, но и от последните си запаси адреналин. Беше изчерпан физически и емоционално.

Той се извърна леко. Сега вече можеше да вижда ясно командира и цивилния. Намираха се малко извън покрайнините на Кайро, на около четиридесет и пет минути път с разбрицания камион от платото Гиза. След като го свалиха от катера и го метнаха в каросерията на камиона, отрядът бе поведен лично от полковника и Търкот в началото си помисли, че ще го откарат в града. Но после се появи цивилният — който и да беше той, — извади някакви документи и нареди да поемат в друга посока.

Търкот видя, че офицерът кимна и кресна нещо на неколцина от войниците.

Един от тях го скрита в хълбока и му даде знак да става, а останалите петима се подредиха в редица и взеха да си проверяват оръжията.

Търкот вече усещаше топлината от утринните лъчи на слънцето по лицето си. Войникът го изрита още веднъж и замахна нетърпеливо с ръка.

Търкот дори не почувства удара. Замисли се колко пъти е виждал да изгрява слънцето от различни краища на планетата и колко често го бе приемал за нещо обичайно. Мисълта, че може би го виждаше за последен път, бе по-скоро като лош кошмар, отколкото действителност.

Офицерът се наведе към Търкот.

— Трябва да станеш — произнесе той на изненадващо добър английски, с лек британски акцент.

— Въобще не смятам да ви съдействам, след като ще ми видите сметката — бе отговорът на Търкот. По някаква причина му хрумна

мисълта, че в пустинята е трудно да го обесят. Опитва се да съсредоточи мислите си, но не успя.

— Покажи малко храброст — посъветва го полковникът.

Търкот не смяташе, че е проява на храброст да се изправиш пред наказателния отряд. По-скоро би приличало на безусловна капитулация.

Полковникът кресна нещо на войниците, двама от тях го подхванаха под мишниците и го изправиха. Първото му желание бе отново да се отпусне на пясъка, но той се отказа — щеше да е проява на страх пред врага.

Помисли си дали да не побегне, но куршумите щяха да го застигнат лесно. Едва не се засмя. Усети възвръщащия се прилив на адреналин, умът му се пробуждаше, търсейки трескаво изход. Заплахата на смъртта го бе накарала да заживее отново на пълни обороти.

— Дайте ми шанс... в пустинята — прошепна Търкот на офицера.

— Боя се, че няма да стане — отвърна полковникът и погледна крадешком цивилния.

— Позволете ми поне да умра с оръжие в ръка. Дори да е празно... — да можеше само да си освободи ръцете, щеше да има поне някакъв шанс.

На лицето на полковника трепна усмивка.

— За Валхала ли си се приготвил? Да не си някой викинг, та да защитаваш с меч и секира залата на войните?

— Работех в Зона 51. За човечеството — отвърна Търкот. Той кимна към цивилния. — А този е лакей на пришълците. Дори не е истински човек. Извънземните машини са се ровичкали в мозъка му. На такива ли служиш, или на хората?

Водачът излая нещо на арабски. Офицерът извади пистолета и произнесе някаква команда. Шестимата войници опряха прикладите в раменете си.

Търкот неволно напъна мишци срещу металните окови. Офицерът отстъпи встрани, на десетина крачки от наказателния отряд.

Той кресна друга заповед и Търкот трепна, очаквайки куршумите да се забият в гърдите му. Изглежда обаче това бе само „За стрелба!“

Търкот изгуби търпение. Приклекна, изтегли ръце под краката си и ги извади отпред. След това скочи отново и се втурна срещу наказателния отряд с присвити рамене, сякаш щурмуваше ураганен вятър. Очакваше всеки момент да го повалят със залп.

Оръжията изщракаха — войниците презареждаха — но никой не стреля. Неколцина от тях дръпнаха наново затвора, предполагайки вероятно, че оръжието им е засякло. Търкот реши, че сега не е време да се двоуми, сграбчи цевта на най-близкия автомат, дръпна го от ръцете на войника и стовари приклада върху главата му. Сетне отстъпи назад, вдигнал автомата като тояга, а останалите петима войници го обкръжиха.

Полковникът се обърна бавно към цивилния и изстреля в него целия пълнител. Куршумите попаднаха право в главата, пръскайки кръв и късчета мозък по белезникавия пясък.

Полковникът викна нещо на арабски и петимата войници се извърнаха към него.

— Лягай! — нареди полковникът на Търкот със съвършено спокоен глас и измъкна малък „Узи“ от праметнатата през рамото му чантичка.

Търкот се метна на пясъка и в същия миг първият откос повали войниците. Той бавно се изправи на крака, без да откъсва поглед от полковника. Чудеше се какво ще последва.

— Да се махаме оттук — рече полковникът и посочи с димящото дуло на автомата към камиона. — Надявам се, знаеш как се кара това нещо.

— Кой си ти? — попита го Търкот.

— Полковник Ахид Фасид от египетската армия — отвърна другият. — Военно разузнаване, за твое сведение. Наложил се да използвам доста връзки, за да пратят точно мен. Добре, че в армията нашите документи все още имат някаква тежест.

— Не разбирам.

Фасид въздъхна.

— Така се правят нещата тук. Как според теб щяхме да задържим мира толкова дълго? Баща ми и всичките ми чичовци са загинали във войни. Не бива да повтаряме грешките им. Работя и за Мосад, когато интересите ни съвпадат, и не излагам на опасност страната си. Тази сутрин ми се обади един приятел от Мосад и ме помоли да те държа

под око. Това — той посочи проснатите тела — надминава всичко, което съм правил досега. Време е да кажа сбогом на досегашния си живот.

— Защо не можах да стрелят? — попита Гъркот.

— Защото предварително им извадих ударниците — похвали се Фасид. — Накарах ги да ми дадат оръжията за проверка. А сега да изчезваме от тук. Имаме среща с хеликоптера.

19.

Циан Лин, Китай

— Името ми е Чанг Чи, придворен служител на най-благородния император Ши Хуанчжоу, Владетел на цивилизования свят, чието управление се простира от изгрев до залез слънце и отвъд. — По лицето на говорещия се плъзна лека усмивка. — Поне така се представях по мое време.

— Аз съм Лексина, водач на *Онези*, които чакат, а това са моите подчинени Елек и Коридаан. Машината ли те научи да говориш нашия език?

Чанг стоеше пред златната пирамида, току-що бе излязъл от сияещата ѝ обвивка.

— Много са пътищата за онзи, който знае. Въведен съм в текущата ситуация. Положението е доста тежко. Силите на Сянката на Аспасия се мобилизират. Има много неща, които не разбирам, но ясно е, че сме в опасност.

— Императорът долу ли спи? — попита Лексина.

Чанг кимна.

— Той спи.

— Императорът Ши Хуанчжоу всъщност не е ли Артад?

— В известен смисъл, да. Императорът Ши Хуанчжоу носи *Ка-огърлицата* на Артад, следователно той е Артад.

— Но тук ли е истинският Артад? — попита Лексина.

— Да. Той спи вече близо хиляда и триста години.

Лексина се напрегна толкова силно, че почти се разтрепера.

— Ще го събудите ли сега?

Чанг кимна.

— Време е.

Околностите на Кайро, Египет

Търкот лежеше по гръб в пясъка и зяпаше синьото небе над пустинята, докато Фасид кръстосваше нервно по билото на близката дюна. Намираха се на десетина километра от мястото, където щяха да разстрелят Търкот. Фасид си погледна часовника за десети път пред последните пет минути.

— Две минути по-рано, две по-късно... — промърмори Търкот.

— Какво?

Търкот беше изморен, изстискан емоционално и физически. Беше го завладяло отново онова странно безразличие, макар все още да се намираха на вражеска земя.

— Такъв е интервалът при евакуационни операции — от две минути преди назначеното време до две минути след него. Общо четири минути. Ако вертолетът не се появи в този срок, преминаваш към резервния план. Имаш ли резервен план?

— Да — отвърна Фасид. — Ще започна да се моля на Аллах.

— И това ако е план — отбеляза спокойно Търкот.

— Нямах време за повече — оправда се Фасид. Той отново си погледна часовника. — Влязохме в резервното време. Нищо не чувам.

Търкот не можеше да си припомни колко подобни минути бе прекарал в очакване да долови жадуваното бръмчене на вертолетните ротори. Поне в половината от тези случаи му се бе налагало да напуска уговореното място за среща и да се отправя към резервния район. Ето защо този път не стана, за да оглежда хоризонта. Ако израелският хеликоптер се появи — чудесно. Ако не дойде, какво пък — по-добре, отколкото ситуацията отпреди час, когато вече се смяташе за загубен. Странно, но този въпрос сега въобще не го вълнуваше.

— Ах! — Фасид подскочи като радостен ученик, когато малкият хеликоптер изникна внезапно над пясъчната дюна и се приземи на десетина метра от тях. Притежаваше изненадващо тихи двигатели и Търкот разбра причината веднага щом разпозна модела — прочутият МДХ на Макдонъл-Дъглас.

Сглобен на основата на оправдалата предимствата си капковидна конструкция на МД-530, моделът МДХ бе последният вик на техниката, при него за първи път се прилагаше НОТАР-технологията — елиминирането на опасното витло намаляваше значително шума от малката, но високоскоростна перка. Вместо него за баланса на полета се грижеха два въздушно-реактивни компресора.

— Хайде, побързай — задърпа го Фасид.

Търкот се изправи на крака и закри очите си от пясъка, който носеше със себе си вятърът. Последва Фасид на борда и се настани на задната седалка. Още преди да затворят вратата, пилотът вече беше вдигнал машината във въздуха.

Хеликоптерът се наклони рязко, след това пое на изток, като се плъзгаше само на няколко метра над земята. След броени минути излязоха над Нил, като едва не отнесоха мачтата на една рибарска ладия, после продължиха над пустинята към Суецкия залив.

Търкот се пресегна и откачи слушалките от стената. Известно време седя заслушан в разговора между пилотите и наземната служба, която указваше маршрута. След това се разнесе тревожен звън и един от пилотите изруга.

— Какво беше това? — попита Търкот.

— Радарно прехващане отгоре — обясни вторият пилот.

Търкот се наведе към прозореца и вдигна глава. На синия фон на небосвода се виждаха сенките на две димни следи от египетски изстребители.

— Нашите се опитваха да ги заглушат — продължи вторият пилот. — Но онези са вдигнали всичко, с което могат да ни проследят.

— Имаме си компания — посочи му Търкот. Беше учуден, че израелците са дошли да ги приберат, макар да са знаели, че могат да бъдат засечени. Според опитните вертолетни пилоти битката между техните машини и най-просто устройства изстребител е като двубой между пудел и разярен питбул.

— Колко остава, докато си намокрим краката? — попита Търкот.

— Осемдесет километра до залива — отвърна вторият пилот. — Не забравяй, че трябваше да върнем Синай на египетското правителство при последните мирни преговори.

— Но оставихме миротворци в Синай — довърши Търкот. — Можеш ли да ме свържеш със Сауткемп?

Базата Сауткемп, където се помещаваха международните миротворчески сили след Кемп-Дейвидското споразумение, беше разположена близо до Шарм Ел Шейх, на южния връх на Синайския полуостров. Търкот знаеше, че там има силно американско присъствие.

— Имаш директна връзка на МХФ-честота — докладва вторият пилот. — Само побързай.

Търкот се блъсна в стената, когато вертолетът внезапно изви надясно и се спусна още по-ниско над земята.

— Поне ще стигнем ли до водата? — попита той, преди да включи радиото. Вече виждаше следите от двата изстребителя, които пикираха надолу към тях.

— Ако не, друго ще опитаме. Запазили сме някои номера за краен случай.

Търкот включи радиото и поиска да разговаря с най-старшия американски офицер в Сауткемп. Вертолетът се заклати застрашително и изведнъж Търкот зърна с крайчеца на окоето една ракета, която профуча само на метри от кабината и се заби в пясъка. Стомахът му се сви болезнено, когато малкият МДХ рязко описа завой на 180 градуса. Двата изстребителя прелетяха над тях и тогава хеликоптерът се завъртя в предишната посока и пое първоначалния курс. На самолетите им бяха необходими двайсетина километра, докато отново заемат позиция за атака.

— Какво правят? — извика вторият пилот.

Търкот отвори вратата и се надвеси отвън. Виждаше ясно изстребителите, които летяха по-ниско от предишния път и на пресечен курс.

— Ще стрелят с оръдията — отвърна той. — Летят максимално ниско и бавно. — Знаеше, че за изстрелването на ракети е необходима височина, за да могат да си осигурят топлинно прехващане. Хеликоптерът изглежда бе снабден не само с топлинни примамки, но и с антирадарно устройство — инак едва ли щяха да преживеят още първата атака.

— Разстояние?

— Около три километра — докладва Търкот.

— Ще чакат, докато излязат зад нас и тогава ще стрелят. На около половин километър — каза пилотът.

— Откъде знаете? — попита Търкот.

— Чели сме тактическите им наръчници.

— Дистанция километър и половина! — обяви Търкот. — Колко остава до брега?

— Дванайсет километра.

Нямаше начин да успеят. Приближаващите се отзад изстребители бяха като запратени от невидима ръка черни копия.

— Осемстотин метра — каза Търкот.

— Сега! — викна вторият пилот.

Търкот почувства, че вътрешностите му се надигат, когато вертолетът внезапно вирна нос нагоре. Той се облещи, осъзнавайки, че вижда пред себе си пустинята, сетне изгуби напълно ориентация, докато малкият МДХ премина във вертикален полет, навлизайки в стремителен лупинг.

Двата изстребителя префучаха под тях и Търкот ги видя, увиснал с главата надолу и придържан към седалката единствено от презрамките на колана. Сетне вертолетът се спусна от другата страна и изравни полета с неочаквана лекота.

— Огън! — изкомандва пилотът. Една самонасочваща се ракета „Стингър“ се откъсна от ракетния контейнер и се стрелна след отдалечаващите се изстребители.

— Огън!

Втора ракета последва първата.

Египетските изстребители се разделиха — единият изви надясно, другият наляво, включвайки отчаяно форсажа с надежда да изпреварят бързо приближаващите ги ракети. Но със снижаването си до височината на вертолета те се бяха озовали в обсега на тяхното оръжие и същевременно бяха изгубили така ценната възможност за маневриране.

Търкот откъсна поглед от втората огнена топка, когато чу неприятен, гърлест звук в кабината. Фасид повръщаше мъчително на седалката до него.

— Заливът — обяви вторият пилот, когато прелетяха над една по-висока дюна и пред тях се показа морето.

— На радара още двама преследвачи — обяви пилотът. — На шест минути полет зад нас.

— Къде ще сме след шест минути? — попита Търкот.

— В средата на Залива.

Търкот включи радиото.

— „Авангард-шест“, говори „Зона пет-едно-шест“. Приемам.

— Тук „Авангард-шест“ — обади се от другата страна и Търкот почувства вълна на облекчение.

— „Шести“, виждате ли ни на екрана? Приемам.

— Засякохме ви. Приемам.

— След колко минути сте при нас? Приемам.

— Десет минути. Приемам.

— Постарайте се да са шест — посъветва ги Търкот. — Инак няма да има кого да спасявате. Приемам.

— Ще се опитаме.

Пилотът държеше вертолета на шест-седем метра над водата, а двигателите работеха на максимални обороти. В кабината миришеше на повръщано, но изглежда никой не го забелязваше. Търкот не изпитваше страх. Отдавна бе привикнал да изключва чувствата си по време на битка. На всичко отгоре тук нямаше никакъв контрол над съдбата си — беше само пътник в машина, която всеки миг можеше да се превърне в огнено кълбо.

— Кораб отдясно — извика Фасид.

Търкот се надвеси през рамото му. Един товарен кораб с либерийски флаг пореше вълните на залива право към канала. Той включи интеркома.

— Не можем ли да използваме кораба за прикритие?

Вместо отговор пилотът изви рязко и се насочи право към широката кърма на кораба.

— Изтребителите на две минути зад нас — докладва вторият пилот.

— „Авангард-шест“, време на пристигане? Приемам — произнесе Търкот в микрофона.

— Шест минути. Край.

Пилотът повдигна нагоре носовия обтекател и вертолетът прелетя само на два метра над кърмата, размина се на метър с мостика, след това се озова над централната палуба.

— Ето там — вторият пилот сочеше отворения люк на трюма. Пилотът спусна вертолета над палубата на движещия се кораб, снижи се внимателно, като същевременно изравни скоростта на машината с тази на кораба и след това се гмурна в отворения товарен люк.

Висяха в мрака на грамадното помещение, където единствената светлина струеше от разтворения люк. Неколцина моряци се бяха надвесили от ръба и ги гледаха уплашено. Търкот си погледна часовника.

— Време е — обяви той след малко.

Само за миг се издигнаха през отвора и се озоваха над морето. Търкот се огледа. Двата египетски изстребителя кръжаха на около две хиляди метра над тях. Доста по-близо бяха четирите хеликоптера „Блекхоук“ с опознавателни знаци на ООН.

Малкият МДХ се стрелна право на изток и четирите хеликоптера го обкръжиха. Разположиха се два отгоре и два отзад, за да попречат на изстребителите да открият огън.

Зона 51, Невада

Кинсейд се облегна назад във фотьойла, загледан в компютърния монитор пред себе си. На екрана се въртеше сфера с двайсет и четири червени точки, които блещукаха върху повърхността ѝ. Освен това имаше и три зелени точки, които съответстваха на Гиза, Великденския остров и Циан Лин. Една от червените точки съвпадна с зелената на Гиза, след това сферата се завъртя още по-бързо, докато компютърът се опитваше да изравни втората точка с Великденския остров. В случай на успех програмата щеше да направи опит да съпостави трета точка с местоположението на Циан Лин, но засега Кинсейд не можеше да се похвали с подобно нещо.

Докато наблюдаваше безуспешните опити на компютъра, хрумнаха му няколко възможности, все не особено перспективни. Например, че координатните точки са от съвсем друга планета — от Марс. Или пък математическите заключения на Че Лу са изцяло погрешни. А може би Гиза въобще не е включена в изброените пунктове и използването ѝ като отправна точка само обърква нещата.

Кинсейд поклати глава. Нито една от тези възможности нямаше да го изведе от задънената улица. Още на времето като участник в програмите на НАСА се беше научил, че и невъзможното може да стане възможно. За това обаче беше необходимо да разглежда фактите без предубеждение. Ако това наистина бе аирлианска координатна система с най-важните точки на Земята, навярно бяха се погрижили по някой прост и ефективен начин да затруднят достъпа до нея.

Откъм заседателната зала се чува възбудени гласове, но Кинсейд не им обърна внимание, съсредоточен върху проблема.

Майор Куин отвори вратата на заседателната зала.

— Търкот е бил евакуиран от израелски хеликоптер. След двайсет минути ще се приземят в Хазерим.

Яков вдигна глава от таблото за шах. Играеха с Че Лу.

— Тази новина заслужава да се полее — обяви той и извади плоска бутилка водка от един вътрешен джоб на ризата.

— Граалът? — попита Че Лу.

Ентусиазмът на Куин се изпари.

— Сянката на Аспасия е избягал с него, отвлякъл е и доктор Дънкан. Търкот смята, че са се насочили към „Мисията“, където и да се намира сега. Каза, че ще ни се обади по сателитната връзка веднага щом се качи на скакалеца. Използваше израелско радио и честота.

— Добри новини и лоши новини — обяви философски Яков и сръбна от шишенцето. — Винаги е така в живота.

— Някакви вести от Лари Кинсейд? — обърна се Че Лу към Куин.

— Нищо засега. Компютърът работи над пермутациите.

— Да се надяваме, че Търкот има план — рече Яков.

Военновъздушна база Хазерим, Израел

Майор Търкот нямаше никакъв план, освен да слезе от израелския хеликоптер без да се просне по лице. Чувстваше смъртна умора. Още щом се показа от люка, позна Шерев и го проследи с поглед, докато агентът от Мосад посрещаше с разтворени обятия полковник Фасид. Към Майк израелецът не бе толкова радушен.

— Ал-Иблис се е сдобил с кивота — бяха първите му думи, докато Търкот пристъпваше по нагорещения асфалт.

— И с Граала — добави Търкот, примижавайки от силното слънце. — Знаеш ли къде е отишъл?

— Последната радарна картина, преди да бъде разрушен АУАКС-ът, показваше, че са се насочили на изток — обясни Шерев и го поведе към очакващия ги скакалец. — Доколкото знаем, хеликоптерите са били снабдени с допълнителни горивни резервоари, което означава, че биха могли да стигнат до всяка точка на Близкия изток. Нищо не им

пречи да кацнат на някое скрито летище и оттам да се прехвърлят на самолет. Една от подслушвателните ни станции засече УКВ-обмен между двата хеликоптера, в който се казваше, че се отправяли към някакво място на име „Мисията“, но не се споменаваха координати.

Търкот знаеше, че разузнавателните служби от целия свят се опитваха да открият настоящото местонахождение на „Мисията“, след като бе прогонена от Дяволския остров в Южна Америка.

— Положението е доста сериозно — продължи Шерев. — Убийството на Саддам Хюсеин доведе до политическа криза както в Ирак, така и в Иран. Глупаците си мислеха, че като отсекаат главата, ще убият чудовището, но опасността само се увеличи. Познатият враг винаги е по-приемлив от непознатия. Твоята родина заплашва Египет заради свалянето на АУАКС-а. В моята обявяват мобилизация на запасниците заради случилото се. Китай все още е затворен за останалия свят, но според данни на разузнаването там също се извършва мобилизация. Съществуват опасения, че Китай може да нападне Тайван. Северна Корея изглежда се готви за война. И двете страни се надяват, че американският флот е твърде зает с Великденския остров и е оставил фланга си открит. — Шерев повдигна рамене. — Светът става все по-смахнат. А на всичко отгоре след като дълго време бяха само легенда, сега Граалът и кивотът се появиха на бял свят само за да бъдат откънати от някаква тъмна личност. Това, което обаче е дори по-опасно от политическата нестабилност, са пукнатините в основите на световните религии. Теолозите си скубят косите как да обяснят присъствието на пришълците от гледна точка на тяхната догма.

Търкот не се интересуваеше от истинската самоличност на Ал-Иблис, нито смяташе да обсъжда въпроса с Шерев. Той знаеше, че прочутият арабски терорист е превъплъщение на друго същество с помощта на *Ка-огърлицата*.

— Искам да ти благодаря, задето ме отърва — рече той и протегна ръка. Шерев на свой ред я стисна.

— Изгубих един полезен шпионин... — промърмори той и кимна към Фасид. — Надявам се да си заслужава.

— Ще се постарая да ти се отплатя — обеща Търкот.

— Уф — Шерев се изплю презрително на пистата. — Кой може да каже кое е полезно в наши дни? — Той плесна с длан скакалеца. —

Извънземни космически кораби, кивотът, Граалът, какво ли ще е следващото?

— Точно това се опитваме да разберем в Зона 51 — отвърна Търкот. — Благодари от мое име на Фасид.

— Хич да не те е грижа за него. Ще получи хубава къща и тлъста сума всеки месец от държавата. По-добре ще си живее, отколкото доскоро. Желая ти спокойно пътуване. — Той отстъпи назад.

Търкот се изкатери по стълбичката и се пъкна през горния люк. След секунди скакалецът беше във въздуха и летеше на запад.

Циан Лин, Китай

Чанг използва копието си, за да отвори един от малките контейнери в голямата кухня. Отвътре извади черна сфера с диаметър двайсетина сантиметра. След това отведе Лексина, Корида и Елек обратно в подземие.

— Трябва да следвам стриктно инструкциите, които ми дадоха — обяви той, когато се върнаха при черната стена. — Сложиха ме тук, за да бъда първият, когото събудят. Артад пък трябваше да е последният.

— А кой е следващият? — попита Лексина.

— Кортадите. Задачата им е да проверят дали всичко е под контрол, преди да събудят Артад.

— Нямаме много време — припомни Лексина.

— Така е решено от други и преди нас — подчерта Чанг. — Да се бърза, понякога е по-опасно от всичко. — Той натисна върха на черната сфера. На повърхността ѝ се появиха серия шестоъгълници. Чанг чукна последователно няколко от тях.

Черната стена отново започна да се оттегля назад, разкривайки редици от продълговати тръби. Вътрешната зала се оказа далеч по-голяма, отколкото си представяше Лексина. Преди да стигне края ѝ, стената освободи над двеста тръби. В отсрещната стена имаше друга висока порта от черен метал.

— Артад лежи зад онази порта. В специално хранилище — обясни Чанг.

Пръстите му пробягнаха по черната сфера и капците на тръбите започнаха да се отместват. Под бързо белещото се метално фолио се показаха телата на извънземни същества. Бяха досущ като холограмата, която ги бе посрещнала във външния тунел. Всичките високи над два метра, с непропорционално къс гръден кош и прекалено дълги ръце и крака. Главите бяха наполовина на човешките и покрити с червеникави коси. Кожата им беше бяла, почти прозрачна.

Всеки от кортадите имаше копие като това на Чанг или меч, положен до дясната ръка. В началото Лексина бе учудена от тези архаични оръжия, но после реши, че вероятно изпълняват друга функция, също както Копието на съдбата и това на Чанг.

— До час ще се събудят и ще са готови за действие — обяви междуременно Чанг. — Не ни състава нищо друго, освен да чакаме.

— Чакахме вече няколко поколения — успокои го Лексина. — Ще издържим и този час, но дано да не е твърде късно да се срещнем със силите на Сянката на Аспасия.

Великденският остров

Хилядите, докарани на борда на „Джар Вайкинг“, се превърнаха в горещ материал за нановирусите. Храната на този пустинен остров беше крайно недостатъчна и стражът реши този проблем, като „изключи“ голямо количество от ненужните в момента войници. Под въздействие на нановирусите те изпаднаха в кома, намалявайки до минимум телесните си функции.

„Вайкинг“ се полюшваше недалеч от брега. Реконструкцията му беше приключила. Грамадните врати на носа бавно се разтвориха и водата нахлу в специалните предни помещения, построени от нанотехниците. След като водното ниво вътре се изравни с това отвън, в танкера бе вкарана подводницата „Спрингфилд“. Наномашините я закрепиха за специално излетите грамадни скоби и тогава външните врати се затвориха и водата бе изпомпана обратно.

На борда на „Вашингтон“, вече беше подредено едно крило от модифицираните изстребители. Всичко беше готово. Грамадният танкер и авионосецът бавно потеглиха. От стартовата площадка на „Вашингтон“ излетя един модифициран „Хоукай“.

Тихият океан

Капитан Робинет впери поглед в изображението, което току-що бяха получили от шпионския сателит КХ-14. Два големи кораба бяха напуснали пределите на защитното поле около Великденския остров и това бяха „Джордж Вашингтон“ и „Джар Вайкинг“. Движеха се с крайцерска скорост, право към Оперативната група.

Робинет се облегна назад в командното кресло и включи комуникационната връзка до капитаните на всички кораби в групата.

— Господа. Врагът излезе от леговището. Ще го пресрещнем с максимална скорост. Изпращам няколко самолета за изпреварващ удар.

Той изключи връзката и се обърна към командващия въздушния отряд.

— Наредете изстребителите да се вдигнат незабавно. Изпратете всичко, което имаме. Искам и двата кораба да бъдат потопени.

Ако имаше някакъв урок, който Робинет помнеше добре от занятията във военната академия, той бе, че този, който нанесе първия удар, има най-големи шансове за победа.

— Да потопим „Вашингтон“, сър? — попита командващият.

— Да. Искам вие лично да водите ескадрилата.

— Разбрано, сър.

Веднага щом командващият излезе, пристигна за доклад един от радарните специалисти.

— Сър, от борда на „Вашингтон“ излетя самолет.

— Модел?

— „Хоукай“, сър.

В това има логика, помисли си Робинет. „Хоукай“ беше разузнавателен самолет.

— Следете го внимателно.

— Тъй вярно, сър.

„Мисията“

Тялото беше готово. Беше отгледано със старателни грижи и сега плуваше в зеленикавата течност на резервоара, с щръкнала от устата му черна гофрирана тръба за въздух. Гладко обръснатото теме беше скрито от малка шапчица, от която стърчаха дузина кабели, свързани чрез гофрираната тръба с командното табло отвън.

Очите бяха отворени, но се цъкляха невиждащо и в тях нямаше дори искрица разум. Резервоарът бе поставен на най-долното ниво на „Мисията“, заобиколен от редици с извънземни машини, сред които правеше впечатление един издължен цилиндър, отлят от б'джа.

Сянката на Аспасия се закашля, усещайки раздираща болка в разядените си от рак бели дробове. Това едва ли беше най-подходящият момент за превъплъщение. Имаше толкова много нетърпящи отлагане дела, а и Дънкан все още лежеше в съседната стая до Граала, потръпвайки в мъчителна агония.

Но той искаше да играе на сигурно. Ако тялото му умре, ще изгуби всичко, което бе преживял през последните няколко дни, и ще му трябва още време, за да го навакса. Пробуждането в новото тяло винаги бе свързано с известно объркване, с период на нагласа и припомняне на събитията.

Сянката на Аспасия приближи контролното табло и положи длани върху светналите фигури. Той натисна няколко от тях, също както бе правил стотици пъти преди това. Капакът на черния цилиндър се повдигна настрана, откривайки удобната вътрешност с очертанията на неговото тяло.

Той свали *Ка-огърлицата* от шията си и я пъкна в отвора отстрани на контролното табло. Металният медальон легна точно на мястото, което обозначаваше и блесналият оранжев шестоъгълник.

Сянката на Аспасия се надвеси над черния цилиндър. Смъкна жреческите одежди и короната, внимателно ги положи на рафта до цилиндъра и се излегна вътре. Капакът се спусна отгоре и той се озова в непрогледна тъмнина. Веднага цяла дузина наносонди изникнаха от микроскопичните гнезда в главата му и се свързаха със съответстващите им секции. Той почувства внезапна и остра болка, но сега нямаше време да се подлага на нормалните процедури, които щяха да я заглушат.

Спомените и натрупаният опит през изминалия период след последното сверяване бяха записани и прехвърлени в огърлицата.

Сянката на Аспасия дишаше учестено, завладян от безпокойство. Предстоеше тази част от манипулацията, която никога не беше в състояние да запомни, защото съзнанието му нямаше да присъства на нея.

От многобройните отвърстия във вътрешната стена на цилиндъра изпълзяха черни микроскопични телца, които покриха кожата му. Той изпищя безпомощно в мрака, когато микрочастиците започнаха да разяждат плътта, мускулите и костите му отвън навътре, поразявайки по пътя си всички нервни рецептори. Единствената положителна страна бе, че този процес продължаваше само пет секунди преди тялото да се стопи напълно.

Пултът забръмча едва доловимо, докато *Ка-огърлицата* интегрираше базисната личност на Аспасия с новонатрупаната информация, след което се включи към тялото в стъкления цилиндър през кабела, който я отвеждаше в мозъка му. Презаписът трая не повече от минута.

Очите на новото тяло премигаха, изпълвайки се постепенно с разум, хитрост и злоба. Зеленикавата течност беше източена и сега тялото беше коленичило на дъното на цилиндъра. Капакът се повдигна и човешката фигура прекрачи отвън. Пресегна се, взе една кърпа и подсуши още мокрото си и лъщящо тяло.

Най-новата версия на Сянката на Аспасия понечи да излезе от стаята, сетне спря. Приблужи се към черния цилиндър и повдигна капака. Вътре нямаше нищо. Една дълбока бръчка проряза челото на клонирания човек, сякаш се опитваше да си припомни нещо.

Сянката на Аспасия знаеше, че няма време за губене, и затова побърза да напусне регенерационната стая. Слезе в най-долното помещение на базата, в средата на стаята, където беше поставен висок метър и половина многостепенен кристал. Той приближи кристала и постави длан на върха, с пръстен, обърнат надолу.

Кристалът засия ярко, озарен от вътрешна светлина. С едно бързо движение, което дори Сянката на Аспасия не можа да проследи, върхът на кристала се прибра навътре, разкривайки неголям отвор. Той се пресегна и бръкна вътре.

Ръката му стисна дръжката на меч.

Тихият океан

Командирът на ескадрилата летеше точно зад ударната група. Гледката пред него заслужаваше възхищение — дванайсет Ф-14, двайсет и четири Ф-16, два самолета за ранно предупреждаване ЕА-21Д, както и четири изстребителя за електронна борба ЕА-6Б, които водеха групата. Страшна сила, повече от достатъчна, за да се справи с двата кораба. Въпросът обаче беше кой управлява тези кораби. Командирът чу, че по радиото летците обсъждаха същата тема, и се включи на тяхната честота:

— Е, добре, момчета, слушайте сега. Първо удряме „Вашингтон“. Не искам никакви колебания. Видяхте заснетия филм с онези нещастници, които пристигнаха с товарния кораб. Изпратихме двама „тюлени“, за да разузнаят какво става там. До момента няма и вест от тях. Ако на борда има някакви хора, те вече не са от *нашите*. Тези кораби пренасят смъртоносен за цялото човечество вирус. Тъй че, удрайте с всички сили и не се двоумете.

Веднага щом разузнавателният „Хоукай“ засече приближаващата ескадрила, от „Вашингтон“ се вдигнаха още самолети. На борда настъпи раздвижване.

Междувременно „Вайкинг“ забави ход и големите предни врати се разтвориха. Още веднъж в корпуса нахлу вода и „Спрингфилд“ бавно изплува навън. Но вместо да се насочи към Оперативна група 79, подводницата пое в друга посока. А на опразненото място в трюма на „Вайкинг“ неуморните нановируси вече строяха двойник на „Спрингфилд“, използвайки наученото през последните няколко часа.

— Засякохме противник — докладваха от ЕА-2Ц.

— Колко са? — попита командирът на ескадрилата.

— Двайсет и четири.

— Какво са ни пратили?

— Приличат на Ф-18, но...

— Но?

— Има някакви различия.

— Какви?

— Не мога да определя. Просто ми изглеждат променени.

— Страхотно. — Командирът обмисли ситуацията. Най-вероятно това бе дефанзивна група, пратена да пресече атаката. — „Шахмат-шест“ — повика той пилота на един от неговите Ф-18.

— Тук „Шахмат-шест“. Приемам.

— Говори „Първи“. Имате посрещачи. Постарайте се да ни почистите пътя. Приемам.

— Разбрано, „Първи“.

Командирът изпроводи с поглед няколко Ф-18, които се отделиха от главната група върху пламъците на форсираните двигатели.

— Къде е този „Хоукай“ от „Вашингтон“? — обърна се командирът към „Стенис“.

— Западно от вас, по-високо, курс към нашата позиция — докладваха от самолетносача.

Намеси се още един глас — на капитан Робинет.

— Съсредоточете се върху атаката, „Първи“. Ще изпратя един от моите Ф-18, за да се погрижи за него.

Пилотът на изстребителя, пратен да свали неприятелския „Хоукай“, летеше с максимална скорост към далеч по-бавния самолет, който доближаваше флотската група. Не се безпокоеше от предстоящия сблъсък, защото самолетите от типа „Хоукай“ не носеха въоръжение. Той повдигна предпазителното капаче и постави пръст върху спусъка на 20-милиметровата многостволова картечница.

Вече виждаше разузнавателния самолет, който не правеше никакви опити да се измъкне, и летеше право към него. На разстояние около хиляда и петстотин метра пилотът натисна спусъка и го задържа две секунди, преди да извие надясно. Миг преди да се разминат, забеляза трасирация откос, който попадна право в противниковия самолет. От корпуса и крилата, от местата, където се забиваха 20-милиметровите куршуми, отхвърчаха едри парчета.

— Какво става, дявол го взел? — промърмори пилотът, забелязал, че монтираният върху фюзелажа на „Хоукай“ ротодом се отдели от корпуса и продължи да лети, докато самолетът килна нос и се насочи стремително към океанската повърхност. Встреченият пилот

направи рязък завой и се върна обратно. Когато наближи отново мястото на сблъсъка, видя, че ротодомът се разпада бавно във въздуха, превръщайки се в черен облак.

Пилотът включи радиовръзката, но не чуваше нищо, освен статично прашене. Смени няколко честоти със същия резултат.

— Изгубихме връзка с Пърл.

Робинет се завъртя в креслото.

— Какво? Я повтори!

— Изгубихме всякаква връзка, сър. Сатком, високочестотна, всичко.

Робинет погледна назад. В другия край на стаята имаше прозрачен плексигласов екран, на който нанасяха позицията на оперативната група и противниковите единици. Дистанцията помежду им се скъсяваше бързо. Капитанът разтърси обезпокоено глава.

Пилотът на летящия отпред Ф-18 се облещи, когато пресрещащите ги самолети внезапно се изгубиха от екрана.

— Ей, някой засича ли противника? Приемам.

— Няма ги.

— Нищо не улавям.

— Радарът ми е повреден.

Лишени от радари, изстребителите от „Стенис“ бяха принудени да търсят целите си визуално. Това съвсем не беше лесно при полет със скорост хиляда и двеста километра в час, особено когато тези цели се приближаваха в насрещен курс и със същата скорост.

— Ето там! — извика командирът на ескадрилата и стреля с картечницата право в размазаното петно, което се носеше насреща му.

В следния миг двете групи Ф-18 се разминаха във въздуха с комбинираната скорост от над две хиляди километра в час. Изумените пилоти едва успяха да завъртят глави, проследявайки противниковите машини, които изглежда нямаха никакво намерение да ги атакуват.

Пътят към „Вашингтон“ бе чист.

В изблик на гняв Робинет удари с юмрук подложката на креслото. Бяха слепи, отрязани както от щурмовата група, така и от охраняващите ги самолети. Можеше да се надява само на опита и подготовката на своите хора.

Командирът на ескадрилата пое командването на операцията. Лишени от връзка, не им оставаше друго, освен да прибегнат до възможно най-простата тактика — всички щяха да го следват и да правят това, което правеше той. Забелязал два масивни силуета на хоризонта, командирът веднага се досети, че това са техните цели. Докато зареждаше бомбоносителя, той по навик огледа небето за въздушна защита, но не забеляза и следа от такава.

По време на краткия инструктаж преди операцията командирът на ескадрилата бе разделил двете цели между самолетите. Той насочи носа към „Вашингтон“ и с облекчение забеляза, че изстребителите, на които бе отредена атаката срещу „Джар Вайкинг“, се отправиха към своята цел. Без радар и при отсъствие на въздушна защита най-добрата тактика бе да се снижи бавно право към целта и да освободи бомбите, когато се озове над нея. Възнамеряваше да използва механичния мерник, монтиран в предната част на кабината за случаи като този — когато отказваше радарът.

Той вдигна задкрилките и редуцира дроселите. Приближаваше се бързо и вече можеше да различи отделни подробности на „Вашингтон“. На палубата се виждаха изрядно подредени самолети. Забеляза някои промени в надстройките и най-вече по радарните инсталации. След това забеляза хората. На площадката за излитане имаше поне стотина души. Мъже, жени и деца. Повечето от възрастните бяха облечени във флотски униформи.

За миг командирът бе завладян от колебание, но това бе достатъчно да прелети, следван от ескадрилата, покрай грамадния кораб — без да бъде пусната нито една бомба. Същото се случи и с групата, която трябваше да атакува „Джар Вайкинг“.

— По дяволите! — изруга командирът, докато описваше широк завой, готвейки се за втори опит. Опита се да си внуши, че друг изход

няма. Следван от ескадрилата, той зае позиция и плавно започна да се спуска, готвейки се за втора атака. Този път изравни носа, вкара самолетоносача в мерника и пушна бомбата точно когато прелиташе над средата му. Веднага след това изви надясно и погледна през рамо, за да провери какъв е резултатът.

Бомбата избухна на двеста метра над кораба. Командирът не спираше да ругае, докато наблюдаваше как свръхмощните бомби на неговите подчинени постигат същия резултат.

В просторния хангар под палубата на „Вашингтон“ един силов генератор, подобен на този от Великденския остров, но с по-малки размери, се въртеше бавно около оста си, създавайки непробиваем щит около самолетоносача. Същият генератор бе монтиран и на борда на „Джар Вайкинг“.

Пришпорван от тревожния звън на алармата, капитан Робинет изтича на мостика и вдигна глава към небето. От юг се приближаваше цял рояк черни точки. Не му оставаше друго, освен да гледа безпомощно, докато командирът на отряда за въздушна защита извиваше, за да пресрецне атакуващите.

Тъй като не разполагаха с функциониращи радари, изстребителите от въздушната защита трябваше да прибягнат до своите картечници. Като се имаше предвид, че летяха със скорост от 1М и че противникът ги приближаваше с хиляда километра в час, щеше да е като да се опитат да вденат конец в игла, докато се носят в кола със сто и петдесет километра в час. Тъй като разполагаха само с една възможност, изстребителите откриха огън отдалече, раздирайки небето с дълги, трасиращи откоси.

Като по чудо един от вражеските Ф-18 бе ударен в крилото, където цъфнаха грамадни дупки, но микроскопичните нанотехници ги поправиха незабавно.

Останалите единадесет изстребителя наведоха носове и увеличиха скоростта, като пет от тях избраха „Стенис“, а останалите се

отправиха към по-малките цели от оперативната група.

На борда на „Стенис“ разполагаха само с четири 20-милиметрови зенитни оръдия „Вулкан-Фаланкс“ за близка защита. Ескортиращите го кораби бяха по-тежко въоръжени и тъй като заемаха външния периметър, те първи откриха огън. За нещастие имаха същия проблем като изстребителите — зенитните оръдия бяха снабдени с радарно насочване, което в случая бе безполезно. В аварийни случаи като този можеха да използват механичния мерник и ръчно насочване.

От крайцера „Чамплейн“ реализираха директно попадение в кабината на един от пикиращите Ф-18, убивайки на място пилота. Изгубил контрол, изстребителят описа няколко спирали и се вряза в океана.

Робинет наблюдаваше въздушния бой от мостика. Още преди първата експлозия той вече се досещаше какъв е планът на противника. Първи пострада „Чамплейн“, след като един Ф-18 се заби в мостика и изби целия команден състав.

— Камикадзе! — възкликна Робинет и в същия миг още няколко Ф-18 се спуснаха върху ескортиращите кораби. Един от тях изви рязко, снижи се над водата и се насочи право към неговия мостик. Робинет виждаше ясно трасиращите линии от зенитните оръдия, които се опитваха да го свалят. Секунда преди този Ф-18 да достигне мостика, горивните резервоари под крилата му се отвориха и отвътре бликна черна мъгла. След това изстребителят се заби в палубата.

Четиридесет минути бяха необходими на ескадрилата да се върне при оперативната група. Командирът пръв описа кръг над корабите. Някои от тях бяха понесли известни поражения, но всички се държаха над водата. Опита да се свърже със „Стенис“, но радиовръзката беше прекъсната. Той се спусна над площадката на авионосеца и остана изненадан, когато не видя никого там. Нямахте ги сигнализиращите офицери, които обикновено ги насочваха при кацане. Отблизо се виждаше, че мостикът бе пострадал сериозно. Командирът описа още един кръг, следван от останалите изстребители. Всички летяха с резервното си гориво.

— По дяволите! — изруга тихо командирът. Не му трябваше сигнализиращ офицер, за да се приземи. Беше го правил стотици пъти

на различни самолетоносачи и имаше достатъчно опит. Изравни полета, редуцира дроселите и се спусна точно на мястото, където трябваше да го закачи спирачното въже. Всичко мина като по ноти. Въжето го дръпна рязко и самолетът закова.

Командирът се подаде навън и отново изруга. Никой не бързаше да изтегли самолета, за да освободи място за следващия. Той разкопча колана, измъкна се от кабината и скочи на палубата. Чувстваше се странно самотен на това място, което обикновено кипеше от трескава активност.

Изведнъж забеляза, че пораженията върху мостика са намалели, сякаш за изминалите няколко минути някой се бе заел да го поправя. От близката врата се показва един моряк и тръгна, олюлявайки се, към него. Беше протегнал ръце, с изцъклен и празен поглед, а отзад идеха още.

Командирът се извърна и затича по пистата към кърмата. Следващият го пилот тъкмо се спускаше над авионосеца за да провери ситуацията. Командирът размаха ръце, давайки му знак да се спасява както може.

20.

Циан Лин, Китай

Чанг Чи коленичи пред голямата черна порта и примера му последваха още двеста аирлианци с дълги до земята мантии. Един по един всеки от тях приближаваше вратата и пъхаше копието си в съответния отвор на около метър от земята и малко встрани от цепнатината. След това аирлианецът отстъпваше назад и падаше на колене.

Когато и последното копие, или сабя, заеха местата си, портата започна да свети. Златисти пръстени се появиха в основата ѝ и плъзнаха нагоре. Големите врати започнаха да се отместват и присъстващите склониха почитително глави. Лексина се просна на земята и сътрудниците ѝ последваха нейния пример.

Тя дръзна да повдигне глава едва когато вратите се отвориха напълно. Върху сребърна люлка, в олтар от прозрачен кристал бе положен един-единствен черен цилиндър. Капакът на цилиндъра се отмести назад. Чанг Чи застана вдясно от олтара, взе една мантия и се поклони с протегнати ръце.

Една шестопръста, извънземна ръка се повдигна и сграбчи ръба на цилиндъра. Отвътре се показва върлинест аирлианец с буйни червени коси. Той преметна дългите си крака през края на цилиндъра и пристъпи отвън. Артад се изправи в цял ръст, а Чанг Чи застана до него и го наметна с мантията.

Чанг Чи извика нещо на аирлиански и двестата кортади отвърнаха в един глас. Лексина почувства, че цялата се разтреперва. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Това бе мигът, който хората ѝ бяха очаквали повече от двеста поколения.

Вече нямаше да се казват *Онези, които чакат*.

Зона 51, Невада

Лари Кинсейд следеше движението на скакалеца на Търкот върху главния екран на Куба, но мислите му бяха погълнати от задачата, която му бе поставила Че Лу. Компютърът бе проверил всичките двадесет и четири точки в различни комбинации, но досега без никакъв успех. Лари го препрограмира така, че да използва Гиза като първа отправна точка и Циан Лин като втора.

Вече обмисляше възможността стражите в тези точки да са били преместени там едва след създаването на координатната система, но тогава всички усилия изглеждаха безсмислени. Трябваше да се опре на нещо, което можеше да се провери, инак нямаше да стигне доникъде.

Дори координатите да бяха променени заради друг цифров код например, все пак трябваше да се получи известно съвпадение, макар и с различия в отправните точки. Единственото изключение бе при постепенен цифров код, където промяната в числата зависеше от някаква първоначално определена стойност, но тогава задачата ставаше прекалено сложна. Във всеки от изброените случаи той беше в задънена улица.

Имаше чувството, че решението е пред очите му, но просто не можеше да го види.

— Ще бъдем там след петнайсет минути. — Гласът на Търкот отекна от говорителите в заседателната зала. — Пригответе копие от преведената част на ръкописа на Бъртън. Интересува ме най-вече има ли нещо за „Мисията“.

— Ще бъде направено — обеща Яков. — Чакаме те.

Говорителят замлъкна и руснакът се обърна към Че Лу. Новината, че групата на космонавтите е загинала и че Дънкан е в ръцете на Сянката на Аспасия едва ли можеше да допринесе с нещо за промяна на и без това мрачното настроение в Куба.

— Все още не сме открили нищо полезно, с което да му помогнем. Нямаме представа какво върши Граалът, знаем само, че вече е в ръцете на Сянката на Аспасия.

На екрана в Куба се показва летищната площадка отгоре, където една видеокамера проследяваше последните секунди от полета на

скакалеца. Лари Кинсейд погледна бегло към него, зает с въртящата се сфера, върху която продължаваха да блещукат двайсет и четирите червени точки.

Когато започна да работи за космическата програма беше някъде в началото на шейсетте — неговият пряк ръководител обичаше да акцентира върху метод за анализиране на проблемите, който той наричаше *реверсивно мислене*. Ако един инженер се натъкне на проблем, който не може да бъде решен за разумен период от време, идеята е да се опита да погледне на проблема от обратната страна на тази, която е използвал досега.

— Коя бе обратната страна на една точка върху сферата? — запита се Кинсейд.

И тогава я видя.

Майк Търкот усещаше главата си като пълна с пясък, който се стича през тесния отвор на пясъчния часовник.

— Здравей, приятелю! — посрещна го Яков и го сграбчи в прегръдките си веднага щом се измъкна от скакалеца. — Не ми изглеждаш добре.

Хангарът бе почти пуст — рязък контраст на кипящата активност от предишния път.

— Какво ново? — попита го Търкот.

— Разполагаме с превод на по-голямата част от ръкописа — информира го Яков. Той махна с ръка да тръгнат към асансьора. — Узнахме някои интересни неща, но точното предназначение на Граала и местонахождението на „Мисията“ все още не са ни известни.

— Великденският остров? — попита Търкот, след като се затвори вратите.

— Нито вест от Кели Рейнолдс след последното съобщение. „Тюлените“ не са се върнали и вероятно трябва да ги смятаме за изгубени. На всичко отгоре нямаме връзка с Оперативната група.

— А сателитното проследяване?

— Корабите са си там — отвърна Търкот. — Просто не отговарят на повикванията. Част от самолетите, които се вдигнаха от „Стенис“, летят към вашата база в Хавай. Разбира се, горивото няма да им стигне да се доберат дотам. Вашите хора от Пентагона пращат танкери, за да

ги заредят във въздуха, но според майор Куин изстребителите ще паднат преди да пристигне помощта.

— Но защо не са кацнали на „Стенис“? — попита учудено Търкот.

— Защото, приятелю, според нас нановирусът вече се е добрал до Оперативната група.

— Цялата ли е в техни ръце?

— Така изглежда.

— Какво пък... — махна с ръка Търкот. — Това е работа на Пентагона.

Яков повдигна изненадано вежди.

— Дънкан е в ръцете на Сянката на Аспасия — заговори уморено Търкот. — Сега той контролира събитията. Ако го спрем, ще спрем Водачите и всички останали.

— Така поне се надяваш — подхвърли Яков.

— Китай? — сети се Търкот.

— Никакви новини оттам.

Търкот се облегна на гладката метална стена. Думите на Сянката на Аспасия отекваха отново и отново в съзнанието му, внасяйки допълнителен смут.

— Значи не знаем какво да правим — промърмори той.

— Така изглежда... — разпери ръце Яков.

Вратата на асансьора се отвори и се появи Лари Кинсейд, размахал възбудено някаква разпечатка.

— Открих я!

— Кое? — попита Търкот, заразен от неговото вълнение.

— Координатната система. Тази, която преведе Че Лу. Някои от точките са за примамка, или може би там е имало нещо, което е било преместено — но Гиза, Великденският остров и Циан Лин — всичките съвпадат. Има и други местенца. — Говореше бързо и едва си поемаше дъх между отделните думи.

— „Мисията“? — попита обнадеждено Търкот.

— Вероятно е една от тези точки, но не знаем коя. Нека ви покажа с какво разполагаме. — Кинсейд ги поведе към заседателната зала. След като се настаниха около голямата маса, той намали светлините и постави разпечатката върху проекторната машина. На екрана се показва обемно изображение на Земята и наложена върху

повърхността ѝ координатна система от двацет и четири точки. Няколко от тях бяха очертани в кръгче.

— Гиза — посочи Кинсейд първата с лазерния показалец. — Циан Лин. Великденският остров. Тиахуанако в Боливия, където „Меджик-12“ е открил стража, преместен впоследствие в Дълси. Нгоро-нгоро. Ето ги всичките, очертани в кръгчета.

— Как успя? — попита Че Лу.

Кинсейд се усмихна.

— Кодирани са, но по толкова прост начин, че бързо открих ключа. Точките, които ни е оставил Нейбингър, наистина са част от система, която обаче отговаря на вътрешната земна повърхност, проектирана през планетата на обратната страна на глобуса.

Търкот местеше поглед по точките. Няколко от тях бяха в Близкия изток, недалеч от Гиза. Когато разшири кръга, видя и други в Азия, Европа и Африка — всяка една от тях можеше да е „Мисията“.

— Някои има ли представа кое от тези места може да е „Мисията“? — изрази той гласно мислите си.

Усмивката на Кинсейд поизгуби от блясъка си.

— Е, както казах, някои от тези вече може да са пусти. Има две-три в средата на океана. Разпечатах ги, за да може да проверим всичките. Искан да съм сигурен, че не съм сбъркал в изчисленията.

Че Лу също разглеждаше картата.

— Ще трябва да се отиде до всяко от тези места.

— Много са — въздъхна Търкот. — Няма да можем... — Той бе прекъснат от професор Муалама. Всички бяха забравили чернокожия учен, седнал зад един от компютрите.

— Мисля, че знам къде е „Мисията“. — Професорът се приближи към екрана и протегна пръст към една от точките. — Ето тук. На планината Синай.

Търкот кимна обнадеждено. Това бе посоката, в която бяха изчезнали двата вертолета, малко преди да бъде свален американският АУАКС.

— Но защо там?

— Кабала! — подскочи Яков. Той се обърна към Търкот. — В една от главите на ръкописа се казваше, че Граалът и кивотът били отнесени в планината Синай, след като юдеите напуснали Египет.

— Планината Синай се споменава и на друго място — в главата, която току-що преведох — намеси се професор Муалама.

— Да я видим — каза Търкот, забравил умората си.

На големия екран се появи поредната глава от превода на Муалама.

РЪКОПИСЪТ НА БЪРТЪН: ОСМА ГЛАВА

Бях пратен в Дамаск, за да изпълня дълга си към Короната. Все пак разполагах с достатъчно свободно време, което прекарвах в пътешествия из страната.

Омая ме една жена — не ми се беше случвало от младежките години. Видях я за кратко една вечер, озарена от светлини на прозореца на втория етаж, докато се разхождах по някаква улица. Никога дотогава не бях съзирал по-изящни форми. Заинтригуван и увлечен, проявих интерес кои са обитателите на тази къща и скоро узнах, че принадлежала на един много заможен търговец.

Под прикритието на консулските си задължения поканих този търговец още идния ден. Името му беше Ибрахим Ал-Изас. Жената, както скоро научих, беше негова държанка. Той долови интереса ми към нея и според обичая, разпространен в тази част на света, ми я предложи.

Казваше се Казин, прекрасна жена, рожба на екзотична смесица от арабска и френска кръв. Водехме неуморни и интересни разговори, тъй като тя познаваше — от кариерата си на куртизанка — всички важни мъже в Дамаск. Скоро открих, че интелигентността ѝ превъзхожда дори блясъка на нейната красота.

Оказа се, че изучава страстно всякакви религиозни писмени източници — от Библията, през Тората и Корана до Кабала. Някои от възгледите ѝ по спорни въпроси бяха изключително интригуващи.

Но един ден тя спомена име, което накара кръвта ми да замръзне. Обсъждахме хората с власт в града и страната и тя каза, че познавала мъж, който притежавал неизмерима

сила, но винаги се криел в сянката, та малцина знаели дори как изглежда. Добави, че името му е Ал-Иблис.

Разказах ѝ за срещата ми с Ал-Иблис в Медина, но премълчах какво произлезе от нея. Едва тогава Казин подхвърли, че мястото, откъдето управлявал, се наричало „Мисията“.

Когато се поинтересувах известно ли ѝ е къде се намира това място, тя постъпи много странно. Изправи се и изрецитира няколко изречения, а сетне добави, че ще получи отговор, ако разбере откъде са те. Думите ѝ бяха: „Пазете се да се не качите на планината, нито да се допирате до подножието ѝ: всеки, който се допре до планината, ще бъде предаден на смърт; ръка да се не допре до него, а с камъни да го убият, или със стрела да го застрелят, добитък ли бъде, или човек, жив да не остане...“^[1]

В заседателната зала цареше пълна тишина. Яков чукна с пръст по клавиша, но това бе краят на текста. Търкот се завъртя на фотьойла и погледна към Муалама.

— Къде е останалото?

— Още не съм го превел.

Търкот блъсна с юмрук по бюрото.

— Нали спомена планината Синай? Къде се говореше за нея?

— Защото не знаеш откъде е цитатът — отвърна спокойно Муалама и сякаш поля със студена вода гнева на Търкот.

— И откъде е? — намеси се Яков.

— От Стария завет. Изход, глава 19.

Търкот кимна бавно.

— Значи планината Синай? — повтори той замислено.

— Точно така — усмихна се Муалама.

Търкот погледна към майор Куин.

— Искам всичката налична информация за планината Синай — да е готова за вчера.

— Вече работя по въпроса — отвърна Куин, чийто пръсти бягаха трескаво по клавиатурата на лаптопа.

Търкот стана и тръгна към вратата, като нареждаше пътем на Куин.

— До пет минути да ме чака готов за полет скакалец, да сложат на борда един тактически боен скафандър мой размер и МК-98. Постарай се да ми осигуриш максимална огнева поддръжка, когато пристигна в Синай. — Той извади сателитния телефон. — Ще се свържа с Шерев да ни прати войници и машини. — Яков и Куин вървяха след него.

Когато вратата се затвори, в залата останаха само Че Лу и Муалама. Старата китайска професорка поклати глава.

— Какво има? — попита я Муалама.

— Мъже — отвърна Че Лу. — Първо действате, после мислите. Предлагам ти да се заемеш с превода на останалата част от ръкописа.

— Уверен съм, че Казин е имала предвид планината Синай — заяви малко троснато Муалама.

— Съгласна съм с теб. Но никой не спря да помисли върху това, което току-що прочетохме. Защо тази странна жена ще издаде толкова лекомислено местонахождението на „Мисията“, след като информацията е била пазена строго в продължение на хилядолетия? И другият въпрос — откъде е знаела за нея? Очевидно Бъртън също не се е замислил над това. Трябва да открием истинската причина, инак историята ще се повтори отново.

— Какво всъщност търсиш? — попита я Муалама.

Че Лу бе изненадана от тона, с който каза тези думи.

— Искам да узная истината, за да можем да продължим напред.

— Истината? — На лицето на Муалама се появи странна усмивка. — Ти работиш за Артад, нали?

— За никого не работя. И аз съм като теб — археолог, който...

— Тогава защо толкова настояваше човечеството да се съюзи с Артад? — прекъсна я Муалама.

— Просто смятам, че това ще е най-мъдрото поведение.

— Разпитвах те мен — заговори Муалама, като посочи с пръст през рамо, — но не и теб. Какво те накара да идеш в Циан Лин? Как получи разрешение, каквото не са давали никому от хиляда години насам? — Той се наклони напред, принуждавайки старицата да се отдръпне. — Мисля, че лъжете, госпожо професор.

Без да каже повече нищо, Муалама се върна при ръкописа. Че Лу отново забеляза капка кръв под ухото му. Тя побърза да излезе от заседателната зала и Муалама остана сам.

[\[1\]](#) Изх. 19:12-13. ↑

21.

„Мисията“

Сянката на Аспасия стоеше неподвижно като мраморните колони зад него. Беше стиснал дръжката на меч с две ръце, а острието бе опряно в пода. Скъпоценните камъни върху дрехите му блестяха ослепително. Черните му очи бяха втренчени вече десет минути в тялото на Лиза Дънкан. Тя също не помръдваше и само лекото повдигане на гърдния ѝ кош говореше, че е още жива. Лицето ѝ беше отпуснато, вече не се гърчеше от болка, както когато ръката ѝ бе пъхната в Граала.

Той знаеше, че това ще отнеме време, а тъкмо времето сега бе най-скъпоценно от всичко. Получаваше постоянни запитвания от аирлианците на Марс чрез стража-компютър. Не това го безпокоеше, а неясните сведения, че марсианският страж се е заел с някаква дейност на Червената планета, чието естество засега оставаше скрито. Без космически кораби аирлианците на Марс бяха безпомощни и Сянката на Аспасия си даваше сметка за това. Ситуацията се бе променила и сега те или щяха да му служат, или да бъдат изоставени, както навремето бяха изоставили него.

Ако имаше проблем, той идваше от Китай, както бе ставало и преди. Циан Лин бе затворен в силов щит и Сянката на Аспасия се опасяваше, че *Онези, които чакат* могат да пробудят Артад. Усещаше някакъв нетърпелив трепет, какъвто не бе чувствал много отдавна. Жадуваше да се изправи срещу водача на кортадите и да приключи този въпрос веднъж завинаги. Беше се сражавал и друг път със Сянката на Артад, в едни случаи бе побеждавал, в други — не, но накрая неизменно се възцаряваше примирие. А ето че предстоеше последната битка, и то с истинския Артад.

Но още по-важен от всичко това бе Граалът.

Затова чакаше и не откъсваше поглед от Дънкан.

Военновъздушна база Хазерим, Израел

— Вече сме вдигнали осем „Кобри“, които ескортират общо пет „Блекхоука“ с командоси. — Шерев премести върха на молива по картата. — Летят на ниска височина над залива Акаба.

— От Кувейт е излетял един АЦ-130 — добави Търкот. „Кобрите“ бяха щурмови хеликоптери, въоръжени с 20-милиметрови картечници и ракети „Хелфайър“ или „Тоу“, и се управляваха от двучленен екипаж. С тяхната огнева мощ, прибавена към тази на модифицирания АЦ-130, щяха да си осигурят достатъчно поддръжка.

— Засякохме вашия самолет на радара — кимна Шерев. — Според нашите изчисления ще бъде над планината Синай по времето, когато и вие сте там.

— Колко души има на вертолетите? — попита Търкот, докато проверяваше космическия скафандър. Шерев ги бе посрещнал с един раздрънкан стар джип веднага щом кацнаха.

— Петдесет. От Група 269.

Търкот бе чувал за Група 269 още по времето, когато служеше в Специалните части в Берлин. Това бе най-елитното подразделение на израелската армия, в която изискванията и подготовката открай време бяха на високо ниво. Шерев им даваше най-доброто, с което разполагаха, и Търкот го оценяваше. Той пресметна наум разстоянието до планината и стигна до извода, че разполага с още съвсем малко време, преди да потеглят със скакалеца, за да се срещнат със самолета.

— Какви са данните от разузнаването за планината Синай? — попита Яков. Руснакът най-сетне бе свалил плътния си шлифер, в пустинята бе топло и задушно и всички бяха изпотени. Лъскавият МП-5, който държеше в ръцете си, изглеждаше като детска играчка.

— Всичко, което мога да кажа, е, че се намира в средата на нищото, на път за никъде — отговори Шерев. Моливът се премести на запад и после на юг от мястото, където се намираха вертолетите, и спря в центъра на долната част на Синайския полуостров. — Посещавал съм планината през 1973-та, по време на войната. Тогава отнехме Синайския полуостров от Египет. Но трябваше да им го върнем след мирните преговори. Трябва да призная, че и двете страни се държаха на почетно разстояние от Джабал Моса, както я наричат местните. Суеверия — повдигна рамене Шерев. — Защото в

действителност планината няма никакво стратегическо или дори тактическо значение. Успях да я разгледам по време на един дълъг рейд, при който се опитвахме да заобиколим във фланг египетската армия. Дори не е най-високият връх в района — Катеринските възвишения на юг са доста по-високи. Да има, да няма две хиляди и петстотин височина. В подножието на планината е построен католически манастир. Мисля, че датира от шести век, казва се „Света Катерина“ и е основан от император Юстиниан.

— Знаем, че „Мисията“ е използвала римляните^[1] за своите цели — кимна Търкот, докато отваряше двете половини на скафандъра. — Може би са построили манастира, за да отвличат вниманието от планината. Или той принадлежи на „Мисията“?

— Възможно е — съгласи се Шерев. — Поисках да направят самолетни разузнавателни снимки, но на тях няма нищо подозрително. — Той метна няколко фотографии върху капака на джипа. Виждаше се пресечен, лишен от растителност терен, с връх в центъра и още един, по-нисък, вляво, където Шерев бе поставил върха на молива. — Това е връх Катерина. Нищо интересно тук. Единственият начин да се стигне до планината Синай е по един стар път от брега.

— Аирлианците обичат да си крият съоръженията под земята — произнесе замислено Търкот.

Шерев кимна.

— Подходящо място за скривалище — също като Димона. Знаете ли, Синай произхожда от името на един древен бог, Син, бога на луната, който бил почитан от най-старите жители на този район. Някои бедуини и до ден днешен се прекланят пред планината, други се боят от нея. Как ще открием подземна база, след като никой досега не е успявал?

— Мисля, че някой е успял — възрази Търкот.

— Какво е това? — попита Шерев, като видя разтворения на две части скафандър.

— Втора възможност да спасим доктор Дънкан и да унищожим „Мисията“ — отвърна Търкот. Той се напъха вътре и даде заповед на скафандъра да се затвори. Горната част се повдигна и залепи за долната.

— Звук — нареди Търкот. Улови края на въпроса на Шерев.

— ...во правиш?

Търкот се изправи. Чувстваше се по-удобно от първия път, когато си бе сложил скафандъра. Вдигна ръка и посочи скакалеца.

— Време е да се разходим до тази планина и да видим какво има там.

Зона 51

Че Лу бавно откряна вратата към заседателната зала и надникна вътре. Светлината беше намалена и тя забеляза приведения над компютъра Муалама. Седеше неподвижно, не се чуваше и тракането на клавишите.

— Права беше. — Гласът я стресна.

— За кое? — попита тя.

— Бъртън не е спрял да помисли, преди да се хвърли в пустинята, за да дири мястото, за което му намекнала Казин.

— Дай да видя. — Че Лу се приближи към екрана.

РЪКОПИСЪТ НА БЪРТЪН: ДЕВЕТА ГЛАВА

Не срещнах особени затруднения по пътя от Дамаск до Ерусалим. Там се присъединих към един керван, който потегляше на юг, покрай бреговете на Мъртво море. Пресякохме пустинни райони, докато накрая стигнахме Акаба, селище на брега на залива, който носи същото название. Това бе и последната точка от маршрута на кервана. Заявиха ми, че на юг от това място няма нищо, заслужаващо внимание — там беше само Синай.

Имах известни затруднения, докато се опитвах да наема неколцина бедуини — единствените, които скитат и живеят из тази безводна страна, — за да ме отведат в сърцето на Синай.

Зад стените на Акаба се натъкнах на група от двайсетина номади, които се готвеха да тръгнат за пустинята. Бяха дошли до града да си купят някои необходими неща, най-вече амуниции за пушките.

Въоръжени до зъби, препасани с ножове, тези хора наистина имаха свиреп и страховит изглед. Сред тях се чувствах като сред свои. Много пъти по време на моите странствания бях срещал такива мъже. Те живеят примитивно и се придържат към определени, строги правила, за да оцелеят в своята сурова страна.

Както бях постъпвал и преди, не им разкрих целта на моето пътуване, а само споменах, че искам да посетя манастира, разположен в подножието на една свещена планина. Наистина възнамерявах да отида до манастира, тъй като се надявах монасите там да знаят нещо повече за планината, в която живеят.

Бедуините ме приеха, споделиха с мен храната и постелята си, а на сутринта потеглихме. Вместо да следваме брега, както бях предпочитал много пъти по време на предишните ми пътешествия из Африка, бедуините се отправиха към вътрешността на полуострова веднага щом напуснахме Акаба. Познавах като дланта си пътя от един кладенец до следващия, а това съвсем не беше най-краткият маршрут. Времето не значеше нищо за тези хора, пустинята и водата бяха по-важни.

Стори ми се странно и чудно, че бяха тръгнали да дирят хора от тяхното племе, за което се знаеше, че е в постоянно движение, какъвто е обичаят на всички номади.

Но Таяба, старецът, който ни водеше, не изглеждаше обезпокоен от този факт. Нито за миг не се съмняваше, че ще открие из тези пуциначи племето и семейството си. Ако се окажат близо до манастир „Света Катерина“, обеща да ме отведе там. В противен случай щеше да ме остави на произвола на съдбата и на милостта на Аллаха, както сам заяви, повдигайки рамене.

След две седмици — доста кратък период, сравнен с четиридесетгодишните странствания на Мойсей, една сутрин съгледах очертанията на двата високи върха в мъгливата далечина. Два дни по-късно стигнахме манастира. Хората изглеждаха обезпокоени. Планината Синай, или Джабал Моса, както те я наричаха, бе свято

място, от което бедуините изпитваха боязън. Но освен това нямаха търпение да се срещнат с роднините си, които според Таяба трябваше да са нейде наблизко. Така и не можах да разбера по какво определяше.

Сгушен в подножието на планината, манастирът е като твърдина, вдигната от дялани червеникави камъни. Останах разочарован от монасите. Малка групичка подивели мъже, които водеха примитивно съществуване в една скалиста и негостоприемна страна. Бяха толкова невежи и объркани, че дори взеха да спорят помежду си дали Мойсей е идвал тъкмо на планината Синай.

Нямаше никаква полза от срещата ми с тях. Те бяха марионетки. Виждах го в очите им, както трябваше да го зърна преди това в красивите очи на Казин. Но бях твърде нетърпелив. Над мен се извисяваше планината Синай и сякаш ме приканваше и аз отново не обърнах внимание на това, което ставаше наоколо.

Таяба предложи да се качи с мен в планината.

Тръгнахме призори. Имаше една тясна пътека, която се виеше нагоре между канари и зъбери. На места беше почти непроходима.

Изминахме две трети от пътя до горе и излязохме на билото, но там бяхме принудени да спрем. Пътят ни препречваха две дузини мъже с черни наметала и дълги копия. Острите им наконечници лъщяха под светлините на палецото слънце. Зад тях, на една канара стърчеше някаква зловеща и заплашителна фигура. И друг път я бях виждал и сърцето ми трепна в предчувствие, че ще се случи нещо неприятно.

— Добре дошъл, мистър Бъртън — прокълтя гласът, потвърждавайки опасенията ми и аз почувствах тръпки по гърба си. Ал-Иблис. Той се приближи. — Е, сега ще ми кажете онова, което трябваше да чуя отдавна.

— Но аз не... — подхванах, ала той ме спря с жест и се наклони така, че само аз да го чувам.

— Искам да зная къде е Граалът. И ако отново са го върнали в Залата на познанието, както вече подозирам,

трябва да разбере къде е ключът. Уверявам, ви, че ще ми кажете всичко, което ме интересува. — Той махна на хората си.

Един от войниците пристъпи напред и хвърли натъпкана кесия на Таяба.

— Можеш да си тръгваш вече — посъветва го Ал-Иблис. — Свърши, каквото се искаше от теб, и ти беше заплатено.

— Какво ще правите с него? — попита Таяба.

— Не е твоя работа.

Таяба положи ръка върху дръжката на закривената сабя.

— Аз делих с него храна и постеля.

— Бедуини — въздъхна с досада Ал-Иблис. — Омръзнахте ми с вашите обичаи. Това тук е моя територия, не ваша. Живея тук отпреди прадедите ти да научат какво е пустиня. Този човек е мой и ще правя с него каквото си искам. Беше ти платено — сега тръгвай.

— Ти ме излъга — не отстъпваше Таяба. — Каза, че само искаш да говориш с него и че след това мога да го отведа обратно в Акаба. — Той се обърна рязко и тръгна надолу по пътеката. — Право казва народът — подметна през рамо, — излъжеш ли, тъпкано ще ти се върне. — Той ме подмина и изчезна зад завоя.

Облизах пресъхналите си устни, усещайки вълни от непоносима топлина.

— Казин, нали? — попитах пресипнало. — И тя е с вас.

Той ме погледна насмешливо.

— Малка чаровница, а? Неустоима е. Знаех, че ще я харесате. И тя е Сянка като мен. Двамата преживяхме доста превъплъщения. Изида и Озирис. Мордред и Моргана.

— И през цялото това време „Мисията“ е била тук.

— Не. Това е едно от многото места, където се е разполагала. Били сме тук и преди и пак ще бъдем — в бъдеще. Отведете го — нареди той.

Двама от войниците ме сграбчиха за ръцете и ме поведоха нагоре по пътеката. Изминахме около петстотин метра и стигнахме един скалист зъбер, който стърчеше от билото на планината като грамаден нос на кораб. Ал-Иблис ни чакаше в основата на зъбера. Носеше пръстен като тези на Наблюдателите и вече го беше допрял до една вдлъбнатина в скалистата стена. Зад него се показва проход с широчина два метра.

Знаех, че вляза ли в този тунел, няма да изляза жив. Но какво можех да сторя? Войниците ме стискаха здраво с яките си ръце. Ал-Иблис прекрачи вътре и потъна в тъмнината, сякаш го бяха погълнали самите Адски врати.

Войниците ме побутнаха към отвора. Този отдясно внезапно извика и се завъртя, а от шията му рухна кръв. Секунда по-късно чух пукот от огнестрелно оръжие. Метнах се на земята и се претърколих вляво. Последваха още няколко изстрела.

Издърпах копието на убития и тъкмо навреме, защото върху мен се нахвърли друг войник. Промуших го в корема, като нанизана на шиш риба.

Изправих се и в същия миг въздухът бе разцепен от бойните крясъци на бедуините. По пътеката към мен тичаше Таяба, следван от дузина от хората му. Останалите стреляха от скалите.

Войниците не можаха да издържат на устремния натиск на свирепите обитатели на пустинята.

— Побързай! — подкани ме Таяба.

Без да губя време се втурнах подире му. Над нас небето внезапно притъмня и над планината се извиха облаци. Прокънтя гръмотевица, блеснаха ослепителни светкавици. И всичко това за не повече от минута, след като през целия ден имахме само ясно, синьо небе. Неколцина от бедуините завиха уплашено, но Таяба ги сгълча и продължихме надолу по пътеката.

— Този човек беше наш гостенин! — обясни им накратко.

Бях съборен на земята, когато внезапна светкавица повали един от бедуините пред мен. Надигнах се, но спрех уплашен — от човека бе останало само черно, изгоряло петно.

Таяба изруга, вдигна старата си кремъклийка и стреля право нагоре в небето.

Нова светкавица и още един от номадите падна обгорен. Докато стигнем долината, останахме само аз и Таяба.

Качихме се на камилите и ги пришпорихме в пустинята, а бурята остана зад нас, сякаш не можеше да се отдалечи от планината.

Така и не мога да си обясня защо бях пощаден, но от този момент нататък бях изпълнен с дълбоката увереност, че съществува сила, по-голяма от тази на странните същества от други светове и техния черен Сфинкс. Сила, която ме запази горе, в планината, в онзи съдбовен ден.

Видял съм много странни и чудати неща през разпътния си живот, но никога няма да забравя този ден, защото тогава възвърнах вярата си не в живота след смъртта или в някоя религия, или в боговете, за които съм чувал, а в самия човек. Таяба се върна да ме спаси, защото вярваше в своите обичаи. Неговите хора загинаха заради тази вяра. Тогава си дадох сметка, че вярата на един човек е страшна сила.

Сълзи се стичаха по бузите на Че Лу. Тя си спомняше студентите от площада Тянанмън, които бяха загинали, защото вярваха в идеите си. Помнеше и онези, които не стигнаха до края на Дългия поход, но когато почувстваха, че губят сили, даваха храната си на другите.

Сателитният телефон в средата на залата прекъсна хлипането ѝ с пронизителния си звън.

Професор Муалама се пресегна през рамото ѝ и натисна копчето.
— Говори Търкот. Узнахте ли къде е разположена „Мисията“?
— Знаем нещо повече — къде точно е входът.

Въздушното пространство над Акаба

Търкот прочете последната част от превода на Бъртъновия ръкопис на екрана на монитора в скакалеца. Носеха се ниско над лазурните води на морето. Яков и Шерев четяха, надвесени над рамото му.

— Вече знаем къде е входът — заяви Търкот, когато стигнаха до края на превода. Той започна да проверява системите на скафандъра.

— Ще предам информацията на моите хора — надигна се Шерев.

Зона 51

Майор Куин не беше мигвал близо осемдесет часа и ръцете му трепереха, докато надигаше чашата с кафе. Намираще се в дъното на Куба и наблюдаваше на големия екран събития, които се случваха в най-отдалечени точки на света. Купища документи от различни периоди на съществуването на Зона 51, бяха натрупани пред него, но нямаше кой да ги прегледа, защото персоналът в Куба отдавна не достигаше.

Една тънка кожена папка с износени и захабени ръбове привлече вниманието му. Той се пресегна и я извади. Първото, което забеляза, бе пречупения кръст на корицата. Едва тогава се досети, че тази част от документацията Яков и Търкот бяха донесли от московските архиви. Документите вътре бяха на немски. Вероятно ги бяха пратили за превод в отдела по разузнаване, но тъй като той бе закрит, отново се бяха върнали при него.

Опитвайки се да посъживи спомените от четирите години немски колеж, плюс стажа в Щутгарт, Куин започна бавно да чете. Той веднага разбра, че документът в ръцете му се отнася за *Окпашний*, странното извънземно същество, което Търкот и Яков бяха видели в Четвърти отдел в Русия, но пренесено там от Берлин в края на Втората световна война. Според този доклад двете странни телца били намерени през 1934 г. от една нацистка експедиция до Тунгуска. Те

имали сферични тела, глава с множество очи и псевдоподи, излизащи от централната секция.

Отпърво Куин се изненада как немците са успели да проникнат толкова навътре в Русия. Но по-важният въпрос беше какви са тези *Окпашний*! Дали са аирлиански животинки? Нали това бе казал генерал Хемщад на Яков малко преди да умре — и бе споменал Тунгуска.

Куин прегледа документа, който представляваше резюме на експедицията. *Окпашний* бил открит сред останките на разбит извънземен летателен съд.

Вниманието му привлече един параграф почти в края на страницата. Там се изброяваха жертвите на експедицията — общо петима мъже, без да се уточняват причините на смъртта, дали живота си за делото на фюрера.

Куин прелисти докрай документа, търсейки някакви сведения за загиналите. И ги откри, почти в края на доклада.

Мъжете били заразени от нещо, определено от създателя на доклада като *извънземна инфекция*. Оказало се, че единият от *окпашните* бил още жив, макар и замразен, и вероятно заразяването е станало при опита да го размразят. И петимата пострадали били застреляни от своите другари, за да не се разпространява инфекцията.

Куин прегледа набързо останалите страници в доклада, но нямаше повече сведения за живия *Окпашний*. И двата били отнесени в Берлин.

Куин се облегна назад и зарея поглед из залата, почуквайки замислено по папката. Нещо се беше случило преди повече от шейсет години в Тунгуска, нещо толкова ужасно, че дори не бяха посмели да го оставят в доклада.

Какво, по дяволите, представляваше този *Окпашний*?

Той бе отвлечен от мислите си, когато някой обяви, че са пристигнали нови данни за щурмовата група, която летеше към планината Синай.

[1] По-скоро ромеите, тъй като Юстиниан е император на Византия, наричана и Източна Римска империя. — Б.ред. ↑

22.

Мисията, планината Синай

Масивната дървена врата изскърца и бавно се отвори. Сянката на Аспасия се извърна с разкривено от гняв лице и понечи да вдигне меча. Тъкмо обработваше информацията, пратена от стража на Великденския остров. Атаката се бе увенчала с пълен успех и военната им мощ сега бе почти удвоена. Вече се изпълняваше следващата фаза на операцията. Инициативата беше в негови ръце и той знаеше как да я използва.

— Наредих да не ме прекъсвате.

— Но, господарю... — поколеба се часовоят. — Към нас се приближават хеликоптери. Много на брой. От Израел.

Сянката на Аспасия изруга. Стиснал меча, той се надигна и излезе забързано от стаята.

Отпред летяха „Кобрите“, на по-малко от пет метра над скалите и пясъците. Пилотите имаха опит в бърснещия полет от наказателни операции по улиците на Бейрут, където от всяка сграда можеше да ги дебне базука. В сравнение с Ливан сегашната ситуация им се струваше като разходка по Лазурния бряг.

На километър и половина зад тях се носеха петте „Блекхоука“, натоварени с едно елитно подразделение на израелската армия. Членовете на Група 269 бяха ветерани от многобройни специални операции в един открай време размирнен регион на света. Бяха въоръжени с последен модел автоматични пушки „Тейвър“, а в раниците им имаше пластичен взрив. Не знаеха точното естество на предстоящата операция, но тъкмо в момента Шерев им обясняваше по радиото накъде летят. Към планината Синай. Трябваше да се взриви една врата в подножието на скалист зъбер.

Мястото означаваше нещо дори за тези свикнали да гледат смъртта в очите войници. В тяхната родина това място беше свещено.

Значи нямаше да преследват опасни терористи, нито да застрелят някой враг на страната. Предстоеше им безпрецедентна операция, макар да не бяха съвсем сигурни каква точно ще е тя.

Последните думи на Шерев попаднаха право в целта.

— Задачата ни е да открием и приберем Граала и Старозаветния кивот.

— Какво? — подскочи командирът на групата, сякаш не беше повярвал на ушите си.

— Граалът и кивотът. Намерете ги и ги докарайте обратно. А също камъните урим и тумин.

— Има ли заложници? — попита командирът.

— Една жена — американка, доктор Дънкан. Направете всичко възможно да я спасите. А останалите да бъдат избити.

По сателитния телефон им предадоха последните снимки от най-близкия шпионски спътник. Търкот прехвърли изображението върху дисплея на шлема, после го увеличи.

— Западният край — каза той на Яков и Шерев.

— Не виждам — повдигна рамене Яков.

— Там има една стърчаща сянка. Това трябва да е зъберът. Тъничката линия сочи откъде минава пътеката.

Шерев предаде в хеликоптерите точното местонахождение, на зъбера.

— Водещата „Кобра“ ще е при целта до три минути — информира той Търкот и Яков.

Търкот междувременно се свърза с мерача на приближаващия към района АЦ-130. На две хиляди метра над Синайския полуостров капитан Деби Макомбър улови повикването на Търкот и отвърна със звънлив глас:

— Тук „Спуки четири-девет“. Приемам.

Пред себе си Макомбър имаше два екрана. На единия се виждаше изображение от предната радиолокационна система за прехват и указване на целта АН/ААК-117, а на втория — от системата за огневи контрол АПГ-80, същата, която се използваше и на изстребителите Ф-15Е. Деби се намираше в тясно, затворено помещение в предната част на товарния отсек на модифицирания

Ц-130. От едната ѝ страна бе настанен офицерът за електронна борба, а от другата — операторът по телевизионно и инфрачервено наблюдение, който следеше целите независимо от светлинните или климатичните условия навън.

— Три минути. Ще бъдем на хиляда и петстотин метра над най-високата точка в района. Край.

Останалата част от просторния товарен отсек бе заета от оръжейните системи, които бяха насочени към левия борд на самолета — 25-милиметрова многоцветна картучница ГАУ-12, 40-милиметрово оръдие Л60, и 105-милиметрово оръдие М-102. С помощта на пулта за управление Макомбър можеше да командва огъня и на трите оръжия едновременно и по различни цели, при това със стопроцентова точност. За по-малко от двайсет секунди смъртоносните оръдия бяха в състояние да натъпчат с олово всеки квадратен метър от район с размерите на футболно игрище.

Макомбър разполагаше с два основни метода за насочване на оръдията. Единият беше да задейства компютърна програма, използваща информация за целите от разузнавателните източници. Вторият беше ръчен, при който бе достатъчно да докосне чувствителния екран и оръдията щяха да поразят точно мястото, което допираше с пръст.

Макомбър беше завършила Военно-въздушната академия и положи немалко усилия да бъде включена в тази операция. Тя бе първата жена, участваща в ескадрилата за специални операции, където се използваша самолети от типа АЦ-130 „Призрак“. Всъщност Макомбър бе привикнала от малка с трудностите на живота. Родителите ѝ бяха загинали в автомобилна катастрофа, когато беше на три и тя бе отгледана от баба си в едно ранчо в Монтана — суров край, където за да оцелееш, трябва да си силен. Една снимка на баба ѝ бе залепена до дисплея „за вдъхновение“.

— Засякохте ли нашите приятели? — попита Търкот. — Приемам.

— Виждаме ги ясно — отвърна Макомбър.

„Кобрите“ летяха в колона, използвайки всички налични маскировъчни средства. Товарните вертолети ги следваха на две

минути полет. Това бе виртуозен пилотаж, тъй като разстоянието между перките и стените на каньона бе едва няколко метра.

Но заради камуфлажните средства никой от пилотите не забеляза облака, който започна да се спуска от върха на планината.

Търкот почувства първия прилив от адреналин. Скафандърът го притискаше плътно и за първи път си даде сметка за скритата в него сила. Създаден от „Меджик-12“ под контрола на „Мисията“ при използване на аирлиански технологии, той вероятно бе най-подходящото средство за предстоящата операция. Търкот се обърна и потърси с очи Яков. Руснакът се захили и вдигна нагоре палец. Шерев бе притиснал една от слушалките към ухото си и слушаше доклада на пилотите от щурмовата група. От време на време Търкот дочуваше пращенето от сменящите се честоти.

През прозрачния под Търкот виждаше назъбените скали под тях. Надяваше се, че все още разполагат с предимството на изненадата. Внезапно пред тях изникна опашката на последния „Блекхоук“ от колоната. Скакалецът изви рязко, за да избегне сблъсъка и се подаде над ръба на каньона.

Товарните вертолетите летяха със скорост от четиридесет възела, в колона един зад друг, подредени на равно разстояние. Пред тях бяха „Кобрите“, които вече приближаваха изхода на каньона. Търкот вдигна глава и погледна напред — към стърчащия масив на планината Синай и черния облак, забулил най-високия връх.

— Това не ми харесва — обади се Яков.

Водещата „Кобра“ излезе от каньона и набра височина, насочвайки се към планината. Зад нея се показаха и останалите седем хеликоптера, които се разпръснаха, заемайки боен ред.

— Задръжете товарните вертолетите в каньона — нареди Търкот на Шерев.

Израелецът предаде заповедта. Търкот превключи на инфрачервено наблюдение, но и сега не можеше да проникне в облака. Той излезе на честотата на самолета.

— „Спуки“, виждаш ли нещо вътре в облака? Приемам.

Скакалецът вече задминаваше водещата „Кобра“ и бе на по-малко от пет километра от планината.

Пред себе си Макомбър разполагаше с няколко изображения на планината Синай. Едно от телевизионната камера, монтирана на носа на самолета, което показваше картина с нормална, дневна светлина. Второто, от инфрачервения датчик, обикновено бе в състояние да прониква зад завесата на облаците и мъглата. Но това, което скриваше върха на планината, изглежда не беше обикновен облак, защото оставаше непроницаемо за инфрачервената камера.

— Нищо не виждам — промърмори смутено Макомбър.

— Ето го зъберът — посочи Яков. От билото на планината стърчеше нещо, наподобяващо човешки пръст — точно както го бе описал Бъртън.

— Сега ще трябва да... — подхвана Шерев, но думите му бяха прекъснати от ослепителна светкавица, която раздра вътрешността на черния облак. Върхът ѝ попадна право върху носа на челната „Кобра“. Вертолетът експлодира и горящите му останки се посипаха върху скалистото било.

Останалите щурмови хеликоптери се разпръснаха. Последва нова светкавица и още един от тях бе поразен.

Шерев крещеше по радиото, опитвайки се да координира действията на своите сили. Търкот се свърза с „Призрак“.

— Искам огнева поддръжка. Незабавно!

Никога досега Макомбър не бе стреляла, без да разполага с ясна видимост до целта, макар „Призрак“ да се славеше със способността си за оперативни действия във всякакво време и при всякакви условия. Но през цялата си кариера ѝ се бе налагало да работи с удвоени усилия, за да доказва способностите си в едно враждебно и презрително настроено мъжко обкръжение, а това означаваше наистина извънредна подготовка. Тя чукна няколко клавиша и на екрана се появи симулирано от компютъра изображение на планината Синай, така както бе картографирана при спътниковото наблюдение. Едно голямо, мътно петно в средата обозначаваше мястото на облака.

Макомбър задейства поне дузина програмни варианта за стрелба и избра най-подходящия.

— Откривам огън — предаде тя на Търкот и натисна копчето за изпълнение на програмата.

Търкот забеляза няколко светещи червени линии да се спускат от „Призрак“ към черния облак и в същия момент блесна нова светкавица и свали поредния хеликоптер. Линиите бяха откоси от 22-милиметрова картечница. След миг ги последваха по-едрите и накъсани пунктири на 44-милиметровото оръдие и 105-милиметрова гаубица.

Търкот се пресегна и тупна Шерев по рамото.

— Слизаме долу! — съобщи му той.

Шерев стисна зъби, давайки си сметка какви можеха да са последствията от предстоящата заповед. Той включи радиовръзката.

— До всички групи! Начало на атаката. Щурмови хеликоптери — поддържащ огън. Ударна група — десант и атака на обозначената цел!

Оцелелите „Кобри“ преустановиха избягващите маневри и се отправиха към облака, като набираха височина. Товарните хеликоптери напуснаха устието на каньона и се насочиха към скалния зъбер.

Още една светкавица свали четвърта „Кобра“. Но израелските пилоти не се поколебаха, макар да летяха право към смъртоносната паст.

„Кобрите“ откриха едновременно огън, сипейки картечен дъжд към върха на планината, който продължаваше да е под прицела на „Призрак“, Избухна още една „Кобра“. Товарните „Блекхоук“ бяха само на километър от целта.

— Давай — викна Търкот на пилота на скакалеца. Сграбчи облегалките на седалката, за да не се претърколи от рязкото ускорение.

Нова светкавица се зароди в недрата на облака, но този път се стрелна право към скакалеца. Шерев и Яков се отдръпнаха назад, вдигайки едновременно ръце пред лицата си, сякаш да се защитят от приближаващата се мълния. Тя ги удари.

Корпусът на извънземния летателен съд потрепери, а Яков и Шерев изгубиха равновесие и паднаха. И двамата понечиха да се

изправят, но подът бе наклонен под остър ъгъл и краката им се пързалиха.

— Губим мощност! — извика пилотът. — Опитвам се да овладя машината.

Търкот виждаше бързо приближаващия се масив на планината, към която падаха стремително. Той се пресегна, сграбчи Яков с механичната ръка, а с другата се вкопчи в дрехите на Шерев. Екзоскелетът на скафандъра забръмча тихо, придавайки сила на ръцете му и той вдигна двамата от пода. След това сгъна колене.

Със скорост от шестдесет километра в час скакалецът се вряза в склона на планината. Търкот се строполи на пода — дори свръхмощният екзоскелет не можа да издържи на грамадното натоварване. Но предпазните мерки бяха достатъчни, за да спаси Яков и Шерев от силата на сблъсъка. Стиснати в мрежите на еластичните колани, двамата пилоти подскочиха рязко напред и изгубиха съзнание.

Търкот се озова в непрогледна тъмнина. Опита се да помръдне, но не успя.

Още две „Кобри“ бяха свалени междуременно, а товарните хеликоптери бяха съвсем близо зад тях.

Сянката на Аспасия стоеше наред овалната стая дълбоко в недрата на планината Синай. Беше пъхнал меч в друг кристал, тъмночервен и висок само седемдесет сантиметра. Златисто сияние извираше от дръжката на меч, обгръщайки Сянката на Аспасия. Върху гладките стени на стаята се проектираше панорамна картина от повърхността, сякаш той стоеше на самия връх на планината и можеше да вижда ясно във всички посоки. Сянката на Аспасия втренчи поглед в последната „Кобра“, която летеше нагоре.

Ослепителен лъч бликна от дръжката на меч и попадна право върху изображението на „Кобрата“. От върха на планината стърчеше двайсетметров прът, отлят от аирлианския метал *б'джа*, а на края му сияеше златиста сфера. Сферата затрептя и „изстреля“ поредната светкавица.

И последната „Кобра“ беше взривена.

В огневия отсек на АЦ-130 екипажът разчистваше купищата празни гилзи с помощта на лопати за ринене на сняг.

Три цифрови брояча показваха постоянно намаляващите запаси от боеприпаси. След секунди първият от тях, който следеше запасите от 25-милиметрови куршуми, показва нула и картечницата замря. Другите две оръдия продължаваха стрелбата, но и техните запаси клоняха към свършване.

Търкот се опитваше да овладее връхлитащата го паника.

— Презареди — нареди той на компютъра и гласът му отекна в затвореното пространство на шлема.

Дъхът му секна, когато в продължение на няколко секунди не последва никаква реакция. Сетне екранът трепна и оживя, а течащите по него цифри и буквени обозначения показваха, че компютърът презарежда програмите си.

Сянката на Аспасия бе забелязал спускащите се от небето трасиращи снаряди, но за момента „Кобрите“ бяха по-голямата заплаха. Едва сега той премести вниманието си върху кръжащия над планината АЦ-130.

Макомбър зърна на екрана появилото се наред с мъглата сияние и си даде сметка, че те ще са следващата цел. Нямаше време за размисъл. Тя вдигна пръст и почука с върха му върху облака на екрана. В мига, когато удари светкавицата, двете оръдия изригнаха насреща лавина от 40– и 104-милиметрови снаряди.

Макомбър отдръпна ръка и я постави върху снимката на баба си, докато екранът се изпълваше с блясъка на носещата се към тях мълния.

„Призрак“ експлодира.

Едва последният 105-милиметров снаряд, изстрелян от Макомбър, попадна право в целта и взриви златистата сфера.

На хиляда и двеста метра по-надолу, право в недрата на планината Синай, Сянката на Аспасия извика и залитна назад, когато

стените се разтърсиха и се покриха с черно-червени пукнатини, след което панорамната картина изчезна.

Той се пресегна и докосна дръжката на меча, все още изпълнен с надежда, че древната технология няма да му измени, но екранът оставаше тъмен. Проклинайки, Сянката на Аспасия извади меча от кристала и напусна стаята.

А на върха на планината странната мъгла вече беше започнала да се разсейва.

Потокът от информация секна и екранът остана тъмен.

— Преден план, нощно наблюдение — нареди Търкот.

Показа се горният люк, над рамото на Яков. Руснакът се опитваше да го отвори.

Търкот се надигна. Шерев чакаше в основата на стълбичката. Пилотът и вторият пилот лежаха в безсъзнание, притиснати от коланите върху седалките в центъра на скакалеца. Корпусът на извънземния летателен съд изглеждаше незасегнат, но нямаше енергозахранване.

— Отдръпни се — каза Търкот на Яков.

Руснакът се обърна изненадан и примижа в тъмнината.

— Мислех, че сме те загубили. Не мога да отворя люка.

Търкот се изкатери, освободи манипулаторната ръка и натисна дръжката, като вложи цялата сила на екзоскелета. Дръжката поддаде, люкът отскочи нагоре и през отвора нахлу ярка слънчева светлина. Търкот се изкатери и помогна на другите двама да излязат след него.

Намираха се в подножието на върха, който все още бе скрит от странната мъгла. Но когато слязоха от скакалеца, тя бе започнала да се разсейва.

Първият „Блекхоук“ кацна. От десантния отсек изскочиха дузина израелски командоси. Метнали раниците с експлозив през рамо, те затичаха към скалистия зъбер, където, както Шерев им бе казал, трябваше да се намира вратата.

Сянката на Аспасия се олюля, когато целият подземен комплекс се разтърси.

— Тръгвайте — махна той на отряда въоръжени мъже, които очакваха заповедите му в тунела. Не поеа към входа на повърхността, където вече ги очакваше противникът, а към стаята, в която Лиза Дънкан продължаваше да е пленница на Граала.

Ръбът на скакалеца се беше забил в планинския склон, на около двеста метра от скалистия зъбер. Търкот се огледа. Недалеч от тях вече се приземяваха товарните вертолети и от тях скачаха командосите. Тримата мъже започнаха да се спускат надолу.

Лиза Дънкан премигна и отвори очи. Чувстваше се като упоена, не можеше да контролира движенията си, главата ѝ се въртеше. Опита се да вдигне ръка, да докосне нещо твърдо, но ръката отказваше да я слуша.

Тя премигна отново, доволна, че поне тази малка част от тялото ѝ се подчинява.

— Как се чувстваш? — попита я Сянката на Аспасия, надвесен над нея.

Дънкан направи опит да каже нещо, но устните ѝ не я слушаха. Едва сега забеляза, че е облечен в жреческите одежди.

— Сега трябва да... — подхвана Сянката, но беше прекъснат от мощна експлозия, която накара стените да затрептят. Той се изправи и погледна мрачно нагоре.

— Вземете я — нареди на хората.

Първата вълна от десет израелски командоси нахлу през назъбения отвор на взривената врата и веднага бе покосена от автоматична стрелба. Преди да влязат, командосите от втората група метнаха заслепяващи гранати. Те успяха да стигнат малко по-навътре и да избият част от дебнещите ги в засада противници, преди да бъдат повалени. Тунелът описваше лека извивка надолу и наляво, създавайки

идеални условия за защитниците, които принуждаваха настъпващите командоси да плащат скъпо за всяка стъпка.

Търкот беснееше и настояваше час по-скоро да се хвърли в атака. Яков една го удържа, докато първите две групи се опитваха да си пробият път, но бяха избити. Когато третата група се приготви за щурм, Търкот повече не можеше да издържа. Той блъсна руснака, заварвайки го неподготвен, и се хвърли след командосите.

Шерев успя да го застигне.

— Остави на хората ми да свършат тази работа.

— Зная как да им помогна — отвърна задъхано Търкот. — Кажим им да ме следват на пет метра.

Той изпревари първия от командосите и в същия миг бе ударен в гърдите от кратък автоматичен откос. Куршумите отскачаха от бронирания скафандър. Търкот вдигна своя тежък МК-98 и повали неколцина стрелци.

Той започна да се спуска надолу в тунела, като свалеше с кратки, полуавтоматични изстрели движещите се цели. Израелските командоси го следваха отблизо. Още няколко пъти от бронята му отскачаха куршуми, без да го засегнат.

Търкот стигна тичешком едно разклонение, където стрелбата утихна. Спря и се огледа озадачено. Единият коридор продължаваше надолу, другият се изкачваше към повърхността.

— Тук ще се разделим — съобщи той на Шерев. — Аз слизам долу. Половината от хората с мен, другите, начело с Яков, отиват нагоре.

— Ще дойда с теб — възрази Яков.

Търкот поклати глава, но само чука чело във вътрешната стена на шлема.

— Иди с другите — повтори той. Не искаше да поверява Дънкан на Шерев, ако командосите я откриеха там. Все още не му се доверяваше напълно. Не знаеше дали да вярва и на руснака, но поне го познаваше добре. Освен това интуицията му подсказваше, че най-вероятно Сянката на Аспасия и Дънкан се намират в подземията. Той се втурна надолу в тунела и командосите го последваха.

Яков и Шерев поведоха тяхната група нагоре по втория тунел. Движеха се предпазливо, очаквайки всеки момент да ги посрещнат със стрелба. Яков местеше дулото на автомата наляво-надясно, опрял пръст на спусъка. Тунелът се вля в голямо помещение, което беше съвсем празно, ако се изключат няколкото пулта за управление аирлианско производство. В отсрещния край имаше друг тунел.

— Натам — посочи Яков с автомата и останалите го последваха.

Пътят им бе препречен от залостена врата. Търкот отстъпи назад, докато един от командосите поставяше експлозив. Той се олюля, когато взривът отекна в тунела, след това се втурна през образувалия се отвор. Тук имаше голяма стая с много празни легла. Никакви врати.

Търкот изруга, обърна се и си проправи път през командосите.

Веднага щом прекрачи прага Яков си даде сметка, че е допуснал грешка. Намираше се в тясно помещение, от което нямаше друг изход. Подът под краката му се разтърси. Шерев се присъедини към него и в мига, когато следващият командос понечи да влезе, цялата стая започна да се издига. Командосът скочи вътре, разминавайки се на косъм с горния ръб на отвора. Бързо набраха скорост и профучаха покрай още няколко врати на други нива, но асансьорът не спираше. По гладките стени не се виждаха никакви копчета.

Яков се облегна назад и насочи автомата към вратата.

— Мисля, че отиваме към върха на планината — промърмори той.

Когато най-сетне стигна контролната зала, Търкот се натъкна на струпаните пред шахтата на асансьора командоси. Те набързо му предадоха какво се е случило. Две метални въжета на отсрещната стена на шахтата се движеха в противоположни посоки. Едното нагоре, второто надолу.

Търкот не се поколеба дори за миг. Той скочи в шахтата и сграбчи въжето, което се издигаше нагоре. Манипулаторната ръка заскърца пронизително по въжените нишки, преди да ги стегне като менгеме. Сега и той се изкачваше нагоре.

Яков почувства, че тялото му олеква, което бе първият признак за забавяне на скоростта. Асансьорът спря. Намираха се в просторна подземна кухня. В средата ѝ имаше скакалец, а до него стърчеше висока фигура, облечена в странни дрехи и с корона на главата. Неколцина войници носеха нещо, увито с плътен бял плат и положено на дебели пръти. Други двама придържаха олюляващата се Лиза Дънкан.

Яков изскочи от асансьора, притиснал към рамото си приклада на автомата. Шерев и другият командос го следваха отзад.

— Никой да не мърда! — изрева Яков.

Сянката на Аспасия се извърна. Когато отметна назад качулката си, отдолу се показва ъгловато лице, с изненадващо гладка кожа. Той се усмихна.

— О, големият руснак! Чувал съм за теб. Трудно се работи с твоите сънародници. Казах на Хитлер да не започва онова нашествие, но той не ме послуша. Изби доста руснаци, а и от неговите сънародници немалко загинаха, така че накрая спечелихме.

— Поставете долу кивота — Яков махна с автомата.

— Не мисля, че трябва да го правят — завъртя глава Сянката на Аспасия. Той даде знак и двамата носачи започнаха да се катерят по стълбичката към скакалеца.

— Спрете! — извика Шерев.

Сянката на Аспасия прекрачи встрани и сграбчи Лиза Дънкан, която изглеждаше като упоена. Той стисна гърлото ѝ и я притисна към себе си. В другата му ръка блесна острие, което опря в шията ѝ.

— На мнозина съм видял сметката с това. Един повече за мен е без значение. За вас има ли?

— Не. Няма — заяви Яков и се прицели.

Автоматичният асансьор стигна върха, след това смени посоката и пое обратно.

Вдигнал глава нагоре, Търкот виждаше ясно плоското бяло дъно на асансьора, който се спускаше към него, изпълвайки цялата шахта. Нямаше къде да се скрие. В мига, когато се изравни със следващия

отвор, той се отгласна от стената и скочи през дупката, разминавайки се на сантиметри с падащата кабина.

Веднага щом асансьорът отмина, Търкот отново скочи в шахтата и сграби пълзящия нагоре кабел.

— Не прибързвай! — посъветва го Сянката на Аспасия. Той кимна към двамата, които носеха кивота. — За това сте дошли, нали? Само че съм го минирал. И това също ви трябва. — Той посочи дрехите.

— Предпочитам да унищожа кивота, отколкото да го оставя в твои ръце — заяви спокойно Яков.

— Ти може би, но не и приятелят ти — Сянката на Аспасия погледна към Шерев. — Той дойде тук, за да си върне камъните. Ако вземе в добавка и кивота, ще поднесе най-хубавия подарък на своята родина, нали, господин Шерев?

— Няма да ти позволим да си тръгнеш — заяви Шерев, застанал встрани, командосът беше зад него.

Търкот избра този момент, за да нахлуе в помещението. Той се претърколи, скочи на крака, смъкна оръжието от ремъка и го насочи.

— Господа, мисля, че държа всички джокери — произнесе Сянката на Аспасия, отстъпвайки назад, прикрит зад тялото на Дънкан.

— Пусни я — прогърмя гласът на Търкот, усилен от външните говорители.

— Кивотът — Шерев направи движение с дулото на автомата. — Оставете го.

Яков изръмжа заплашително.

Търкот го погледна и разбра какво се готви да направи Шерев.

— Недей! — викна той.

— Не бива да му позволим да отнесе Граала — отвърна непреклонно Шерев.

И двамата се сепнаха, когато Яков внезапно откри огън и куршумите преминаха през гърдите на Дънкан, удариха Сянката на Аспасия и рикошираха от *тумина*.

Сянката на Аспасия изпусна Дънкан и дръпна покривалото на кивота. В същия миг главите на двата херувима се извъртяха и поразиха с бликналите от очите им лъчи двамата, които държаха

върлините. Кивотът се сгромоляса на земята, а херувимите продължаваха да стрелят — единият лъч повали командоса, а вторият удари Шерев в рамото и го завъртя.

Стреснат от стрелбата на Яков, Търкот се позабави, преди да натисне спусъка. Проектилът попадна в тялото на Сянката на Аспасия и върху дрехите му разцъфна голямо кърваво петно. Херувимът се обърна към Търкот и го порази право в гърдите, отмятайки го назад. Следващата цел беше Яков и блестящите, червени очи се втрениха в него.

Действайки инстинктивно, Търкот се хвърли встрани, сграбчи руснака и го събори на земята, поемайки лъчевите удари със скафандъра.

— Заден план — нареди той.

Сянката на Аспасия бе отворил кивота и държеше Граала в ръка. С другата той сграбчи Дънкан и я повлече към люка на скакалеца, оставяйки след себе си кървави следи.

Търкот се изправи на коляно и насочи тежкия МК-98. Натисна спусъка и проектилът удари Сянката на Аспасия в китката, откъсвайки я от тялото. Лишена от опора, Лиза Дънкан се строполи до скакалеца. От гърдите ѝ струеше кръв.

Докато Търкот чакаше да се зареди следващият проектил, Сянката на Аспасия се пъкна през отвора и изчезна вътре, отнасяйки със себе си Граала.

Люкът хлопна. Търкот стреля, съзнавайки, че постъпва безсмислено, проектилът рикошира от стената на скакалеца. В тавана на кухнята се появи цепнатина, която започна бързо да се разширява. След изчезването на Граала херувимът бе преустановил стрелбата и червените му очи бяха угаснали.

Търкот се изправи и откри огън в движение, докато скакалецът бързо набираше скорост. Той се издигна над пода и се понесе към разширяващия се отвор в тавана.

Търкот дотича до мястото, където лежеше Лиза. Очите ѝ бяха отворени и тя се опитваше да каже нещо, но се чуваше само хриптене.

— Отвори скафандъра — нареди Търкот. Предната половина се завъртя встрани и той се измъкна навън, целият плувнал в пот. Коленичи до жената и я взе в ръцете си.

— Лиза.

Очите ѝ се завъртяха и се втренчиха в неговите. Мъчителна усмивка разкриви окървавените ѝ устни.

— Знаех, че ще дойдеш. Съжалявам. Обърках всичко.

След това погледът ѝ потъмня и тялото ѝ се отпусна безжизнено.

23.

В полет

Обратният полет до Зона 51 протече в пълно мълчание. Тялото на Дънкан беше положено на пода, покрито с одеяло. Яков седеше скръстил крака, с бутилка водка в скута.

Кивотът бе останал при Шерев. Търкот нямаше нито воля, нито желание да спори с израелците по този въпрос. Пък и можеше да ги разбере, имайки предвид жертвите, които бяха дали.

Яков. Руснакът седеше в другия край на скакалеца и избягваше погледа му.

Веднага щом пилотите се свестиха, те презаредиха скакалеца за обратния полет.

През пода на извънземния летателен съд Търкот виждаше океана. Намираха се някъде в Атлантика. Сянката на Аспасия бе успял да избяга с Граала. Накъде — скоро щяха да узнаят.

Засега не му оставаше друго освен да приеме фактите такива, каквито са.

— Приятелю... — подхвана Яков, но Търкот го прекъсна.

— Не искам да слушам нищо.

— Длъжен бях да опитам да го спра. И ти го знаеш.

— Извади шаха — рече неочаквано Търкот.

Яков извади малкия джобен шахмат.

— Отвори го и вземи една пешка — продължи Търкот.

Яков изпълни инструкциите му.

— Това си ти — каза Търкот. — И аз. И тя — той погледна тялото.

Далеч пред тях изплува бреговата линия на Щатите.

— Приключих с това — заяви Търкот. — Ти я извади от играта, сега и аз напускам тази битка.

24.

Марс

Първият конвой от работи достигна високото четири километра подножие на планината Олимп. Без да спират, те започнаха да проправят път през скалистата почва на планината. Върхът на вулкана се издигаше високо над тях, очертавайки се рязко на фона на червеникавото небе.

Останалите работи в Сидония продължаваха да разглобяват останките на черната мрежа и да ги товарят върху транспортъори, които се насочваха право към планината Олимп.

Китай

Двестата аирлианци бяха подредени в две редици между черните цилиндри и изхода. Всеки от тях стискаше копие в шестопръстата си ръка.

Артад попита нещо Чанг на същия напевен език, с който холограмата в тунела посрещаше посетителите. Китаецът отвърна. Без да обръща внимание на хибридите между хора и аирлианци, Артад напусна погребалната зала и се отправи към стража-компютър, а строените аирлианци го последваха. Накрая в залата останаха само Лексина, Коридан и Елек. Те се надигнаха неохотно и тръгнаха след останалите, свели глави като деца, които възрастните не забелязват.

Тихият океан

Двата самолетоносача „Вашингтон“ и „Стенис“ плаваха успоредно към Великденския остров. В центъра на следващата ги флотилия бе разположен „Джар Вайкинг“, а около него се бяха

подредили останалите кораби от Оперативни групи 78 и 79. Всички до един бяха под контрола на стража от Великденския остров.

Зона 51

Скакалецът се спусна безшумно върху площадката на хангара, където вече се беше събрала малка група смълчани посрещачи. Майор Куин, Че Лу, Лари Кинсейд и професор Муалама стояха безмълвно, докато Търкот и Яков сваляха тялото на Дънкан от скакалеца и го полагаха върху приготвената количка.

— Наистина съжалявам — проговори Че Лу и хвана ръката на Търкот.

Той само кимна, нямаше какво да каже. Яков се надвеси над Куин и го попита нещо. Майорът му прошепна нещо в отговор.

— Аз ще я отведа в моргата — заяви Яков. Побутна количката към вратите на хангара.

— Не я докосвай — внезапно Търкот му препречи пътя.

Муалама застана между тях.

— Оставете на мен да се погрижа — предложи той.

— Не и ти — завъртя глава Търкот. — Лари, направи го.

Кинсейд кимна и хвана дръжките на количката.

Търкот се остави на Че Лу да го поведе към асансьора, другите ги последваха. Вървяха мълчаливо. Едва когато влязоха в залата, майор Куин си позволи да наруши тишината.

— Проследихме скакалеца на Сянката на Аспасия. Насочва се право към Великденския остров. Сега...

Търкот махна вяло с ръка.

— Не желая да слушам.

— Но, сър... — майор Куин млъкна, когато и Че Лу поклати отрицателно глава. Тя хвана отново Търкот за ръката и го отведе в съседната стая.

— Приятелю — подхвана старата професорка, но телефонът зазвъня. Тя не му обърна внимание. — Скъпи приятелю, зная как се чувстваш... — Телефонът продължаваше да звъни настойчиво. Най-накрая Че Лу го вдигна неохотно. Търкот използва възможността и се

излегна на една койка, притворил очи. Не можеше да прогони видението на издъхващата Лиза.

Спомни си първия път, когато я видя на международното летище „Дълес“. Тогава тя го посрещна там, преди да пристигне в Зона 51. Спомни си и онзи незабравим миг в къщата ѝ в Колорадо, когато двамата се любуваха на изгрева. А сега трябваше да каже на сина ѝ, че е мъртва.

— Майк... — Че Лу го дърпаше за ръката. — Майк!

Търкот отвори очи и я погледна въпросително.

— Ела с мен. Случило се е нещо важно.

Той затвори очи.

— Не ме интересува какво е направил Сянката на Аспасия. Нито какво става на Великденския остров, на Марс или където и да било.

— Моля те.

Търкот се обърна с гръб към нея.

— Престани! — гласът на Че Лу го удари като камшик. — Не си чак толкова важен.

Думите ѝ попаднаха в целта. Търкот спусна крака на пода.

— Е, добре. Какво има?

— Ела с мен.

Търкот се подчини. Излязоха в коридора и стигнаха асансьора. Докато се изкачваха, Търкот се сети за асансьора в планината Синай. Какво щеше да стане, ако вместо нагоре, бяха поели надолу? Ако той пръв се бе озовал в хангара със скакалеца? Дали би могъл да спре Сянката на Аспасия? Да спаси Лиза? Да им отнеме Граала? А може би трябваше да застреля Яков още като го видя да вдига оръжието.

Асансьорът спря. Че Лу излезе в големия хангар, подмина скакалците и пристъпи под яркото слънце на пустинята.

Търкот не се досещаше за целта, към която вървяха, докато не преминаха две люлеещи се врати, зад които ги посрещна мразовит въздух и остра миризма на антисептик. Насреща им изскочи едра фигура, която стисна Търкот в яките си ръце толкова силно, че той изстена от болка.

— Трябва да го видиш! — прогърмя гласът на Яков. — С очите си трябва да го видиш, приятелю! — Той завъртя Търкот.

Лиза Дънкан лежеше на аутопсионната маса.

Търкот се облеци, уверен, че халюцинира. Затвори очи и ги отвори, но сцената оставаше непроменена. Лиза беше облечена с дълга окървавена риза. Очите ѝ бяха отворени. Тя завъртя глава към Търкот.

— Майк! — Протегна ръце към него. — Ела при мен.

Търкот се поколеба и това го учуди.

— Коя си ти?

Една дълбока бръчка разцепи челото ѝ.

— Майк?

Професор Муалама наблюдаваше ставащото от дъното на дисекционната зала. Черните му очи не слизаха от лицето на Лиза Дънкан. От ухото му се стичаше тъмна струйка кръв.

— Коя си ти? — повтори Търкот, изключил за всичко, освен за жената пред него.

Лиза понечи да отвърне, но я прекъсна гласът на майор Куин:

— Скакалецът със Сянката на Аспасия и Граалът току-що е преминал щита около Великденския остров.

Издание:

ИК „Бард“, 2001

ISBN: 954-585-296-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.